

GEBOREN VOOR ÉÉN CENT

Kinderleed in de
Nederlandse Antillen

John Baselmans

Geboren voor één cent

John Baselmans

Curaçao, 2010

This book is written by
John Baselmans

Photos and illustrations are from the hand of
John Baselmans

With thanks to all those people who are supporting me.

Copyrights

I won't put all the usual "don'ts" here, but I hope that you respect my work.

At least let me know when you use any part from this book.

You will find my address on my website

<http://www.johnbaselmans.com>.

Thank you.

ISBN 978-1-4452-6787-6

Kinderleed in de Nederlandse Antillen

Inhoudsopgave

Geboren voor één cent	
Kinderleed in de Nederlandse Antillen	10

Deel I

Hoofdstuk 1	Over welke kinderen praten we	13
Hoofdstuk 2	Joshua en de loden deur	21
Hoofdstuk 3	Arina de regelaar	22
Hoofdstuk 4	Sarifa het zachte meisje	23
Hoofdstuk 5	Sarifa en haar loverboys	25
Hoofdstuk 6	Stanfor de lieve jongen	26
Hoofdstuk 7	Pedro de dromer	28
Hoofdstuk 8	Hannie bij wie alles goed bij was	30
Hoofdstuk 9	Tom die deed het er om	32
Hoofdstuk 10	Sharon en even strijken	34
Hoofdstuk 12	Welkom thuis	36
Hoofdstuk 13	Jasper de verwoester	37
Hoofdstuk 14	Huilende Sharline	39
Hoofdstuk 15	Raul ons intellectueel	40

Hoofdstuk 16	Belina die spontane meid	42
Hoofdstuk 17	Mario de pompador	43
Hoofdstuk 18	Juan de onverschillige	45
Hoofdstuk 19	Maria: “ Papa, kom me ophalen”	47
Hoofdstuk 20	Sonja onze engel	48
Hoofdstuk 21	Gyselle de stille vlam	50
Hoofdstuk 22	Blote Tito	53
Hoofdstuk 23	Fernando, geboren voor één cent	55

Deel II

Hoofdstuk 1	Inleiding	59
Hoofdstuk 2	De verwekking	61
Hoofdstuk 3	De eerste uren, dagen, maanden van het leven van een kind	65
Hoofdstuk 4	Het eerste jaar	69
Hoofdstuk 5	Hun huidige leven	71
Hoofdstuk 6	De levensomstandigheden	76
Hoofdstuk 7	De ouders van deze tijd	85
Hoofdstuk 8	Het systeem met de daaraan gekoppelde maatschappij	92

Deel III

Hoofdstuk 1	De verwachtingen van de jeugd	104
Hoofdstuk 2	Het verder leven, hoe in te vullen	112
Hoofdstuk 3	Terug in een “normaal” leven	119
Hoofdstuk 4	Problemen in en rond om een adoptiekind	123
Hoofdstuk 5	Hulpverleners en de instanties	129
Hoofdstuk 6	Wat is er mis in deze instanties	132
Hoofdstuk 7	Wat is er mis in het systeem	138
Hoofdstuk 8	De kerk als spelbreker	142
Hoofdstuk 9	Kinderen en onze klasse justitie	147

Deel IV

Hoofdstuk 1	Wat kunnen we doen voor deze kinderen	152
Hoofdstuk 2	Wat kunnen we voor deze kinderen betekenen	157
Hoofdstuk 3	Wordt je energie en tijd, die je erin gestoken hebt wel beloond	162
Hoofdstuk 4	Hoeveel kunnen we werkelijk voor deze kinderen doen	163

Hoofdstuk 5	Liefde en begrip, hoever gaan we	172
Hoofdstuk 6	Zo komen we op de titel van dit boek “Geboren voor één cent”	177
Hoofdstuk 7	Het kind van één cent, kunnen we er vijf centen van maken	181
Hoofdstuk 8	Ze zijn er, die engelen van kinderen mits je hen maar begrijpt	185
Conclusie		188

Geboren voor één cent

Kinderleed in de Nederlandse Antillen

In dit boek wil ik uw aandacht gaan vragen voor het leed wat er is onder de kinderen van 0 tot 16 jaar. Kinderen geboren op een eiland bij ouders die kennelijk het niet serieus nemen om er te zijn voor hun kinderen, laat staan hen op te voeden. Maar ook kinderen die al bij hun geboorte grote achterstanden hebben. Kinderen die niet weten dat er een beter leven bestaat. Maar ook kinderen, die niet kunnen begrijpen dat er ook een “betere” wereld is. Op het eiland Curaçao alleen al hebben mijn vrouw en ik zoveel gevallen meegemaakt, dat het onderhand tijd is dat die openbaar gaan worden. Wij hebben als volwassenen vele malen in bed liggen huilen van de pijn die de kinderen op onze eilanden wordt aangedaan. Huilen om de onmacht die er heerst en huilen van kwaadheid omdat er vanuit officiële instanties weinig tot niets gedaan wordt. Huilen omdat we al 30 jaren dweilen met de kraan open. En zo lijkt het me beter om eens op papier te gaan zetten, wat er allemaal achter de schermen gebeurt met onze lokale kinderen.

We hopen dat dit klein boekje zal bijdragen dat de verschillende instanties wakker zullen worden. Dat de politiek eens wat gaat doen, buiten alleen die kinderen gebruiken. En dat er eens gestructureerd het probleem aangepakt gaat worden. Dat er iets moet gaan gebeuren is duidelijk. Daarom laten we in dit boekje de verschillende gebeurtenissen, die de kinderen meestal na een tijd loslieten in de tijden dat ze bij ons waren, de revue passeren. Door deze gebeurtenissen te beschrijven wil ik u laten zien wat er allemaal met deze heerlijke wezens gebeurt, wezens die we kinderen noemen.

We hopen dat u gaat ontwaken en gaat inzien dat het zo niet meer langer kan. Laten we samen zorgen dat onze toekomst, die in de handen van onze kinderen ligt, een minimaal zo'n goede toekomst is als dat we zelf hebben gehad. Daarom dit boekje, in de hoop dat we via hun verhalen en wijsheden onze kinderen van de toekomst gaan helpen.

John

Deel I

Hoofdstuk 1

Over welke kinderen praten we.

In dit boekje leest u verhalen uit de monden van kinderen, verzorgers en mensen die dagelijks bezig zijn met verstoten kinderen zoals;

- Incest kinderen.
- Mishandelde kinderen.
- Drugs kinderen.
- Kinderen uit een crimineel milieu.
- Kinderen die al vroeg menen homo of lesbienne te zijn.
- Kinderen die op straat slenteren.
- Kinderen die geen eten krijgen.
- Kinderen die seksueel misbruikt worden door vader/ moeder, ooms of tantes maar ook neven en nichten.
- Kinderen die geen rechten hebben en alleen plichten, doordat ze aan het werk worden gezet.
- Kinderen die in de porno wereld worden ingezet.
- Kinderen met Aids of andere ongeneeslijke ziekte.
- En dan nog de vele zaken die de revue zullen passeren in dit boekje.

Allemaal zaken die gaande zijn op deze eilanden van de Nederlandse Antillen die onder de vlag van het Koninkrijk der Nederlanden opereren en waar Nederland ook een grote schuld aan heeft met wat er nog steeds speelt rond en om deze kinderen.

We gaan niet meteen met de vinger wijzen want dat heeft nog even geen nut. We weten kennelijk nog niet wat er werkelijk mis is op deze eilanden en politiek wordt alles zoveel mogelijk verzwegen en hun ogen zijn gesloten voor deze zaken. Zaken zoals deze worden stil gezwegen en worden door de politiek alleen gebruikt als ze weer op de foto tussen enkele arme kindertjes kunnen staan met een kerstpakket. Of als er een huisje een lik verf heeft gehad. Dan weten de politici deze kinderen te vinden. Maar eerst gaan we ons begeven in de wereld van deze kinderen.

Ten overvloede haal ik even aan dat geen van de namen, de werkelijke namen zijn en dat ook het geslacht wel eens veranderd is, om zo zeker geen argwaan te krijgen dat u een van deze kinderen kent. Het gaat erom dat u zich gaat inleven in de wereld van deze kinderen en weet wat er werkelijk speelt in die kleine huisjes die we dagelijks langs de weg zien.

Waarom ik dit kan schrijven is omdat mijn vrouw en ik al bijna 30 jaren in het veld bezig zijn en vele zaken meegemaakt hebben. Via het onderwijs zijn we ook op ontelbare zaken gekomen

waar je, je bij schaamt dat we ons eigen nog mens noemen. Ook via verschillende medici, mensen uit het veld en van de kinderen zelf, zijn deze gebeurtenissen naar buiten gekomen, om u zo te laten inzien dat we op deze eilanden nog veel werk te doen hebben, namelijk; Om de volwassenen te heropvoeden, wetten te veranderen en instanties te controleren, maar ook te herinrichten. Het is zaak dat ook u in gaat zien dat alleen je ziele rein kopen op het einde van het jaar, niet de hulp biedt die de kinderen nodig hebben. Het gaat om werk wat 365 dagen in een jaar gedaan zal moeten worden en waar vele, zeer vele uren ingestoken moeten worden om ook die kinderen een eerlijke kans te geven. Hopelijk dat dit boekje met deze gebeurtenissen van de kinderen zullen bijdragen om u te bewegen om in deze logge maatschappij stappen te gaan ondernemen.

De titel van dit hoofdstuk was uiteindelijk over welke kinderen we praten. We praten over zeker 50 % van de kinderen op alle eilanden van de Antillen, inclusief Aruba die ook te maken heeft met de bovengenoemde zaken als incest, drugs, porno, of mishandeling. Kinderen die dagelijks verstoten worden en kinderen die al op een zeer jonge leeftijd zaken meemaken die wij als volwassenen zelf nauwelijks weten op te lossen. We hebben in al die jaren altijd ons een vraag voor ogen gehouden, als we weer een kind om ons heen hadden die moeilijk of niet te begrijpen was. Op zo'n moment vroegen we ons het volgende af:

“Wat zou ik doen als ik op die leeftijd dat mee zou maken en hoe zou dan op dit moment mijn gedrag zijn?”

Deze vraag is o zo belangrijk als je met deze kinderen werkt. Het geeft antwoorden op alle vragen en het laat je zien wat ook u als mens zou doen in diezelfde situatie.

Als een kind op de wereld komt, lijkt hij zo rein, zo nietig en zo onbeholpen. Maar wat voor kinderen hebben we de vele afgelopen jaren zoal verwekt?

- Kinderen die verwekt zijn door vader bij zijn eigen dochter en dat soms al generaties lang.
- Kinderen verwekt door twee drugsverslaafde ouders en daardoor ook de baby aan de drugs is.
- Kinderen verwekt bij 10 jarige kinderen door verkrachting door oom, vader of oudere broer.
- Kinderen waar totaal geen eten voor is, omdat moeder ook zwervende is en nauwelijks weet dat ze op deze aarde leeft.
- Kinderen totaal labiel omdat hun verstandelijk vermogen ver beneden peil is.

Zo hebben vele kinderen die geboren worden al vanaf de eerste dag een valse start.

Praten we nog even niet over de vele mishandelingen die al van zeer vroeg kunnen voorvallen. Allemaal zaken waar je mee geconfronteerd wordt als je, je het lot van deze kinderen aantrekt. Zoals al eerder geschreven, we zijn 30 jaren bezig met kinderen om ons heen. Kinderen die we via scholen, tips, kinder- en zedenpolitie en kinderbescherming in de loop van de vele jaren in huis hebben gehad. Kinderen die op straat slenterden en geen werkelijk thuis hadden of waarbij de ouders opgepakt werden door de politie voor een of ander vergrijp. In die jaren hebben we vele nachten wakker gelegen omdat we niet konden begrijpen dat mensen dit kinderen konden aandoen en dat deze kinderen werkelijk “het kind van de rekening” zijn door de misstappen van hun ouders. De laatste jaren wonen we op Banda’bou en daar zijn de problemen nog groter. Banda’bou is erg achtergesteld en de stad heeft weinig oor naar de problemen van de andere kant van het eiland Curaçao.

Een van de grootste problemen is de incest. Incest die generatie op generatie al gepleegd is. Vader met dochter, daarna dat kind weer naar bed met een van de ooms en dat kind verwekt weer een kind van een van haar broers en dat kind maar weer eens met vader. Kinderen die als kind al in de prostitutie zitten zonder dat ze het willen. Buiten dat het onethisch is, is er een veel groter probleem. Deze generaties, kinderen op kinderen via incest, geven deze mensen verstandelijk een grote achterstand. Ze zijn verstandelijk niet zo bij en ze laten werkelijk alles maar met hen gebeuren.

Passief hangen ze onder een boom als jong kind of als jong meisje staan ze wezenloos voor zich uit te staren. Veelal zijn ze thuis en doen wat huishoudelijk werk. De kinderen zijn verstandelijk ver achter en worden op school ook niet werkelijk begeleid, omdat daar het systeem niet voor is ingericht. De jonge jongens zijn al zeer vroeg aan de drugs of gaan in het criminele circuit en met veel grootspraak nemen ze elk meisje dat op hun weg komt. Of het nu familie is of niet, alles mag en alles is toegelaten want de families onder elkaar dekken dat alles. Bang voor schande, bang voor represailles.

Door de grote verstandelijke achterstand zijn de vele meisjes een gemakkelijke prooi voor deze jonge mannen en zo zie je dan ook dat er 10 jarige zijn, die zelf nog kind zijn, met een baby. Pas geleden kwamen we nog een geval tegen waar pa en ma in een klein huisje wonen met 5 kinderen! 3 dochters en 2 jongens. Op een gegeven moment was dochter nummer één van nog geen 12 jaar verdwenen die we later tegenkwamen bij oma met een baby op haar arm. Zeer kort daarna was dochter nummer twee verdwenen (11 jaar) en ook deze kwamen we later tegen met een andere baby. Toen we pa en ma aantroffen bij hun huisje en we vroegen naar de baby's bleek dat ze niet van hen waren. Na wat gepraat bleek weer later dat pa zijn best gedaan had en dat oma zich maar over de kinderen ontfermde.

Dit is een van de vele voorbeelden hoe het gaat op dit eiland. Pa kan niets anders dan kindjes maken maar is zelf te moe om te werken en slentert maar wat rond met zgn. pijn in de rug. Wat zeer zeker een probleem is, zijn de gevolgen van incest. Zoals al eerder aangehaald, de kinderen die via incest gekomen zijn worden passiever en passiever en verstandelijk raken ze steeds verder achter. Daarnaast heb je ook nog dat als deze kinderen drugs nemen, ze werkelijk agressief worden en dus moeilijk hanteerbaar zijn, wat we ook meegemaakt hebben in een geval van een jongere man die aan de drugs was. Hij kwam uit een gezin waar incest ook een rol speelde. Een jongen die niet te hanteren was en aids had door de vele geliefden die hij had. Drugs en aids waren dus het probleem maar hij werd niet geholpen in het ziekenhuis want hij was te agressief. Ook de Capriles kliniek wilde hem niet want hij was een drugverslaafde en uiteindelijk stierf deze jongen op wat kartonnen dozen in een schuurtje, achter het ouderlijk huis hier op Banda'bou.

Zaken die hier volgens de artsen zeer regelmatig spelen want het is niet alleen de incest die speelt maar ook de ziekte Aids die zijn intrede gedaan heeft via de drugs en het onbepert aanrommelen met mannelijk en vrouwelijk schoon. Aids is een zeer groot probleem aan het worden doordat je deze jongeren niet kunt overtuigen over het gebruik van een condoom omdat ze nauwelijks begrijpen wat dat is.

Maar ook omdat op die manier hun ware mannelijkheid niet bewezen kan worden. Ze zeggen ja en doen nee en gaan vrolijk verder met meerdere slachtoffers te maken. Het erge is dat de medische wereld machteloos staat tegenover het fenomeen Incest, Aids en Drugs. Van geen van die kanten is er hulp want hoe ga je een zwakbegaafd persoon uitleggen dat hij niet mag vrijen met zijn zus en zeker niet zonder condoom omdat hij aids heeft? Daar zit het grootste probleem momenteel op deze kant van het eiland. Voorlichting is er niet en laat staan enige professionele hulp. Er zijn geen instanties op dit deel van het eiland en er zijn geen professionele mensen die vanuit hun hart en ziel willen werken aan dit probleem.

Het probleem is groots want als het niet bij de bron aangepakt wordt, zal het zich verder gaan verspreiden en steeds agressievere vormen gaan aannemen. Maar ik wil u eerst wat verhalen uit de monden van deze kinderen laten lezen om zo hun gedachtegang te leren kennen.

Hoofdstuk 2

Joshua en de loden deur

Joshua was al vele weken bij ons op bezoek en we probeerden hem wat lossier te krijgen. Hij speelde wel met de andere kinderen in huis maar was zeer regelmatig in zijn kamer te vinden, in een hoekje spelend met een stokje of een steentje. Hij was bij ons gekomen vanuit ouders die beide drugs gebruikten en verhandelden. Zelf zwierf hij wat rond in de buurt om wat eten te schooien. Rijst met ketchup was zijn hoofdmaal en verder wist hij niet dat er nog ander eten bestond. Het eten werd dan ook de eerste dagen dat hij bij ons was met de hand, het hoofd zijwaarts liggend op tafel, in zijn mond geschoven! Mes en vork waren voor hem maar rare attributen. Hij had niet geleerd te eten als een mens maar vond dat deze manier ook werkte. Deze jongen was een eenling en dat bleef hij heel lang. We probeerden met hem te praten maar het schoot werkelijk geen millimeter op. Op een gegeven moment had hij wat vernield en ik gaf hem een tik op de billen. Toen kwam de aap uit de mouw, hij liet een loden deur zien en er kwam zelfs nog geen traan uit zijn ogen. Deze jongen had de gave om alles wat negatief was, af te sluiten. Er was geen doorkomen aan als hij deze deur dicht had. Op die manier heeft hij dus zijn eerste 6 jaren overleefd in een wereld van drugs en het misbruiken van zijn lichaam.

Dat alles kwam veel later uit en wat dan ook de reden was waarom hij die loden deur gebruikte en kon dichtslaan. Dat was zijn enige overlevingskans. Met veel praten, liefde en veel met hem bezig te zijn geweest, ging de deur langzaam maar zeker op een kiertje. Helemaal open is hij nooit komen te staan. Hij heeft deze loden deur behouden en weet hem ten aller tijde nog dicht te klappen, wat soms een vreemde gewaarwording is omdat hij ondertussen wel een volwassen kerel is geworden.

Hoofdstuk 3

Arina de regelaar

We hadden een meisje opgevangen Arina genaamd, ze was erg behulpzaam en wist voor alles een oplossing te vinden. 5 jaren was ze, maar had een levenswijsheid van een meisje van 18. Ze kwam van ouders die veel met drugs bezig waren en haar aan haar lot overlieten. Ze wist spannende verhalen te vertellen, namelijk hoe ze haar ouders kwaad wist te maken door de drugs te verstoppen als zij het op dat moment nodig hadden. Zo was er weer bonje in huis en kon zij weer de straat op. Zwervend met wat andere kinderen waar zij de leidster van was. We kwamen via de school achter dat ze dus niet werkelijk opgevoed werd maar een eigen opvoeding op nahield.

In ons gezin had ze een harde dobber om de baas te blijven. Ze heeft ook werkelijk alles er aan gedaan om maar de leidster te blijven, wat haar overigens aardig gelukt is.

Het erge was dat ze werkelijk geen jeugd gehad heeft. Althans in haar eerste jaren, want ze was diegene die alles moest regelen. Ze kon vertellen welke drug wat was, hoe het verpakt werd en hoe het verkocht werd. Want wie zou dat achter een kind zoeken? Ze was duidelijk ver en wist werkelijk te dealen met het leven op straat. In de loop van haar leven is dat nooit werkelijk meer veranderd. Ze is nu zelfs, op oudere leeftijd, nog onrustig en heeft zeker het regelen niet verleerd.

Hoofdstuk 4

Sarifa het zachte meisje

Een jong meisje van nog geen 11 jaar. 11 jaar was haar leven en wat voor haar meer waren dan voor ons het hele leven. Ze speelde wat en was veelal verlegen. Was veel met haar poppen bezig en kon verder niet echt betrokken worden in de gang van zaken van die dag. Het interesseerde haar niet zoveel wat andere kinderen deden en wat andere kinderen zich druk om maakten.

De wereld was voor haar een andere wereld dan die we hadden verwacht.

Op een gegeven moment was ze wel erg veel op bed en sliep ze ‘s middags na school wel erg diep en lang. Het is alsof ze een ziekte had en we maakten ons ongerust. Bij de huisarts aangekomen bleek niets op een ziekte te wijzen en hij besloot dan ook om wat testen te doen. De zuster nam bloed af en je zag haar naar Sarifa staren. Niets vermoedend reden we terug naar huis waar ze meteen weer in bed kroop. Later op de middag werden we gebeld door een verontruste huisarts, of we even langs konden komen. Aangekomen konden we meteen doorlopen en kregen het bericht te horen dat dit meisje van 11 zwanger was! Geheel geschokt gingen we naar huis en vroegen haar wat er gaande was. Geen duidelijk antwoord kwam op dat moment. Enige uren later bleek via een verward verhaal dat ze verkracht was geworden. Vreemd als ze altijd thuis was, volgens ons geweten dan.

Bij het inschakelen van kinder- en zedenpolitie werd de jongen snel achterhaald. Het was een jongen in de twintig die meende niet echt iets verkeerd gedaan te hebben. Sarifa was niet zijn eerste en zal ook niet zijn laatste “dushi” zijn, wat zal blijken uit het andere verhaal rond Sarifa.

Hoofdstuk 5

Sarifa en haar loverboys

Nadat we achter gekomen zijn dat het zachte lieve meisje in verwachting was, kwamen er meerdere verhalen en schokkende berichten naar boven. Sarifa zwierf 's nachts op straat, al voor een jaar! Na de controle 's avonds of ze in haar kamer lag, sloop ze het huis uit en ging naar Marchena, geheel gekleed als een snelle meid die voor niets en nergens bang was. Daar werd ze opgewacht door een van haar boys en werd ze naar een appartementje geleid waar ze met vele mannen naar bed ging. Dat kleine stille meisje was een speeltje voor vele oudere mannen en in ruil daarvoor werd haar wat luxe beloofd. Een kind van 11 jaren dat door een stel loverboys gebruikt en misbruikt werd. Nu praten we allemaal over de loverboys vanuit Nederland maar deze gasten opereren ook hier op Curaçao. Alleen hier laat de politie het toe en is er nauwelijks controle op minderjarigen 's avonds op straat. Prostitutie is al helemaal toegestaan zolang er maar een "brother" bij is die alles financieel regelt.

Deze gasten weten iedereen en alles om te kopen omdat het merendeels om de drugs gaat. Drugs die overal voorkomt en zelfs in de politie en justitie aanwezig is. Daarom hebben deze gasten vrij spel want ze weten door elkaar van elke agent wel een

verleden. Komen ze in nood, dan hangt deze agent of agenten ook. De verhalen die we hebben mogen aanhoren van haar hoe ze alles regelde en hoe ze met joyriding, inbraak enzovoorts vrijkwam, was gewoon omdat haar loverboy van elke agent wel iets wist.

Hoofdstuk 6

Stanfor de lieve jongen

Stanfor was een geweldige jongen, hij was behulpzaam en hij was altijd attent. Op zijn jonge leeftijd van 14 jaren wist hij werkelijk elke oudere persoon om de vinger te draaien door zijn behulpzaamheid. Een jongen om trots op te zijn en een jongen die alles aan deed om het goed te doen. Door geregeld met hem te praten kregen we informatie uit hem waarom hij niet bij zijn ouders woonde. Moeder was er niet veel of ze was ziek en pa liet met de harde hand weten hoe hij het huishouden wilde. Het was bij Stanfor niet nodig om met de harde hand dingen uit te leggen. Hij was intelligent genoeg maar ook, zoals ik al schreef, behulpzaam. Maar wat bleek, pa vond hem een mariku (homo), een homo die nergens voor diende. Door alsmaar daarop gewezen te zijn is Stanfor gaan denken en is naar zijn eigen gaan kijken waarom hij een mariku (homo) was. Wat bleek, hij was kennelijk een mariku want pa zei het en ook zijn omgeving vond dat. Hij was

geen man maar een mietje en hij was geen jongen die van meisjes hield. Andere jongens trokken hem meer aan. Het kwam zover in het ouderlijk huis van Stanfor, dat pa op een gegeven moment zo kwaad werd dat hij wel eens dat gedrag eruit zou slaan. Al dat mariku gedrag was aanstellerij en daar is met de harde hand wel wat aan te doen.

Gevolg, Stanfor werd het ziekenhuis ingeslagen door zijn eigen vader. Niet dat pa werkelijk vervolgd werd want och, mariku zijn op de Antillen is en blijft gezien worden als een ziekte. Op dit eiland wordt het zelfs nog eens versterkt door een middeleeuws geloof wat Rooms Katholiek heet.

Stanfor werd opgevangen en er werd veel met hem gepraat. Hij werd sterker en hij was ervan overtuigd dat hij geen ziekte had maar dat hij wat andere gedachten op nahield over het man zijn dan zijn vader. Hij groeide op en is een geweldige kerel geworden die behulpzaam is en waar vele mensen in de maatschappij op kunnen rekenen.

Hoofdstuk 7

Pedro de dromer

Op een gegeven moment zat Pedro weer voor zich uit te staren. Op school had hij al vele malen te horen gekregen dat er een wereld was waar hij moest opletten en meedoen. Niet dat het veel uithaalde want hij bleef maar in zijn eigen wereld rondhangen. Er moest wat gedaan worden, want een jongen van 8 die alsmaar in een andere wereld is, zal het zeker niet gaan maken op deze aardbol. Praten, knuffelen en aandacht geven zijn de drie magische dingen in een kinderwereld. We speelden veel met hem en stelden hem tussendoor wat gerichte vragen. Het duurde deze keer extra lang en het leek wel alsof al ons proberen geen resultaat mocht boeken.

Op een middag nadat ik hem opgehaald had van school, verdween hij direct naar zijn kamer. Daar lag hij te huilen op zijn bed. Ik omarmde hem en vroeg hem wat er gaande was. Ik kreeg het volgende verhaal te horen.

“Ik dien nergens voor, ik kan niet leren, ik ben dom en ik heb geen vrienden. Ik kan straks niet naar een grote school omdat ik niet kan leren. Wat moet ik met mijn leven?” Ik hield hem vast en zelf begon ik te huilen dat dit uit de mond van een kind kwam. We zaten even samen en ik legde hem uit dat juist die kinderen die moeilijk leren en zogenaamd dom zijn, de meest belangrijke kinderen zijn. Kinderen die we juist nodig hebben. Deze kinderen weten meer en deze kinderen zijn verder dan wij ouderen. Niet omdat ze moeilijk boekjes niet van buiten kunnen leren wil zeggen dat ze dommer zijn. Het zijn juist die kinderen, die geen boekjes van buiten kennen, die verder komen dan een kind dat als een “nerd” alles op kan drammen. Hij keek me stralend aan en zijn dag was weer helemaal goed.

Na vele jaren praten en begeleiden, had hij verschillen studies afgemaakt en had een eigen zaak in Nederland. We hebben nog vaak heerlijk samen nagepraat met een glaasje wijn in de hand. We hebben nooit meer over dat ene moment gehad. Maar ik weet zeker dat, dat moment zijn leven heeft opengeboken.

Hoofdstuk 8

Hannie bij wie alles goed bij was

Hannie was een meisje wat voor het eerst rond haar 4 jaren bij ons kwam. Ze was een tenger Antilliaanse meisje maar dan blank van uiterlijk. Ze speelde veel met poppen en was eigenlijk erg veel op zichzelf.

Hannie had een probleem, namelijk, ze onthield werkelijk niets. Wat ze op school te leren kreeg bleef niets bij haar zitten en ze liep grote achterstanden op. Sociaal was ze ook moeilijk want je bereikte haar niet werkelijk. Dromend, maar meer voor zich uitstarend met een pop in de hand, zat ze in een hoekje of ergens in de tuin.

Via de contacten met andere kinderen in huis werden we toch wat wijzer van haar en bleek dat ze werkelijk op een kinderlijk niveau is blijven hangen, zelfs toen ze ouder werd. Ze heeft testen gedaan en daar kwam ook niet veel meer uit dan een grote achterstand. Geen verdere gegevens, geen materialen om mee te werken.

Haar natuurlijke moeder was zwervende en pa was een van die 10.000 die hier rondhangen op het eiland. We schoten niet erg op en het leek een moeilijk geval te worden. Rond haar 7de jaar hadden we een gesprek met haar oma en na enkele gesprekken werd het duidelijk dat Hannie verwekt was door de broer van haar moeder. Die broer was ook al niet stabiel volgens oma en ook haar dochter (moeder van Hannie) was verre van stabiel. Met die gegevens zijn we aan de slag gegaan en heeft Hannie via de LOM school toch nog een toekomst voor zichzelf kunnen verwezenlijken.

Oma heeft lang dit verzwegen want ze wilde de beide kinderen niet missen, maar toen ze de problemen zag en hoorde over Hannie heeft ze haar zwijgen verbroken. Dat was een geluk voor Hannie en zeker een goede daad van oma.

Hoofdstuk 9

Tom die deed het er om

Tom was de held van ons gezin. Deze jongen kon alles, wist alles en.....deed alles. In een huis met allemaal kinderen met een verleden, is het soms moeilijk te doorzien wat en wie er nu werkelijk de lastpost is op dat moment. We hadden toen ook nog aardig wat dieren en dat was voor vele van hen een afleiding in het geheel. Tom was een actieveling, hij klom op daken, sprong van het dak in een 1.25 meter diep zwembad (wat gelukkig goed afliep) en wist via palmbomen van het ene naar het andere dak te slingeren. Er gingen wel eens wat dingen mis. Dan was het weer eens een gebroken arm, blauwe plekken of enkele dagen mank lopen. Tom gaf het niet op en volgens hem was het, pijn is fijn. Een motto dat hij lang hanteerde.

We hadden aardig wat problemen met die groep en een daarvan was een organisatorisch probleem. Messen en vorken verdwenen, dingen gingen kapot en er vielen spontaan gaten in het bankstel dat we nog bezaten. Na enig speurwerk kwamen we erachter dat het afwassen bij enkele van deze snuiters inhiel; alles in de vuilnisbak gooien! We zaten op dat moment nog met een probleem, het probleem bankstel.

De honden deden het, volgens onze bubs. Ondertussen had onze hulp gezien dat het onze kinderen waren die dat bankstel vernielden. Het was iedereen zijn schuld behalve van... Tom. Op een gegeven moment besloten we het bankstel opnieuw te overtrekken en het stond na enkele dagen weer piko bello bij ons op de porch. De dag daarna liep ik vanuit de achterkant de porch op en wie zag ik daar, Tom. Hij had me niet gezien terwijl ik keek wat hij aan het doen was. Tom was met een schaar weer de nodige gaten in het bankstel aan het knippen! Verder laat ik alles maar onder censuur vallen, maar ik kan u verzekeren dat Tom voor langere tijd geen schaar meer heeft aangeraakt.

Wat hier achter zat werd later duidelijk. Tom wilde extra aandacht. Of het nu negatieve of positieve aandacht was, dat maakte hem niet uit. Tom meende dat je 24 uren per dag met hem alleen bezig moest zijn. Wat ook weer duidelijk werd daar hij de eerste jaren van zijn leven geen ouders had en nauwelijks gevoed werd. Aandacht was zijn motto en dat had hij met of zonder schaar.

Hoofdstuk 10

Sharon en even strijken

Laat op de avond werd er aan de deur gebeld. Een politiewagen met een huilend kind Sharon genaamd. Niets nieuws totdat we het verhaal hoorde wat er gebeurd was. Nu nog bij het typen van dit stukje word ik opstandig.

Het was een kind van 7 en zou die morgen naar school moeten gaan. Bij het aankleden kwam Sharon er achter dat er geen schone kleren waren, maar ze had ook een blouse nodig om daarna vlug naar de bus te lopen. Ze vroeg haar moeder om even snel een blouse te strijken voor haar die ze alvast uit de stapel gewassen goed had getrokken.

Sharon had het strijkijzer al aangezet en de blouse neergelegd toen moeder opeens doldraaide en meende dat Sharon geen gestreken blouse nodig had voor school. Moeder pakte het strijkijzer en bewerkte Sharon haar gehele lichaam met dat hete ijzer! De burens zijn op het geschreeuw van het kind afgekomen en hebben de politie ingeschakeld. Sharon werd naar de polikliniek gebracht, maar daar ma niet verzekerd was, kon het kind na wat

schoonmaken verdwijnen en stond ze daar moederziel alleen op straat. Huilend want ma zat vast voor mishandeling en er was geen familie om naar toe te gaan. Ze werd opgevangen door de politie en werd er gekeken of ze ergens geplaatst kon worden, wat niet het geval was. Zo belandde ze bij ons gezin. Nadat we haar verzorgd hadden heeft ze via onze huisarts iets gekregen om te kalmeren. We hebben die nachten daarna onze ogen niet kunnen sluiten want Sharon kreeg keer op keer nachtmerries en had veel pijn. Na enkele dagen was ma weer vrij en moest ze weer terug naar haar moeder. Hard, want je weet wat dit kind meemaakt heeft en nog mee zal maken met een moeder die totaal overstuurd is. De wetten hier zijn duidelijk niet toereikend in deze gevallen en de kinderen moeten dan weer terug in de oude, zeer slechte situatie. We hebben later nooit iets vernomen omdat ze ook niet meer op school is verschenen.

Hoofdstuk 12

Welkom thuis

Op een gegeven moment kregen we via de school waar mijn vrouw werkte, de tip dat 3 kinderen aan het zwerven waren in Mundo Nobo. We gingen op onderzoek uit en we hadden zelfs een adres waar deze kinderen behoorden te leven. We bleven daar in de buurt rondrijden en het was vreselijk moeilijk om het huis te vinden. Later bleek dat niet gek te zijn.

We vroegen aan de buurtbewoners naar dat adres en kwamen zo terecht bij een bouwval achter een ander woonhuis. De bouwval had wat zinken dakplaten, gammele muren, geen ramen, geen deuren en een vloer met wat karton erop. We zagen een verwilderde vrouw zitten die we aanspraken en wat bleek de moeder te zijn. We vroegen hoe het met de kinderen ging en waar ze waren. De kinderen waren eten aan het verzamelen, vertelde ze trots en ze zouden zo thuiskomen. Op de vraag waar de kinderen sliepen werd ons gewezen naar de kartonnen dozen op de stenen vloer. Dat was hun huis, hun leven en hun toekomst. Er was geen stroom en geen water, laat staan sanitaire.

Deze situatie en dit voorval was nog niet vele jaren geleden op een eiland waar anderen in miljoenen huizen leven vol luxe en nog niet tevreden met het leven zijn.

Deze kinderen zijn opgenomen in een internaat en moeder heeft hulp gekregen om weer aan zichzelf te gaan werken. Ze had een lange weg te gaan en we weten ook niet of ze die weg heeft afgemaakt.

Hoofdstuk 13

Jasper de verwoester

Jasper was een jongen van 9 jaren toen wij hem onder onze hoede kregen. Een actief kind en was altijd bezig met rottigheid. Normaal spelen was er niet bij en eigenlijk moest er altijd iets goed misgaan.

Vanaf de eerste dag hadden we al problemen want wat bleek, Jasper hield vreselijk veel van het vrouwelijk schoon. Op school moesten de rokken omhoog gehaald worden en zijn broek viel ook regelmatig spontaan naar beneden voor het vrouwelijk schoon. Een probleem wat zeker in onze Katholieke scholen niet zo gewaardeerd wordt.

We hebben veel met hem zitten praten en zijn ook bezig geweest met verder hulp, maar Jasper vond toch dat hij het beste inzicht had als goed Antilliaan zijnde. Vrouwen waren er voor de mannen.

Buiten dat probleem hadden we ook nog, dat hij van andere rottigheden hield zoals jonge dieren doodknijpen. Maar ook dieren pesten en hen het liefst flink pijn doen. Hoe harder er gejangkt werd des te meer leefde hij op. Tot op een dag dat ik niet op het eiland was en mijn vrouw even 's middags op bed lag. Een vriend van onze oudste zoon kwam toevallig langs en moest direct in actie komen. Wat was er gaande? Jasper had op tweede verdieping, op een houten vloer waar zijn kamer was, diverse boeken op een stapel gegooid en er een vuurtje in gestoken. Gevolg, rook en een beginnend vuur in huis.

Jasper was werkelijk in zijn hum en mijn vrouw helemaal radeloos. Ze was alleen met hem en ik zou de volgende dag pas terugkomen. Om Jasper toch maar in de gaten te houden die nacht, moest hij in de slaapkamer bij mijn vrouw blijven. Jasper had geen slaap en zat met een schaar in zijn hand de gehele nacht mijn vrouw aan te kijken. De daarop volgende dag hebben we maatregelen moeten nemen want deze jongen had werkelijk alle limieten overschreden die we als gezin hadden.

Hoofdstuk 14

Huilende Sharline

Een meisje van 7 en dat veel alleen zat. Dat is niets nieuws want vele kinderen leven in afzondering als er iets mis is gegaan in hun leven. Ze sluiten zich af en je ziet dat hun verstand werkelijk een dreun heeft gehad. Staren in het niets of praten tegen een pop. Als je dan bij hen gaat zitten, sluiten ze zich af en zijn ze stil. Gehuld in hun geheim waar jij niets van mag weten.

Sharline zat te huilen in een hoekje, er was niets gebeurd volgens de anderen om haar heen. Ze was ver in de tuin in een hoekje gekropen. Op een gegeven moment konden we het niet aanzien en mijn vrouw kroop bij haar in dat hoekje. Wat afgeleid door de honden die meenden dat het een leuk spelletje was, stond Sharline het toe om bij haar te zitten. Daar zaten ze dan gezellig in een hoekje van de tuin. Ik trok me terug want als derde ben je dan niet welkom en vrouwen onder elkaar weten meer te vertellen dan als er een mannelijk wezen bij hangt.

Het gesprek duurde lang en ik begon me ongerust te maken maar zag op een afstand dat het allemaal goed ging. Na een lange tijd kwam mijn vrouw terug in tranen en we trokken ons even terug om alles door te nemen.

De kleine meid was gebruikt geweest door een van haar ooms op zeer jonge leeftijd. Wel wist ze vol trots te vertellen dat ze een keer die oom vreselijk pijn heeft gedaan toen hij weer met zijn zaakje voor haar stond. Mijn vrouw had gereageerd van “goed zo meid” en ze had meteen alle vertrouwen voor de komende tijd. Door haar verder te helpen en haar verhalen aan te horen werd het later een spontane meid die nu wel weet haar mondje te roeren. Goed zo Sharline.

Hoofdstuk 15

Raul ons intellectueel

Raul was een bijzondere jongen in de gehele bubs. Hij studeerde goed en was altijd netjes klaar met zijn huiswerk. Deze jongen was een buitenbeentje in het geheel en we vroegen ons regelmatig af hoe het kon, dat we zo'n voorbeeldige gast hadden.

Naar gelang hij ouder werd en zijn studie vorderde waren we blij dat we hem toch door het geheel gesleept hadden. Zijn start was vals geweest maar kennelijk had hij het goed verwerkt en was hij mooi door heen gerold. Tot.... tot op het moment toen hij bijna klaar was met zijn middelbare school en zijn punten van een hoog gemiddelde naar onder het minimum vielen.

Toen we daarover met hem gingen praten bleek in eerste instantie dat hij even geen zin had en och dat hebben wij ook niet altijd. Na een tijd was er wat anders gaande, Raul was veel weg en kwam steeds later thuis. We begonnen ons zorgen te maken en ik ging op onderzoek uit. Soms kun je beter dingen niet weten en dat was ook in dit geval. Raul was drugs aan het rondbrengen en verdiende daar een aardige cent mee.

Toen hij doorhad dat we dat wisten, zijn we gaan praten en probeerden we hem uit te leggen dat, dat niet de weg was in de maatschappij. Toen kwam hij met zijn logica; “Als anderen dood willen dan moeten ze dat zelf weten. Als ik geld kan verdienen om door enkel te brengen is dat niet mijn probleem maar die van hen”. Mijn mond viel dicht en het was een van de keren dat ik sprakeloos was. Maar hij vervolgde met het absolute antwoord: “Kijk, waarom zou ik verder studeren als ik zonder studeren veel meer kan verdienen dan met welke studie dan ook?” Toen was voor mij de deur dicht, want inderdaad, als jongeren duizenden guldens maken, niet het gevaar zien en een heerlijk leven volgen, is er weinig tegen in te brengen. Buiten dat ze geen gevoel en geen moraal meer hebben. Je kunt daar niets meer tegen inbrengen en elke logica wordt dan de grond ingeboord.

Uiteindelijk hebben we Raul laten gaan naar zijn wereld want tegen deze argumenten is voelen uiteindelijk de oplossing.

Hoofdstuk 16

Belina die spontane meid

Belina is eentje die wel leek snel door het leven te glippen. Zelf was ze regelmatig gebruikt geweest door vader en ooms en zo was ze in een wereld gekomen die voor haar al op zeer jonge leeftijd volwassen leek. Ze speelde veel met poppen en als er een kleintje in huis kwam ontfermde ze zich geheel over hem. Zo jong dat ze was wist ze precies met deze jonge kinderen om te gaan en ze speelde dan werkelijk moedertje.

Fijne meid was ze, want ze hielp werkelijk mee al was ze zelf nog maar een kind. Haar leven was kinderen en dat bleek ook toen we er achter kwamen dat ze met 12 zwanger was. Het kind haalde het niet maar dat was voor haar juist een reden om snel weer een te verwekken. Ondertussen is ze af gereisd naar haar tante in Nederland waar het haar toen wel lukte om een kleine te krijgen. Daarna kreeg ze bij een derde jongen nog eens een tweede kind. Als jonge tiener moeder heeft ze uiteindelijk in Nederland haar weg gevonden.

Door haar leefgedrag wilde ze niet langer meer bij ons zijn en verkoos om bij die tante te gaan wonen. Iets wat we geleerd hebben op deze wereld is, dat je zo'n kind vast kunt binden en

alles ontzeggen maar het zal toch gebeuren zoals zij het in haar hoofd heeft.

Ze is een goede moeder, wat niet vreemd is omdat ze al zeer jong wist met kinderen om te gaan en mee te werken. Zo heeft Belina op jonge leeftijd de twee kinderen groot gebracht en loopt ze nu met die twee jonge dames in Nederland.

Hoofdstuk 17

Mario de pompador

Mario was een jongen die voor enkele dagen bij ons logeerde. Een jongen vol levensenergie en volop gewild bij de jongere dames. Met zijn charme op zijn leeftijd van 8 was hij de jongen van de buurt. Toch wist Mario dat er veel gaande was in het leven. Hij was tijdelijk bij ons terecht gekomen omdat pa en ma vele zaken deden die niet door de beugel konden. Mario was letterlijk het kind van de rekening.

De eerste dagen was hij duidelijk aanwezig. In het zwembad wist hij iedereen te overtreffen en wist de gekste kunstjes uit te halen. Werkelijk een jongen vol pit. In eerste instantie leek er niets mis mee.

Totdat de avonden kwamen en Mario naar bed moest. Iets wat hij niet graag deed. De bravoure was over en Mario werd dat stille jongetje dat 's nachts lag te huilen en wegkroop onder de dekens strak om hem heen gewikkeld. Zo strak dat het niet makkelijk was bij hem te komen zonder dat je hem wakker moest maken om hem uit al dat gewikkeld linnengoed te krijgen.

We troffen hem regelmatig huilend aan en het bleek dat hij werkelijk bang was van mij, als man, als ik 's avonds te dicht bij hem in de buurt kwam. Na veel praten door mijn vrouw en daarmee zijn vertrouwen winnen, bleek dat Mario nog wel eens 's nachts lastig werd gevallen door pa en ma. Voor hem waren de nachten een hel want zij konden elk moment met een zatte kop binnenkomen en hem gaan misbruiken.

Zo was die pompador van een Mario overdag een held en 's avonds werkelijk een zielig hoopje vlees en bloed.

Hoofdstuk 18

Juan de onverschillige

Juan was een jongen van 10 jaren toen we hem voor het eerst ontmoetten. Een jongen die stevig in zijn schoenen leek te staan en werkelijk het leven aan het ontdekken was. Hij speelde goed mee en liet alles gaan zoals het hem het beste uitkwam. Een gewoonte die we hier nog wel eens zien. Juan was een middelmatige leerling en hij wrong zich altijd net op een van de laatste plaatsen die nodig waren om erbij te horen. Hij wilde niet opvallen en zeker niet op de voorgrond treden. Zolang hij maar van de partij was, was voor hem al lang genoeg.

Toch waren er momenten dat hij werkelijk onverschillig deed en dat je dacht van jongen het gaat wel om jouw leven. Hij liet soms werkelijk over zich heen lopen en dan had je zoiets van, wanneer komt er eens actie van zijn kant. Helaas bleef die uit totdat hij op een gegeven moment, tijdens een spel in het water, wegdook van mij omdat hij dacht dat hij een klap zou krijgen. Ik geloof niet in lijfelijke straffen en zeker met deze kinderen haalde het klappen geven niet veel uit.

Ik riep hem later bij me en vroeg waarom hij zo bang was van mij. Hij kwam eerst met een verward verhaal wat later meer inhoud kreeg. Zijn stiefvader waar hij bij gewoond had, had de neiging hem voor elke zaak een fikse klap te geven. En dat dacht hij dat ik dat ook zou doen. Ik stelde hem gerust en we hebben nog veel daarover kunnen praten.

Bleef in het geheel toch die onverschilligheid openstaan. Hij verklaarde dat hij dat deed om zijn stiefvader niet te laten merken dat het hem iets deed en dat hij zogenaamd geen pijn had wanneer stiefvader weer eens uithaalde naar hem. Nadat we hem uitgelegd hebben dat een man ook pijn kan voelen en dat ook mag laten merken, veranderde langzaam maar zeker zijn onverschillig gedrag. Hij werd veel losser en meer betrokken bij de zaken die er op dat moment speelden. We waren op een gegeven moment blij dat we bij hem ook wat tranen ontdekten. Dat betekende dat zijn emoties eindelijk ook weer naar buiten kwamen.

Hoofdstuk 19

Maria: “ Papa, kom me ophalen”

Maria was niet thuis te houden, met haar 11de was ze al zwervende en we hadden de grootste moeite om haar thuis te houden. Ze was veelal in de stad en had al vriendjes. Met veel praten probeerden we het in goede banen te leiden. Totdat rond haar 12de ze voor enkele avonden wegbleef. Wat doe je als een kind wegloopt? Je gaat zoeken en dat deden we dan ook. We hadden wat tips gekregen dat ze gezien was in Otrabanda en daar gingen we dan heen. Bij een huis aangekomen waar vele mensen in en uitliepen, hebben we de politie maar erbij gehaald want we wisten zeker dat ze daar was. De politie vertelde ons doodleuk dat het te gevaarlijk was en zij zeker niet in dat huis naar binnen zouden gaan. Stonden we daar alleen en werden we ook nog eens afgescheept door een stel bange politieagenten.

We wisten zo zeker dat ons weggelopen dochter in dat huis bevond, dus zat er niets anders op dan zelf naar binnen te gaan. Door bij enkele kamers de deuren te openen kwamen we in een kamertje terecht waar Maria was. We vroegen haar mee te gaan en ze vertelde ons dat ze later thuis zou komen want er moesten nog wat dingen geregeld worden. We konden niets anders doen dan huiswaarts keren.

Half drie ‘s nachts werd ik gebeld: “Papa, kom me ophalen.” Ik de wagen in en richting Otrabanda op een punt waar we afgesproken hadden. Nog geen straat verder werd ik klemgereden door twee wagens waaruit enkele opgeschoten jongens kwamen en me eens onder handen wilden nemen, want ik nam hun “chick” af! Maria schreeuwde naar hen dat ik haar vader was, waarop ze als een gek verdwenen met hun snelle wagens.

Na dit voorval was Maria snel uit ons huis verdwenen. Later hebben we haar weer eens ontmoet in Nederland, nog steeds haar snelle jongens achterna met het grote geld en de vele rommel.

Hoofdstuk 20

Sonja onze engel

Sonja, een schat van een kind van 9 jaren. Zij was werkelijk een engel in ons gezin. Met alle problemen die we met andere kinderen hadden, waren er die niet bij Sonja.

Ze deed het redelijk goed op school en ze was ook goed in de omgang met anderen. Geen problemen en ze was ook bij ons beland omdat de ouders aan de verkeerde kant van de maatschappij

bezig waren en er geen oma of familie waren die haar op konden vangen.

Zolang er geen plaats was in een tehuis, zou Sonja bij ons blijven. Maar na enkele dagen veranderde Sonja. Af en toe kreeg ze van die woede aanvallen en dan leek het wel of de duivel “himsel” was verschenen. Meestal was dat ‘s avonds en het was werkelijk vreemd om mee te maken dat een kind dat zich overdag normaal gedroeg een duivel kon worden.

Niets vermoedend probeerden we met haar te praten maar ze werd steeds agressiever en dat ging steeds ergere vormen aannemen. Dat lieve meisje werd steeds meer een duivel. Daarop hebben we besloten haar te laten onderzoeken door een psycholoog. Ook bij die man viel verder niets op, totdat we een ingeving kregen over het drugsgebruik van haar ouders. Zou ze misschien.....We lieten haar daarop testen en inderdaad werden er sporen gevonden. Sonja was via haar ouders al op vroege leeftijd in de wereld van de drugs beland. We hebben haar meteen overgedragen aan de instantie die deze gevallen aankan. Zo werd Sonja na een tijdje vrij van deze rommel en kon er gewerkt worden aan haar toekomst.

Hoofdstuk 21

Gyselle de stille vlam

Gyselle was een zeer stil meisje en we wisten werkelijk niet wat we met haar aan moesten. We wisten nog niet wat er allemaal om haar heen gebeurd was en zo vielen we midden in haar leven. Gyselle kwam na verloop van tijd met verhalen die zeer tegenstrijdig waren. De ene keer vertelde ze dat haar vader haar regelmatig misbruikt had maar daarnaast was pa een geweldige kerel. Dan was moeder aan de drugs en een kreng, dan was moeder weer een engel. Op een gegeven moment kregen we meer informatie en wat bleek. Gyselle had een tweelingbroer en nog een zus. Geboren uit een Nederlandse vader en een Curaçaose moeder. Moeder bleek bij deze kinderen, op zeer jonge leeftijd, in te drammen dat zij, de kinderen, op zeer jonge leeftijd gebruikt / misbruikt zijn geworden door vader. Wel kreeg vader bij de scheiding in Nederland de kinderen toegewezen en kreeg hij ook alle financiën van deze kinderen. Er was dus meer gaande.

De leugens van moeder had zoveel invloed op deze kinderen dat ze toch alsmear naar moeder trokken die op een gegeven moment met de kinderen naar Curaçao verdween. Op Curaçao geloofden de instanties zonder meer de verhalen van de moeder en mocht ze de kinderen bij zich houden.

Moeder ging verder in de drugs en de kinderen kwamen alleen te staan. Zo werden de kinderen uit elkaar getrokken en de meisjes op het ene en de jongen op een ander internaat gezet.

De jongen werd onhandelbaar maar ook een van de meisjes. Op een gegeven moment werden ze alle drie, los van elkaar, bij drie pleeggezinnen ondergebracht en kon er zo meer aandacht besteed worden aan hen. De kinderen kwamen regelmatig bij elkaar en waren dan weer even een gezinnetje. Wel bleef het inprenten van vaders handelingen spelen bij deze kinderen. Meer en meer bleek dat dit een verhaal was wat moeder onder invloed van drugs bij deze kinderen in die eerste jaren inprentte. Puur om zo haar eigen tekortkomingen te verbergen. De jongen en een van de meisjes waren goede leerlingen, al had de jongen nog wel eens gedragsproblemen. Hij klom bij het internaat vele keren op het dak want hij hoorde alsmaar stemmen. Stemmen die hem dingen oplegden te doen. Hij wilde deze stemmen niet meer horen, maar ze bleven drammen net zoals die stem van zijn moeder die alsmaar tegen hem zei dat hij misbruikt was door zijn vader. De kinderen hadden er stuk voor stuk problemen mee. Wat niet verwonderlijk was, als je steeds meer van hun verleden wist dat stukje bij stukje eruit kwam. Gyselle was de engel en was werkelijk voorbeeldig, ze leek de minste problemen te hebben met haar verleden en zo bleef dat ook in haar jonge leven.

Op een gegeven moment hebben we deze drie kinderen weer kunnen verenigen bij de vader in Nederland die al die tijd de drie slaapkamers net zo had als toen ze weggesluisd waren door moeder. Samenwerking tussen Nederland en Antillen is altijd een grote farce geweest en het was en is nog altijd moeilijk. Er wordt weinig of niets in het belang van een kind gekeken, maar alsmaar naar wetten en regels. Maar het was na een lange weg geregeld, de kinderen kwamen weer bij vader terug.

Vader heeft deze kinderen in hun verdere jeugd opgevoed en hen zo goed mogelijk in een maatschappij proberen te plaatsen. Totdat, ja totdat ze volwassen waren en dat Gyselle de drang kreeg om haar moeder op te zoeken die hier op Curaçao zwervende en zwaar aan de drugs is. Gyselle, dat stille meisje, kwam terug en het doet zeer om haar nu ook te zien bedelen, om zo ook deze troep te kunnen kopen. Zoals haar moeder, maar ook zoals haar genen het bepaald hadden.

Hoofdstuk 22

Blote Tito

Tito was een klein stevig mannetje van 4 jaar. Hij was een mengelmoes van een Nederlandse vader en een Antilliaanse moeder. Een jongetje met een ondeugend snoetje en was altijd wel in voor een avontuurtje. Zelfstandig en leergierig waren zijn kenmerken.

Het werd tijd dat hij naar de kleuterschool (onderbouw) gestuurd werd en zo kwam Tito op een rasechte oerdegelijke Antilliaanse Rooms Katholieke school. Na verloop van tijd bleek dat hij niet de gemakkelijkste in de klas was en af en toe werd hij dan ook door de leerkracht gewezen op de wetten en de regels van de school. Toch speelde er meer, want hij werd wel veelal eruit gepikt als er iets mis was in de klas. Op een gegeven moment was zijn eigen onderwijzeres ziek en was er een vervangster. Tito was weer eens stout en werd tijdens de pauze naar buiten geloodst door de vervangster. Hij moest midden op de speelplaats staan en al zijn kleren uittrekken. Dit terwijl hij voor alle kinderen stond! Al leek dat al een vreemde straf voor een klein kind, was deze onderwijzeres ondertussen met haar portable ook nog eens foto's van hem aan het maken!

De ouders kwamen erachter en gingen naar het hoofd. Deze vond dat het wel moest kunnen en dat het pedagogisch verantwoord was. Daarna gingen de ouders aangifte doen bij het Openbaar schoolbestuur. Deze vonden dit niet direct een zwaar geval en waren totaal niet onder de indruk! Is dit dan normaal, vraag je, je af. Kennelijk is voor het Openbaar schoolbestuur de normaalste zaak, dat je een kind naakt op een speelplaats zet en dan ook nog eens foto's van hem maakt! Verdere protesten van de ouders werden afgedaan als onzin en ook de foto's bleken nog steeds in het bezit te zijn op de telefoon van deze onderwijzeres.

Nu zult u denken dat deze onderwijzeres op zijn minst toch ter verantwoording werd geroepen. Ja, inderdaad, ze werd geroepen, maar niet om haar op deze zaak te wijzen maar om haar een tijdje later de job “hoofd der school” te geven!

Tito is dus maar naar een andere school gegaan en is daar nu een van de besten van zijn klas. Wederom is dit een bewijs hoe het op onze Antilliaanse scholen er aan toe gaat. Vele onderwijzers en leerkrachten hebben niet de bevoegdheid om kinderen les te geven en met kinderen te werken.

Dit voorval van Tito is niet één enkel geval, er gebeuren vele “rare” dingen op de scholen op dit eiland. Maar in al deze gevallen verdoezelen de schoolbesturen de onkunde en zo te zien,

belonen ze die mensen dan ook nog eens! Na dit geval gehoord en meegemaakt te hebben, kan ik me niets anders meer indenken dan, dat er op deze eilanden BEWUST de kinderen dom en onderdrukt worden.

Hoofdstuk 23

Inleiding Fernando

Fernando is een jongen bij wie werkelijk alles misging in zijn jeugd. Het is een jongen die alle pech van de wereld heeft in de vele jaren dat we hem gevolgd hebben. Je kunt niet geloven dat dit werkelijk gebeurd is. Toch moet ik u teleurstellen. Ik wil deze dan ook als afsluiting plaatsen in dit gedeelte van het boek omdat ik u wil laten zien dat er heel wat mis kan gaan als er een valse start is.

Fernando, geboren voor één cent

Fernando zat vanuit zijn cel op Bon Futuro naar buiten te gluren. Zijn gedachten waren verzonken, hoe zijn leven verlopen was tot dusver.

Als baby en zeer jong kind werd hij misbruikt door pa en ma. Toen dat bekend werd, werd hij uit huis geplaatst bij een pleeggezin die over hem zou ontfermen. Wat bleek, hij werd weer misbruikt en ditmaal door pleegmoeder. Het werd ontdekt en hij kwam als opgroeiende jongen terecht in een internaat. Kort daarna werd duidelijk dat ook daar een verzorger was die zijn handen niet thuis kon houden! Hij werd weer gebruikt en nu zelfs nog eens door een zogenaamd professionele medewerker. Fernando draaide dol wat niet vreemd was, want iedereen meende hem te moeten gebruiken. Hij was op school eentje die ver achter lag. Voor hem waren er grotere problemen dan wat leren en zaken te onthouden die een maatschappij meent dat die belangrijk zijn. Hij vond het niet belangrijk en begon te spijbelen, weg van die onzinnige school. Hij werd een jongen van de straat met wat kleine delicten zoals stelen en vechten. Op een gegeven moment werd hij voorgeleid en belandde in het GOG. Daar in het GOG kon hij meer klaar krijgen als hij bevriend zou worden met een bewaker. Bevriend zijn betekende dan ook weer seksueel misbruikt worden! Na deze periode zo goed en slecht mogelijk doorlopen te hebben, stichtte hij een gezin met vrouw en kind. Maar om geld binnen te krijgen ging hij weer de straat op om te stelen en te roven, dat was zijn enige bron van inkomsten. Weer werd hij gepakt want de delicten werden te veel en te zwaar en zo belandde hij in Bon Futuro. Zijn kennismaking met de bewakers en medegevangenen waren niet veel beter dan zijn verleden.

Daar werd hij weer misbruikt om zo maar te passen in het geheel en een “rustige” tijd te hebben. Na die tijd kwam hij vrij en het eerste wat hij deed was enkele mensen zo verwonden en zelfs één vermoordde. Hij werd weer meteen teruggeplaatst in zijn “Huis met goede toekomst”!

Nu zit hij te denken wat hem al deze pech en handelingen toe gebracht heeft. Dan kun je niets anders bedenken dan, dat hij werkelijk gestart is als een kind van één cent!

Deel II

Hoofdstuk 1

Inleiding

Tot zover wil ik het, wat enkele voorbeelden betreft, erbij laten want ik zou alleen al daarmee een boek kunnen vullen. Maar het zal u nu wel duidelijk zijn wat er allemaal speelt en wat er allemaal met de kinderen uitgehaald wordt door ons, volwassenen. Deze kinderen zijn onze kinderen op dit eiland. Kinderen die doorgaans zelf niets aan kunnen doen wat ze zijn en wat ze worden. Er is veel geschreven door Prof. Dr. René Hoksbergen over kinderen en dan zeker over die kinderen die een “verleden” hebben. Hij gaat verder in op de problemen die er rond en om deze kinderen schuilen. Hij is tot de ontdekking gekomen dat, bij een kind hoe jong als het is, al genetisch is bepaald, wat en hoe hij/zij zich zal gaan gedragen. Het is door hem zelfs wetenschappelijk bewezen dat het genetisch bepaald is via ouders en zelfs voorouders, wat en hoe een kind zal ontwikkelen. Zaken die we eens met hem doorgenomen hebben. Met enkele van onze kinderen konden we zijn theorie bevestigen. Ik zal in het verloop van dit boek daar zeker nog op terugkomen, omdat het wel heel veel verklaart waarom we als eilanden aardig in de problemen zijn aan het komen. Niet alleen problemen met onze kleintjes maar ook tieners die nu onze volwassenen aan het worden zijn.

We gaan het leven van een kind eens nader bekijken. Kijken hoe de meeste kinderen leven en hoe de meeste kinderen in het leven staan. In de komende hoofdstukken ga ik de verschillende levenslopen met u doornemen en bespreken. Let wel, het zijn niet allemaal prettige woorden en koek en ei verhalen. Het zijn verhalen uit de monden van mensen uit het veld, aangevuld en beleefd door kinderen.

Laten we eens stap voor stap gaan kijken wat er werkelijk gaande is met onze kinderen hier op de eilanden en dan wil ik praten meer uit de ervaring die we nu in de 30 jaren hebben opgedaan door met deze kinderen te werken, leven en te begeleiden.

Hoofdstuk 2

De verwekking

Je kunt wel stellen dat op de Antilliaanse eilanden het verwekken van een kind geen probleem is. Er zijn doorgaans nog grote gezinnen ondanks dat de financiën ontbreken om deze kinderen te onderhouden. Wat wel een probleem is, is dat het verwekken niet altijd uit een daad van liefde is. Of beide volwassenen zijn dronken of onder invloed van een of andere drugs. Er zijn ook aardig veel gevallen van ongewild seks en dan wordt er zelden of nooit aangifte gedaan, hopende dat het goed afloopt. Buiten dat, zijn er ook vrouwen die alsmaar het er om doen, om een kind te krijgen. Dat maakt van hen een echte vrouw voor de buitenwereld. Want vele kinderen hebben houdt in deze cultuur in dat ze vruchtbaar is. Verder geeft het volgens haar ook nog een financieel voordeel want “vader” moet het kind financieel ondersteunen mits hij het erkent. Nou, dat laatste laat meestal te wensen over, want veelal na de daad en dat er dan een kleine op stapel staat, is vader nergens meer te vinden.

We hebben eens een jongetje gehad, Jeffrey genaamd die zelf nog maar 9 was en al een leger aan broertjes en zusjes had wonen in verschillende tehuizen. Toen we eens naar de moeder gingen zoeken, kwamen we uiteindelijk bij oma terecht.

Daar woonde moeder met nog eens twee peuters en... weer een baby! Met wat praten met die moeder die net achter in de dertig was en met goud behangen, inclusief gouden tanden, kregen we te horen dat deze baby nummer 11 was in de rij. We vroegen haar wie voor haar kinderen zorgde. Wij werden als eerste genoemd, daar we een zoon van haar in huis hadden en daarnaast waren de diverse internaten. We vroegen of de kinderen allemaal dezelfde vader hadden, waarop ze begon te lachen en ze, na even tellen, vertelde dat ze van 8 vaders afkwamen! Helaas, vervolgde ze, helaas dragen er maar weinig vaders bij aan deze kinderen en zo kan ik alleen die kinderen bij mijn moeder houden waarvan de vaders wel voor dokken. Gewoon letterlijk vertaald; Ik dump die kinderen voor wie ik geen geld krijg!

Er is nog steeds duidelijk een gedachte van, hoe meer kinderen hoe meer geld in het laatje. Iets wat we ook hier om ons heen zien op Banda'bou, waar jonge kinderen iedere keer met een andere baby lopen en zo een leger aan kinderen hebben die veelal opgevangen worden door oma. Oma is dan ook een zeer centraal persoon in deze gemeenschap en o wee als oma weg gaat vallen. Zolang oma er is, hebben de kinderen nog kans op een opvoeding want oma regelt alles tot het eten toe. Kleine huisjes waarvan je denkt waar ze allemaal blijven 's nachts, herbergen soms 11 personen! Voor mij slapen ze staande anders zou ik niet weten hoe hen te herbergen.

Toch gaan deze mensen door met kinderen verwekken want kinderen is geld en geld betekent mooie kleren en uitgaan voor deze jonge ouders.

Ondanks al die kinderen die verwekt worden bij Jan en alleman, zijn er meerdere risico's aan verbonden. De vele geslachtsziekten die er heersen. Doorgaans hebben deze kinderen en zeker oudere mannen geen weet van condooms. Dat blijkt wel aan het aantal kinderen wat elk huishouden heeft. Steriliseren van de man is er niet bij anders wordt hij een homo of kan hij zogenaamd niks meer presteren. En een gesteriliseerde vrouw is geen vrouw meer! Een gedachte die je regelmatig hoort onder deze mensen.

Doorgaans kun je van vele gevallen stellen dat vele jonge ouders niet werkelijk hun kinderen met liefde op de wereld zetten. Daardoor komt ook nog eens om de hoek kijken dat het meer om het geld gaat en zo hun eigen voortbestaan. Klinkt wreed, maar de werkelijkheid is niet anders. Meer kinderen, meer vaders en dan maar hopen dat de vaders gaan betalen. De bittere waarheid en een valse start voor heel veel kinderen, die niet werkelijk gevraagd hebben om bij deze mensen te komen.

Wat vaak door mijn hoofd schoot in de tijd dat we veel van deze kinderen in huis hadden was: Waar is het menselijke gebleven?

Want hoe is het mogelijk dat je alsmaar aan je eigen plezier denkt en daardoor andere mensenlevens in gevaar brengt? Je eigen kinderen zijn ondervoed en je zorgt niet voor hen, puur en alleen om weer naar een feest te kunnen of om een tumba festival mee te maken. Nu zult u wel denken dat dit niet altijd zo gaat. En gelukkig, inderdaad, er is nog een klein percentage jonge gasten die er anders over denken. Maar helaas is dat percentage veel lager dan die jonge moeders die alleen aan zichzelf denken. Dat gaat later ook door in het leven van die kinderen en ook die dragen het weer over naar de volgende generatie. Iets wat door Prof. Hoksbergen bewezen is en wat we op deze eilanden veel zien. Het degenereren van een volk is duidelijk te zien en is ernstige vormen aan het nemen. Je ziet het niet alleen aan hun uiterlijk maar heel duidelijk aan het verstandelijke. Want met de vele incest is het verstandelijk peil alarmerend.

Vele kinderen worden hier niet uit pure liefde geboren maar uit lust en om een financiële steun van de verwekker. Dat maakt het probleem groot want hoe ga je dat aanpakken en deze mentaliteit omzetten naar een weldenkend mens die meer is dan een melkkoe voor het nageslacht. Ik weet dat het niet leuk is om dat zo te lezen, maar in al die jaren en met de vele contacten die we gehad hebben, is er geen andere conclusie te trekken. De degeneratie is alarmerende vormen aan het krijgen.

Hoofdstuk 3

De eerste uren, dagen, maanden van het leven van een kind

Na het verwekken is het doorgaans laat, eer de nieuwe moeder doorheeft dat ze in verwachting is. Meestal praten ze over een ongelukje en als ze dan misselijk en enkele symptomen gaan krijgen, wordt er doorgaans door een arts bevestigd dat ze zwanger zijn. Voor die tijd gaat het feesten en het ongezone leven gewoon door, want hun leven is een feest waar alles omdraait. Zo blijven de drugs maar ook alcohol rijkelijk vloeien terwijl er een foetus zich aan het ontwikkelen is tot mens. Je zult denken dat de eerste maanden van het leven van een ongeborn kind, het nog niet zo veel van dit negatieve proces afweet, maar dat is werkelijk een fabel. Het is zelfs al bewezen dat de manier waarop een kind verwekt wordt en de toestand van de ouders, al veel invloed kan hebben.

Nu weet de aankomende moeder dat ze weer een kleine verwacht en dat het al in de 4/5de maand is. Dan zou je gaan denken dat ma zich aan het nieuwe leven gaat aanpassen en naar leven. Niets is waar en je ziet dan ook dat vele moeders gewoon doorgaan met hun ongezone leven en zeer slechte voeding. Ze feesten door en willen het liefst tot de laatste dag niets missen. Dan komen er complicaties of zijn ze op het einde van de rit toch

niet meer in staat om dat leven vol te houden. De kleine begint zich te melden wanneer ma te gek doet.

Dan hebben we ook op deze eilanden een groep gynaecologen die graag snijden en is het tegenwoordig zo dat nog maar weinig moeders op een natuurlijke manier bevallen. Velen op deze eilanden zijn door keizersnede op de wereld gebracht. Lekker de moeder gemakkelijk maken, een snee erin en floep, weer een kind op de wereld. Niet erg meewerkend om de moeder een verantwoording te laten dragen, weten deze specialisten hier ook nog een extra slaatje uit te slaan. Maar dat even terzijde.

Het kind komt op de wereld en dan is het zaak, om zo snel mogelijk pa verantwoordelijk te stellen. Ma was er immers niet bij, toch? Pa wordt opgespoord en er moet snel een erkenning komen van pa om zo zijn naam te kunnen gebruiken en wat belangrijker is, uit zijn geldbuidel mee te kunnen delen.

Dat gaat niet altijd even soepel want er zijn heel wat vaders die dan spoorloos zijn of hun verantwoording niet willen dragen. Nee, natuurlijk niet, want wat doet nog meer pijn dan dat je van je salaris maandelijks wat af moet staan aan een mormel, waar jezelf niet zo blij mee bent. In de eerste weken wordt er druk onderhandeld en is er een over en weer gepraat wie de vader mag zijn en wiens naam het kind gaat dragen.

Zaken die niet goed zijn in een opvoeding, want deze nieuwgeborene merkt en voelt ook al deze wrijvingen.

Ondertussen is ma al druk doende om haar rituelen weer op te nemen en zorgen dat ze er weer jong en kerngezond op het volgende feest kan verschijnen. Zeker geen mooie woorden maar ik kan stellen dat wij het 30 jaren lang bij zeker 80% van onze jonge moeders hebben meegemaakt. Of de percentages landelijk kloppen weet ik niet en daarover ga ik ook niet in discussie, wel weten we dat dit vele malen is voorgevallen in onze omgeving. Zelfs nu we toch zoveel verder zijn, zijn diezelfde gedachten nog steeds onder de jonge moeders.

Nu wordt in het begin het kind nog wel aangehaald want uiteindelijk is een pop altijd leuk mee te spelen. Oma houdt de rest wel in de gaten en zorgt dat alles in goede banen blijft. Kindlief vindt het ook allemaal nog wel leuk en is over de straat alsmaar met die kleine aan het paraderen. Kijk hoe goed ik ben en kijk hoe goed ik er uit zie, zijn de woorden die je veel hoort. Maar tegen de tijd dat het kind een jaar wordt, gaan de zaken veranderen. Het kind begint zijn eigen wil door te geven en jonge ma is het niet zo mee eens. Het kind wordt dus lastig en is duidelijk geen pop meer om mee te pronken.

De aandacht wordt minder, want wie gaat nog met een lastig kind op zijn arm lopen of aan de hand? Je ziet dan ook duidelijk dat het kind weinig of geen aandacht meer krijgt van de jonge moeder. Nee, deze heeft al lang haar oude leven opgepikt en is al weer volop bezig om de volgende prins van haar leven aan de haak te slaan. Weer een doelwit voor die gladde praters die zo'n meisje als een "dushi" weer alle hemellichamen laat bezoeken.

Het kind wordt lastiger en begint zijn eigen ikke te tonen en dat pikt moeder niet. Ze begint te schreeuwen en te slaan want wat heb je nou aan een kind dat een vader heeft die ook al gestopt is met zijn verplichte alimentatie? Ook dit is goed mis op deze eilanden. Want je kunt zoveel rechterlijke uitspraken op je naam hebben, trouwens half Curaçao moet een alimentatie betalen, maar als je niet betaalt, zal er geen instantie zijn die het uit je zak trekt. Het is een loslopende bende waar rechterlijke uitspraken zeker geen bevestigingen zijn dat je werkelijk iets zult krijgen.

Hoofdstuk 4

Het eerste jaar

Zo zijn we beland in zijn eerste levensjaar. Moeder heeft het te druk met haar nieuwe prins en oma is het enige houvast voor het kind. Oma die al voor meerdere kinderen moet oppassen want het is niet haar enige dochter die zo hard aan het werk is in loversland. Oma doet haar best en probeert dat jonge kind de grondbeginselen bij te brengen van het leven. Met het hongrig loontje wat ze via haar gepensioneerde man heeft, probeert ze de kinderen toch nog een waardig bestaan te geven. Dochterlief heeft geen tijd meer want ze heeft een baan en dat geeft haar ook weer meer vrijheid en vrijheid betekent weer een nieuwe geliefde die haar droomkastelen belooft mits ze maar gewillig en nederig is voor die nieuwe prins. Oma ziet alles maar met lede ogen aan, want door de drugs en alcohol wordt dochterlief steeds meer onhandelbaar. Ze scheldt oma uit die, volgens haar, niets van het leven weet. Oma huilend met haar jongste kleinkind in de armen, zoekt troost bij de kleintjes en zorgt dat deze zo min mogelijk van het harde leven, wat hen te wachten staat, meemaken. Met z'n allen spelen ze maar wat met een blik en een stok en zijn ze hele verhalen aan het verzinnen met onze eenjarige, hoe een monster hagedis vorige week nog een baby gegeten heeft. Maar ze zijn dag in dag uit bezig in een kinderwereld, waar gelukkig alleen maar

enge verhalen bestaan en ze nog niet veel weten van de werkelijke wereld.

Toch begint de jongste een eigen weg te gaan en begint zijn eerste streken uit te halen. Onze moeder is “fada”(het zat) van dat joch en heeft genoeg van zijn gezeur. Hij is niet meer welkom op haar schoot. “Kom niet alsmaar bij me hangen want je bent vies en ik heb net mijn nieuwe kleren aan om vanavond uit te gaan”, schreeuwt ze tegen haar kleine. Huilend loopt de kleine weg en zoekt troost bij oma die er altijd is, als ze tenminste het niet te druk heeft met een ander probleem wat zich op dat moment speelt.

Langzaam maar zeker begint dit jonge kind afstand te doen van zijn moeder. Moeder die er niet is en nooit eens aanhoort wat voor problemen hij allemaal meemaakt in zijn zware leven. Nu zul je denken dat een twee/driejarige geen wereld problemen kent maar dan heb je het werkelijk mis. Een jong kind kan werkelijk in zware problemen zitten waar hij/zij niet alleen uit kan komen. Het is dan belangrijk dat ze naar een wijze moeder of vader, als die er is, kunnen gaan om het probleem op te lossen. Kleintjes kunnen intens verdriet hebben en snakken dan naar de warmte van een moeder. Maar helaas en dat zie je al te veel dat er zeker geen vader is, wat al een zeldzaamheid is op deze eilanden, maar ook geen moeder want die is alleen maar met haar eigen ego bezig.

De eerste jaren zijn o zo belangrijk maar die eerste jaren zijn de bepalende jaren van het leven van een kind. Het is zaak, om er als moeder te zijn en je ook als moeder en eventueel vader te gedragen door hun wereldproblemen aan te horen en die dan ter plekke op te lossen, want daar ben je nu eenmaal ouder voor. We vervolgen hun verdere leven.

Hoofdstuk 5

Hun huidige leven

De eerste jaren zitten erop en langzaam maar zeker wordt het eigen ik sterker. De kleine loopt, speelt en begint zich een plaats te werven in de maatschappij. Eerst is dat onder zijn familie die allemaal bij oma eten en slapen. Maar later gaat dat ook op school komen. De kleintjes worden groot en ze zijn zo lastig dat moeder zich al geheel teruggetrokken heeft en weer met een dikke buik loopt en dat niet van het eten! Moeder heeft haar prins weer eens gevonden.

Onze kleine snapt niets van deze zaken en is druk doende om het leiderschap te verwerven van zijn eigen “gang” op het erf van oma. Hij doet zijn best om op te vallen en te laten zien dat hij nergens bang voor is.

Totdat hij gebeten wordt door een hagedis en dan heeft een monster bijna zijn hele arm afgerukt en heeft hij net onder oma's rok weg kunnen kruipen. Toch gaat oma ook niet meer zo soepel met hem om, want oma wordt moe van dat alles. De hele dag kinderen om haar heen op haar leeftijd is geen pretje en het eten wordt steeds duurder. Dochterlief en haar andere kinderen willen niets van weten, dat de kinderen meer geld kosten. Er is niet meer geld want anders kunnen ze vanavond niet met de prins op stap! En zo moet oma het met de giften doen die binnenkomen om de kinderen te voeden. Kleding is ook een probleem maar gelukkig steunt de kerk haar met wat kleren.

Het wordt zwaar want de kleintjes komen op een leeftijd dat ze de volle aandacht vragen en buiten het huishouden draaiende houden om, moet oma ook alle extra dingen doen. Dat alles met de kinderen om haar heen. Ziek worden is er niet bij en even uitrusten in een stoel is uit den boze. Oma moet er 24 uren per dag zijn. De kinderen vermaken zich maar merken dat oma niet alles meer kan volgen. Op een gegeven moment is de verlossing voor oma gekomen, ze worden afgevoerd naar een kinderopvang. Ja, moeder heeft er genoeg van want oma voedt haar kinderen niet goed op. Ja inderdaad, oma wordt gedumpt.

En zo gaat ook de jonge telg naar zijn eerste schooltje. Weer moet hij zich gaan bewijzen want hij zal heerser worden

van de wereld, waren zijn eerste gedachte. Hij ramde alles neer wat hem op de weg kwam, wat door de juffrouw niet in dank werd afgenomen. Vreemd, want oma vond het wel goed als hij zijn zaakjes thuis regelde.

De juffrouw had het alsmaar over regels. “Nou, wat regels zijn mag Joost weten, ik ken ze niet en laat me die ook niet kennen!” Helaas voor onze jonge gast liep het anders af. Zijn rammen werd er thuis uitgeramd en als hij het nog eens zou flikken kreeg hij geen eten en zonder eten was hij ook niet meer in staat om te rammen. Moeder had wel degelijk de oplossing gevonden. Ze had ook geen tijd voor deze geintjes want haar baby moest nu al haar aandacht hebben. Zo kun je wel stellen dat onze 3 jarige al aardig wat keren de hoeken van het huis had gezien. Ondanks dat elk huis er 4 hoeken heeft, bleek dit huis van moeder er soms veel meer te hebben.

Door de harde hand werd onze kleine groter en moest weer naar een andere school. Kleuterschool was toen nog de benaming van wat nu onderbouw heet. Ja, onderbouwen zullen we maar zeggen, want er werd weinig opgebouwd. Onze kleine is zijn opstandigheid zeker niet verleerd en erger nog, hij zal dit niet op zich laten zitten. Nu hij groter is, is hij ook sterker geworden en zo ging hij met volle overgave in de aanval. “Op naar de troon” was zijn motto.

Verdorie, ook hier zijn weer regels en het lijkt wel of die leerkrachten ook meer weten dan ik, bedacht hij in een keer. Buiten alle standjes en strafwerk op school was er ook thuis in een keer een vader opgedoken. Nee, niet zijn vader maar een stiefvader die hem wel eens de regels zou leren. Nou, dat leren ging met de riem of met een plank en pijnlijk was het zeker. Onze jongeling werd steeds opstandiger, want wie gaf zich het recht om hem zo aan te pakken en regels bij te brengen? Later zal ik hem hebben, waren alsmaar zijn gedachten. Als ik maar eens groot ben, dan gelden mijn regels.

Het harde leren met de riem en de plank zette niet veel zoden aan de dijk en onze jongeling moest op een gegeven moment naar een nog hogere school. “Houdt dat nou nooit op” waren zijn gedachten! Ze noemden het bovenbouw en ik zou daar professor worden. Dat laatste is hem nog even niet gelukt want weer op die school moest hij zijn plaats op de kinderlijke machtsladder gaan bewijzen. Jij kijkt naar mij, buts een klap was er in het gezicht. Zo kreeg onze jongeling er weer van langs, ondertussen van vader nummer 3, die elke dag 2 uurtjes per dag thuiskwam! Vreemd trouwens, dat een vader maar enkele uren thuis is. Maar och, dat zijn nu eenmaal die ouders, ze zijn niet te begrijpen.

De school liep soepel maar het leren van onze jongeling ging minder soepel. Hij was opstandig en dwars tegen alles in

en wat erger was, hij sliep veel op school. Niemand vroeg hem hoe het ging thuis waar hij tot diep in de nacht, of naar de TV zat te kijken of wakker bleef door de vader nummer 4, die tegelijk kwam met vader 3. Maar buiten het slechte slapen was het ergste dat hij honger had. Zowel moeder als vader waren 's morgens niet wakker als hij om 6 uur de bus moest pakken. En zo was er voor die dag ook geen eten voor hem. Met wat geluk kon hij wat geld in een of andere zak vinden en daar kon hij dan op school een pastetje kopen.

Zo moest onze jongeman zich staande houden en klaar zijn voor een of andere aanval van een ander kind of van thuis.

Dit is geen verzinsel wat hier boven staat en jammer genoeg hebben we meerdere malen dit verhaal in een of andere vorm uit de monden van vele kinderen gehoord. Het is niet te geloven dat dit nu nog gaande is op deze eilanden.

Daarom wil ik met dit boekje uw ogen gaan openen en laten zien dat er op deze eilanden zware contrasten zijn. Mensen die wonen in een huis van miljoenen dollars en mensen die nog geen zinken plaat boven hun hoofd hebben. Daarom is het zaak, dat ook u gaat inzien dat er wat gedaan moet worden en daar ga ik nog uitgebreid op in, later in dit boekje.

Hoofdstuk 6

De levensomstandigheden

We haalden het net al aan; Het ene gezin woont op Jan Thiel in een huis van 10 miljoen gulden en we hebben vele lokale gezinnen die nog niet eens een zinken dak boven hun hoofd hebben.

Nu hebben we in de afgelopen jaren veel moeten horen dat de lokalen lui zijn, dat ze niet willen werken, dat ze liever drinken dan iets zinnigs doen en daar kan ik me werkelijk over opwinden. Want, ik stel het me zo voor; Diegenen die deze onzin verkondigen, zitten allemaal met een glas wijn bij hun zwembad met uitzicht op zee. Zeer zeker decadent daar zitten doen en zich als een welgeslaagd figuur die de wereld aankan uitbeeldend.

We nemen even onze jonge gast die ik hiervoor beschreven heb. Een jongen die niet geboren is uit liefde maar op de wereld gekomen is uit lust. Een moeder die er niet is en een vader die alle verantwoordelijkheid van zich afwendt. Deze jongen is zo goed mogelijk opgevoed door een oudere dame die zijn oma is en het moet doen van een karig pensioentje. Dat beetje wat haar zelf al moeilijk in leven houdt, maar dan ook nog meestal moet delen met meerdere kinderen.

Die oude dame doet haar best maar weet niet te voorkomen dat onze jongeling zijn eigen weg gaat vinden onder de andere vriendjes op straat.

Daarnaast hebben we ook nog het ratjetoe aan kinderopvang en verblijven, waar op zich alles of veel misgaat. Het gaat grotendeels om het geld binnen te halen en er is geen controle van hoger hand. Er wordt niet gecontroleerd of er wel degelijk verantwoord om wordt gegaan met deze zeer jonge en kwetsbare kinderen toe. Ook daar zijn de laatste jaren aardig wat ongeregeldheden geweest, tot zelfs seks met deze kinderen door enkele van deze zogenaamde kinderleidster/leiders.

Deze jongen maakt al veel mee in een kort begin van zijn leven en dat zijn dan maar zijn eerste jaren. Dit gaat door want er is geen thuis en de school is voor hem een last. Scholen die doorgaans ook niet veel betekenen want, val je buiten het geheel dan word je al snel als dom bestempeld en afgeschreven voor het systeem. Hij gaat slenteren en moet zich bewijzen op straat waar geweld, drugs en porno de grote draagvlakken zijn. Ook daar krijgt hij de nodige schoppen en hij moet zich daar ook weten te handhaven.

Nou weet ik, dat u daar met uw wijntje, het niet zover zal laten komen en dat u o zo sterk bent. Ja hoor, hoor hem want ik durf met u te wedden dat het voor 99.9% zeker is dat, als u op deze manier op de wereld werd gesmeten, het u ook zo zou vergaan! Dit zie je ook onder de rijke families waar dan naarstig met de kinderen gesold wordt om zo het aanzien van hun familienaam niet te schaden. Man, ik word er nog ziek van als ik de gesprekken voor me haal wat er allemaal in de ring wordt gesmeten, waarom de ene rijk is en de andere een zwerver. Alsmear krijg je dezelfde walgelijke verhalen te horen, want o, hij of zij was zo succesvol en zo sterk.

Maar uit welk nest kwam u? Waren uw vader en moeder ook aan de drugs? Waren ze ook aan de alcohol? Lieten ze u ook over aan uw lot vanaf de eerste maanden? Was u ook diegene die alsmear zwierf en moest schooien om eten? En zo kan ik enkele pagina's vullen met vragen van de kinderen die een schop onder hun achterste hebben gekregen van hun ouders, vanaf de eerste dag van hun geboorte. Zelfs de omstandigheden bij de verwekking en, volgens prof. Hoksbergen hun genen, bepalen hun gedragingen in hun leven. Uit de vele gesprekken die we hebben gehad met heel veel kinderen, kan ik alleen zeggen, dat als ik dit in mijn jeugd had meegemaakt, ik het niet veel beter gedaan had dan de doorsnee jonge mensen op deze eilanden.

Als je een mens wilt vernederen dan geef je hem elke dag een schop en zeg je hem op elk uur van de dag dat hij het niet goed doet. Als ik dat enkele maanden lang met welk persoon dan ook zou doen, is het gegarandeerd dat deze man of vrouw ook in het verval raakt. Ze gaan twijfelen en van twijfelen komen fouten en dan word je passief, want niets lukt en als laatste doe je niets meer want je kunt het niet, omdat het je zo gezegd wordt. Dat is een eenvoudige voorstelling waarom U nu aan een glas wijn zit en dat een ander nog geen helder glas water heeft. Ik garandeer u dat niet één mens succesvol kan zijn als de omgeving daar niet aan meewerkt. U hebt uw succes echt niet te danken aan uw goede werk, inzicht en een zakelijke neus. Nee, u hebt uw positie te danken aan de mensen die vanaf uw eerste dag van uw leven u motiveerden en vertelden wat u goed en fout deed.

Dat is een opvoeding die de ene mens succesvol maakt en de andere laat belanden in een goot. Alles staat en hangt aan elkaar van wat u op uw eerste jaren van uw leven tegenkomt. O, u was ook vroeg uit huis gegooid. Och ja, natuurlijk, u bent een van die wonderkinderen die zichzelf hebben opgewerkt. Ja, al eens goed gekeken wie u allemaal gesteund hebben in die jaren? U weet wel, al die mensen die u een schop onder hun gat heeft gegeven omdat ze niets meer voor u betekende maar u wel op deze plaats hebben gebracht! Mensen laten we reëel zijn, het zijn de kansen die we krijgen in ons leven. In al die jaren dat we met

kinderen praten, probeer ik ze aan te voelen en dan kom ik weer op de vraag die ik me altijd zelf stel; Hoe zou ik reageren als dit met mij zou gebeuren? Ik heb dan bewondering voor die jongens en meisjes die uit dat gat weten te kruipen en uit het slijk waarin ze beland zijn. Ik heb een grote waardering voor die kinderen die toch weten te overleven en een plaats weten te bemachtigen in deze vieze maatschappij die zo snel is om een stempel te zetten wat iemand is.

Als je werkelijk mensen gaat bekijken, zoals wij het nu vele jaren doen, moet ik eerlijk zeggen dat ik zeer veel bewondering heb voor diegenen die zich weten te handhaven op deze wereld, ondanks alle schoppen en voor veroordelingen van al die “self made” mensen, mensen die vele dingen over de ruggen van andere hebben bereikt.

Komen we even op onze jongeren die hangen en slenteren. Ook met deze jeugd hebben we te maken gehad en dan is de vraag alsmaar naar me toe; “Waarom zouden we in de maatschappij voor een hongerloon als een slaaf werken als we met enkele uren per dag drugs rondbrengen een vorstelijk bestaan kunnen hebben?”

O, dat is niet ethisch en is tegen de wet. Nou, dan kan ik u zeggen dat vele zakenlui ook niet volgens de wet werken en 90 % van alle rijken zijn niet rijk geworden omdat ze eerlijk en

hard gewerkt hebben! Er is veel gaande in de maatschappij en oplichterij, corruptie, gokwereld en porno zijn zaken waaraan zeer velen een goed bestaan hebben. Allemaal criminelen, want ze zijn niet beter dan een drugs baron, politiek of de kerk!

Oeps, even een slippertje. Nee, want ook de kerk mag je niet in het geheel vergeten. Deze tak van de maatschappij zit ook in alle zaken. De kerk was diegene die Campo (hoerenkamp) oprichtte! Maar niet te praten over al dat misbruik bij minderjarigen! Och, laat maar, want de lijst zou te lang worden en niemand zou meer geloven. Vele zaken zitten o zo diep op deze eilanden door de maffia. Deze maffia bepaalt wat hier nog mag en kan. Onze kinderen worden er al zeer snel ingetrokken.

Nu zal ik even nog verder gaan want het is zo dat het de maatschappij goed uitkomt dat er zoveel ellende is. Want als iedereen genoeg geld zou hebben had je geen mensen/kinderen die om te kopen waren om op pad te gaan voor wat geld. Geld wat voor hen nu een fortuin is. Als je werkelijk gaat kijken op deze eilanden merk je dat een grote groep mensen bewust arm gehouden wordt om hen zo in de tang te hebben van het criminele circuit. Bewust wordt er op deze eilanden armoede gecreëerd en dat zie je waar veel subsidie geld, wat dan loskomt vanuit ons Sinterklaas

land Nederland, verdwijnt of oplost. Ook wordt er niet werkelijk gewerkt aan armoede bestrijding en is het alsmaar water naar de zee dragen. Je kunt niet zo in, een twee drie een gezin omvormen en hen laten zien wat ze kunnen doen als ze geld in hun zakken hebben. Als je een indiaan uit de rimboe haalt en hem geld geeft, zal hij dit ook gebruiken als oorringen of als versiersel. Nu zijn we hier iets verder, maar we hebben het alsmaar over de slaventijd. En mensen zijn daar nog o zo gevoelig over bezig. Maar uiteindelijk zijn we nog niet veel verder. De slaven zijn vrij! Nou ja, vrij, we hebben ze nog niet geleerd hoe ze zich zouden moeten gedragen in een maatschappij. We zijn nog steeds hier bezig om vele arme mensen die vele klappen van die maatschappij hebben gekregen, op te voeden. Hoe je met geld moet omgaan. Wat is belangrijker, feesten of eten? Hoeveel niet of wel lenen en hoe terug te betalen. Hoe word je.... en zo worden ook zij weer slaaf van de maatschappij.

Zo zijn er vele zaken die spelen. Het geld is er wel, maar dat wordt weer gestolen door diegenen die menen dat de armen arm moeten blijven en menen dat het zonde is om geld in deze laag van de bevolking te stoppen. Als we hun huisje opknappen dan breken ze het weer snel af, is de algemene reden. Geef een inboorling een huis en hij maakt er ook een boomhut van! En zo gaat dat ook door in de kleding en het beheren van geld.

Buiten het gegeven, is het ook zo dat vele armen niet werkelijk begeleid worden. Er wordt hen wat in de schoot geworpen en dan moeten ze maar weten wat te doen. Geef een arme 1000 gulden en hij zal zeer zeker een flatscreen kopen en een satelliet-schotel, want dat was een van zijn dromen. Dat er dan geen geld is voor stroom, is een ander probleem. Ik wil hier de arme zeer zeker niet als dom bestempelen want zo zult u het nu zien, integendeel, ik wil juist ons als dom bestempelen omdat wij mensen voor de leeuwen gooien en niet hen begeleiden in deze wereld.

Kinderen zijn altijd het kind van de rekening, ze zijn het laatste waar in vele gevallen aan gedacht wordt. Natuurlijk zijn er ook gevallen waar het allemaal goed gaat en gezinnen waar wel met hun kinderen gewerkt worden. Maar in dit boekje gaat het om de zeer grote groep kinderen die tussen de wal en het schip gevallen zijn. Kinderen die geen kansen krijgen, bijvoorbeeld dit geval. Zo stuitten we ook op een volgend voorval.

Op een gegeven moment werden wat tieners, die veel slenterden over de straat aangesproken en kregen zij hen zover om verder te gaan in de maatschappij. Er werden bijeenkomsten georganiseerd. En dan was het zaak dat ze geplaatst zouden worden bij Selikor, Aqualektra, UTS en enkele andere bedrijven. Afspraken werden er gemaakt en er zou onderdak zijn voor 12 jeugdigen in de toekomst.

Ze waren stuk voor stuk gemotiveerd, bezochten elk uur dat ze er moesten zijn. Ze waren uiteindelijk klaar voor de stap in de maatschappij. Toen kwam het, de bedrijven die met veel tam tam toegezegd hadden, wisten in een keer van niets. De kinderen kregen geen plaats! Zo moest er aan hen verteld worden dat de maatschappij hen weer voor de zoveelste maal een schop verkocht. Er bleef gepraat worden om hen in te laten zien dat ze niet op moesten geven door een tegenslag (het was al voor hen de zoveelste). Na veel praten, overleggen en onderhandelen waren er 8 geplaatst bij andere bedrijven. 8 jongeren die het nu goed doen in de maatschappij en zelfs al opgeklommen zijn. De andere 4 zijn helaas weer teruggevallen in hun oude patroon. Want ze hadden weer een klap en het zoveelste bewijs gekregen, dat ze nergens voor dienden en nergens goed voor waren. Op straat betekenden ze in ieder geval wat. Ze waren ondertussen ook goed in kindertjes maken en lieten overal weten waar hun chicks waren met hun popje.

Triest dat de huidige maatschappij niet veel van zijn beloften nakomt. Erger nog, zij zijn diegenen die de jongeren alsmaar teleurstellen en laten weten dat ze nergens voor dienen. Het is die maatschappij die moedwillend armoede creëert ten gunste van de rijken die alsmaar bevestiging willen hebben dat die nietsnutten nergens voor dienen. We gaan daar, in een verder hoofdstuk, nog dieper op in.

Hoofdstuk 7

De ouders van deze tijd

De huidige ouders zijn al eerder omschreven. Moeder en vader zijn veelal uit elkaar en het kind is in vele gevallen verwekt in een roes van drugs of alcohol. Nu weet ik dat meteen vele van u op de tafel kruipen en roepen “wij niet”! Nou, dan zijn rond om u dus alleen maar gelukkige kinderen met gelukkige ouders. Ben ik blij dat deze ook nog bestaan.

In de maatschappij op deze eilanden is doorgaans de vader ver te zoeken. In vele gevallen is vader een macho figuur die bij de snack alsmaar loopt op te scheppen hoeveel vrouwen hij heeft en met wie hij allemaal in bed geweest is. Sterke verhalen die in geuren en kleuren verteld worden en ook nog in geloofd wordt. Zeker al honderden malen verteld en elke maal een schepje meer er boven op gezet. Deze vader figuur, die dan onder invloed van drank en eventueel wat drugs laat naar huis rijdt, gaat dan naast weer een of andere vrouw liggen die alsmaar hoopt eens de ware prins gevonden te hebben. Deze vader is geen vader meer de dag dat er een kind om de hoek komt vallen. Dan vertrekt hij veelal, neemt hij zijn boeltje en gaat naar een volgend slachtoffer. Deze is vrij gemakkelijk te vinden want vanuit de volksmond wordt alsmaar beweerd dat er een zwaar overschot aan vrouwen is en

zo een te groot tekort aan mannen! Mannen nemen maar al te graag de taak op zich om meerdere vrouwen te “helpen”. Of dat nu werkelijk helpen is, zetten we maar een vraagteken bij. Als namelijk de nood aan de man komt of aan zijn geldzakje eind van de maand, is de man ver te zoeken. Verantwoordelijkheid wordt niet zo veel gedragen op deze eilanden in deze cultuur.

De vrouwen blijven maar hopen dat ze eens de ware prins tegen zullen komen. Die man die haar financieel steunt en ook nog de taak van vader op zich neemt. Alsmaar is ze op zoek naar de ware maar helaas na de daad en het gevolg, is er weer een desillusie bij want ook deze laat haar zitten. Het is voor de vrouw werkelijk alsmaar zoeken naar de “ware” en daar komt ook nog eens bij dat de man niet neemt wanneer ze haar mond werkelijk opendoet en voor zaken opkomt. De man is de baas, de man weet alles, kan alles maar doet niets. De man is diegene die het geld binnen brengt en is daardoor ook diegene die dan alle fratsen uit mag halen. Respect wederzijds is ver te vinden, laat staan dat ze elkaar als gelijke behandelen. De man is duidelijk dominant en dat hoort in een Zuid-Amerikaanse cultuur. Althans, die smoes wordt dan weer eens uit de kast getrokken. We zijn o zo goed om zaken naar onze hand te zetten. Met alcohol en wat drugs zijn we zowel helden als man, maar uiteindelijk moet moeder de vrouw het hele huishouden regelen en in stand houden. Het is de vrouw die alles aan moet kunnen.

Het gaat nog wel eens wat mis omdat de vrouwen veelal zelf nog kinderen zijn die voor hun kinderen moeten denken en handelen. De Antilliaanse vrouw is vaak opgevoed met weinig zelfrespect en is daardoor een werkelijke slavin van de man. Daarom heeft de man alsmaar de macht over haar want hij is immers de ware macho.

Waar we naar toe moeten is dat de vrouw meer voor zichzelf op gaat komen. Ook dat ze zo ver gaat komen dat ze geen man nodig heeft wanneer deze haar bedondert of mishandelt. Dat laatste is nog veel gaande in deze cultuur, waar mannen vrouwen mishandelen en gebruiken voor sloof en seksslavin. Het zal zeker gaan veranderen want de nieuwe jeugd wordt mondiger en laat dit niet zomaar met zich doen. Maar daar in tegen is er ook een zeer grote groep die geen kansen krijgt en al vroeg van scholen gehouden wordt of zelfs wegblijft, want er is al op zeer jonge leeftijd een kind in hun armen. Daarnaast is er nog de incest die steeds grotere vormen aan gaat nemen. Al vanuit de slaventijd was dit een probleem, maar door de eeuwen heen is het pa met kind, kind met eigen kind en zo gaat het door tot de zoveelste generatie. We hebben op dit eiland kleine dorpen (gemeenschappen) waar mensen alsmaar met elkaar naar bed gaan en kinderen verwekken. Er zijn nu kinderen die verstandelijk zo achter liggen dat je, je af vraagt of we die nog ooit kunnen opvijzelen. We hebben niet werkelijk een instantie die daadwerkelijk deze zaken uitzoekt en

vaders, ooms en broers verantwoordelijk stellen of straffen voor hun daden. Nee, alles blijft binnenshuis en alles blijft verborgen voor de buitenwereld. Er moet weer een dag komen dat zo'n incest kind naar buiten komt en dan wordt er met veel bombarie ingegrepen. Wat veelal veel te laat is en met veel ellende gepaard gaat.

Ook zijn de vele vaders te bezeten van seks. Hoe meer vrouwen, hoe vruchtbaarder hij is en dus hoe mannelijker voor de buitenwereld. Een ziekelijke gedachte die alsmaar blijft spelen in de lagere bevolkingslaag. Niets of weinig wordt hier tegen gedaan want als goede Antilliaan moet je nu eenmaal meerdere vrouwen hebben. Heb je die niet, dan ga je regelmatig naar een Campo waar jouw soortgenoten kunt zien dat je regelmatig een kamertje induikt met een stoeipoes uit sto Domingo of Haïti. Het is een ware kronkel in de hoofden van vele Antilliaanse mannen, dat alles draait om seks en vrouwen. Die mentaliteit zou eens aangepakt moeten worden. Helaas, want het komt onze maatschappij goed uit dat er zoveel onrust en zoveel rommel is in diezelfde maatschappij. Alles blijft geplaatst worden onder het mom van cultuur. Wat wel vreemd is, want die mensen die werkelijk hun cultuur hoog houden, hebben wel normen en waarden en hebben wel degelijk respect naar elkaar toe.

Het ouderschap is er niet gemakkelijker op geworden in de tijden. Toch is er veel terug te vinden vanuit het verleden, waar de ouders heel simpel zorgden dat het kind zichzelf kon behelpen. Opgeleid als krijger of als een hulp werden de kinderen die werkelijk ambities hadden, opgeleid in de taak die voor de rest van hun leven zorgde dat ook zij weer hun kinderen konden opleiden. Nou is dat toch aardig verwaterd. De vader is op deze eilanden meer een verwekker en dan is zijn taak voorbij. Omdat er geen jagen is of werken op het land, zijn de vele taken geschoven naar de moeder. Helaas vaak een moeder die ook niet altijd even stabiel is. Onstabiel, puur omdat ze te jong met kinderen opgezadeld wordt en daardoor ook de opleiding mist van een moeder, oudere of een school. Vele kinderen worden niet werkelijk vertrouwd gemaakt met de zaken van het leven. Zaken die hun leven helemaal kunnen veranderen of verstoren. Het gaat zelfs zover dat een leven een hel wordt. Van wie moeten ze het leren? Ma heeft het te druk en de omgeving zal het ze niet bijbrengen. Scholen worden niet of slecht bezocht en zo wordt hen dus niet veel bijgebracht. De gedachte van hoe meer kinderen hoe meer geld, is een algemene iets en leeft nog onder vele van hen.

Ouderschap wordt tegenwoordig geheel anders gezien dan wat we vroeger zagen. Vele baby's worden al zeer vroeg aan hun lot overgelaten. Juist in die cruciale tijd wordt hen te weinig bijgebracht.

Ja, ze zijn geweldig als ze al snel beginnen te brabbelen en als ze al grote mensen taal uitkramen. Want dan kan iedereen lachen. Helaas, na die eerste woorden wordt hun mening niet meer gewenst en wordt hen weer snel de mond gesnoerd. Is dat niet met de harde hand dan wel door intimidatie. Gezinnen van een moeder, vader en een kind, gaan steeds zeldzamer worden en is een alarmerende fase ingegaan. Er wordt gelachen over Vaderdag. Op Vaderdag zijn de kinderen geheel verward, omdat ze niet weten wie hun vader is! Het is schandalig dat deze bespotting bestaat en dat er dan nog eens om gelachen wordt. Vele kinderen krijgen op latere leeftijd de drang toch hun vader te gaan zoeken. Het komt vrijwel altijd voor dat als je kinderen, van waar dan ook op de wereld weghaalt, ze toch in de tienerjaren en bij sommige later, de drang is naar hun natuurlijke ouders, waar en wie ze waren! Daar is een verklaring voor. Je kunt je eigen genen, je eigen bloed NOOIT loslaten. Je bent als kind altijd een deel van een moeder en een vader die SAMEN jou verwekt hebben! Momenteel zijn er bewijzen in de wetenschap dat je menselijke weefsel weg kunt nemen bij een persoon en die naar de andere kant van de wereld brengt en dan nog zal dat weefsel reageren op de prikkelingen van het moederlichaam!

Dat is ook met kinderen, waar de moeder altijd een “gevoel” aan over houdt als er iets mocht gebeuren met een van haar eigen vlees en bloed. De vaders zijn zo macho-achtig dat zij deze prikkelingen zogenaamd niet hebben, maar dat is alleen groot-spraak en slaat kant noch wal. Want ook hij zal zeker voelen als zijn kind pijn heeft.

Ouderlijk gevoel is er altijd, al stoot je het kind af. Het kind mist de opvoeding die hij of zij nodig heeft om te overleven in deze maatschappij. Dat overleven wordt dan opgevangen, of op een geciviliseerde manier of op een gewelddadige manier wat je veelal tegenkomt op straat. Helaas worden op deze eilanden veel kinderen veelal opgevoed op straat. De opvoeding in het overleven in een wereld van drugs, porno en geweld. Natuurlijk en gelukkig zijn er ook andere gevallen waarbij de kinderen nog wel opgroeien in een volledig gezin. Maar ook daar kunnen weer andere problemen zijn die spelen en meestal gebaseerd zijn op luxe, overdaad en geen gehoor krijgen.

Hoofdstuk 8

Het systeem met de daaraan gekoppelde maatschappij

Dit zal een pittig en lang hoofdstuk gaan worden. Puur omdat we het hier over de twee pijlers in het leven hebben, het systeem en de maatschappij, waar alles in bepaald wordt, maar waar ook de gedachtegang ligt van het huidige leven.

Het systeem. Het systeem is de manier zoals de materialistische wereld draait. Hoe de materialistische wereld wordt beheerd en hoe de materialistische wereld met mensen speelt. Nu weten we dat het hele systeem op twee pijlers draait. De ene pijler is het geld en de andere is macht. Nu zijn beide, geld en macht, nauw met elkaar verbonden want veelal kun je macht kopen als je maar genoeg geld hebt. Hoe meer geld, hoe hoger je op de maatschappelijke ladder staat. Hoe meer geld, hoe meer mensen je hebt onder je, die je kunt omkopen door hen zaken op te leggen die je gedaan wilt hebben. Deze twee pijlers zijn nauw verbonden met een maatschappij, want door veel geld te hebben en dat om te zetten in macht, moet er een maatschappij zijn waar je met dat geld mensen kunt onderdrukken en manipuleren. Zo zijn beide pijlers aardig in elkaar verweven. Om een maatschappij te onderhouden, hebben we een systeem dat de zaken regelt en leidt.

Toch blijf ik even in het systeem. Het systeem is ontstaan toen mensen geld gingen invoeren. Het systeem daarvoor was op basis van wie het sterkste was en vooral wie de baas is, want die had het dan voor het zeggen. Dat is namelijk de wet die nog gaande is in de natuur en in het Universum. Maar zo vielen vele zwakkere mensen onder andere mensen en konden ze zich nooit verheffen boven de sterkere soortgenoten. Er was toch altijd maar één de sterkste! Edelen en aankomende koningen hadden niet meer die lichamelijke kracht om de steeds meer opkomende burgers te onderdrukken. Zo werd er langzaam maar zeker geld ingevoerd en werden de sterkere mensen en meer begaafde mensen, verder en verder onderdrukt door mensen die nergens anders verder voor dienden dan geld verzamelen.

Banken werden gecreëerd want op die manier kon men op grotere schaal mensen manipuleren. Maar daar zat nog meer achter. Door een nationale bank te creëren kon men zo ook weer de rijken en de kleine banken daaronder, weer de das omdoen, mochten ze te machtig worden. Geld werd waardepapier ZONDER waarde! Het geld op de wereld is gebaseerd op lening op lening op lening. En zo staat er maar weinig waarde garant, voor het vele papier wat waarde moet vertegenwoordigen!

Nu zult u zich afvragen, waarom ik dat in dit boekje aanhaal, terwijl het over kinderen gaat. Ik zal dat u uitleggen. Wat is er werkelijk gaande op deze wereld? We hebben op deze wereld een systeem, waar de zwakkere mensen met waardeloos papier de dienst uitmaken. Gebruikmakend van een systeem dat, dat allemaal moet dekken. Multinationals hebben wereldwijd grote zaken opgericht en blijven sjoemelen van het ene land naar het andere. Allemaal gebruikmakend van wat de maatschappij hen biedt en toelaat. Het ene land heeft wat strengere regels dan de andere en zo zien we nu in “tweederangs” landen werkelijk een opleving, puur omdat daar mensen nog te koop zijn, om goedkoop voor hen te werken. Hele fabrieken verdwijnen uit geïndustrialiseerde landen en worden opgebouwd in derde wereld landen. Dan maakt in een keer een geloof of een politieke stroming niets uit, want waar geld te verdienen is, zullen deze rijken zich laten zien en vestigen.

De maatschappij is gemaakt om onderdrukte mensen te controleren maar ook te manipuleren. Als je maar genoeg uren draait, zal de werkgever zorgen dat je net zult overleven. Sloof je, je uit dan mag je een groter huis bouwen en zelfs een zwembad aanplakken. Er zijn wat slimmere mensen die de maatschappij en zijn systeem weten te omzeilen en zo aan meer geld te komen dan een doorsnee werknemer. Dat wordt allemaal toegestaan in een systeem met zijn aangekoppelde maatschappij zolang je maar

niet te machtig wordt. Als die persoon zich te veel anders gaat gedragen dan het systeem en de ware groten het toelaten, dan wordt er ingegrepen. Of de zaak wordt doorgelicht, of financieel op grotere schaal laten ze een beurs, waar al dat waardeloos geld ondergebracht is, vallen en zijn deze “nep” rijken in één dag teruggebracht naar normale werknemers van de maatschappij.

Het spel is duidelijk, we werken met waardeloos papier. We geven het waarde zodat de mens het gaan zien als een God en dan is hij slaaf geworden van een systeem die kan bepalen wat hij wel en niet mag hebben. Schiet je eruit of heb je een tussenweg gevonden, dan kopen we je eruit met ander waardeloos papier of we draaien de geldkraan naar je toe dicht, onder het mom van, “Er is geen vertrouwen meer in je”.

Deze simpele voorstelling is waar de gehele maatschappij met het beschermde systeem om draaien. Er zijn enkele zeer rijken die het systeem kunnen bepalen. Beter gezegd, zij zijn het systeem. Ze verkopen en kopen dat waardeloos papier en zetten daar stempels op hoeveel waarde het heeft. De rest van de mensheid kruipt letterlijk en figuurlijk achter dat geld aan en is werkelijk tot alles toe in staat om het te bemachtigen. Maar het kan alleen maar zo ver gaan als wat de almachtige heren toelaten, anders veranderen we weer de geldstroom door het waardeloos te maken, zoals het trouwens altijd al was.

Zo worden rijke landen rijk gehouden en arme landen zitten zover in de schulden, dat het onmogelijk is om uit te komen.

Met dit wil ik aantonen dat wij allemaal slaven zijn van een systeem. Maar dat systeem is gebaseerd op waardeloos papier dat uitgegeven is op rente op rente op rente. En dat is al voor zeer vele jaren niet meer gedekt, ook niet voor het percentage, wat overigens steeds lager gezet wordt, wat wettelijk voorgeschreven is. Als je dat door hebt, ga je merken dat je werkelijk slaaf bent. Er wordt je een matrix voorgehouden, waarin jou een plaats is toebedeeld, waar je echt niet hoger komt omdat je meerdere het niet toelaat. De banken geven alleen wat jij mag verdienen in hun ogen. De mensen om je heen hebben je een stempel gegeven waar jij thuishoort. En zelfs al zou je de lotto eens winnen, er is niets gewonnen, want zolang het systeem dat niet toelaat, zul je zeer zelden met dat geld halen en bereiken wat jij wilt. Al zou je nu 40 miljoen in je handen krijgen, het systeem is zo ingesteld dat het gek moet gaan als je na enkele jaren weer niet afhankelijk bent van dat systeem. Want je gaat in op de aanlokkende voorstellen van een systeem, die niet wil hebben dat je onafhankelijk gaat worden.

Nu ik dit allemaal geschreven heb, ga ik terug naar waar we mee bezig zijn. De op één na laagste trap in het systeem. Onze kinderen, ouders, oma's en opa's die het moeten doen met het minimum van het minimum.

Mensen die nauwelijks een kans krijgen in deze maatschappij om te klimmen. Wat blijkt nu, de maatschappij en het systeem hebben ellende nodig en hebben vele mensen nodig die arm, ongeschoold en minder bedeed zijn. Deze mensen zijn nodig om ze uit te buiten en in de tang te hebben en te houden. Ze doen alles voor geld. Deze mensen zijn de belangrijkste schakel in het gehele systeem. Het is duidelijk dat diegenen, die geld bezitten, niet het vuile werk willen doen maar alleen met papier manipuleren. Wat je ook duidelijk ziet in de geciviliseerde landen, waar iedereen achter een bureau zit met papier of een computer. De een heeft iets meer te vertellen dan de ander en ze zijn allemaal bezig, om hun leven ter beschikking te stellen in ruil voor wat geld. Veel werk wat er momenteel gedaan wordt heeft totaal geen zin en is meer werkverschaffing of, controle op controle op controle in een overbevolkt en ziek systeem. Maar er wordt nog maar weinig werkelijk gewerkt. Daar hebben we arme sloebbers voor nodig, die in de onderdrukkingskast staan en die we dan openen als ze moeten opdraven. Mensen die tegen een minimum zitten en dus kruipen voor wat geld.

Een mooi voorbeeld is; Als je midden in een grote stad gaat staan en een handje vol geld over de straat gooit, dan kruipen de geldelijke slaven als mieren over de straat om dat beetje geld op te rapen. Maar die mensen zijn zo afhankelijk gemaakt van dat geld omdat ze anders geen leven hebben.

Geen geld is geen huis, geen wagen, geen eten en dus geen toekomst, zo denken helaas nog velen.

Door deze denkwijze en door het aannemen dat geld zaligmakend is, stellen zeer veel mensen zich op als een slaaf voor de maatschappij en het allesomvattende systeem. Zo ook onze kinderen die al snel doorhebben dat alles draait om geld. Nu zijn we in een tijd gekomen waar er meerdere manieren zijn om aan geld te komen en daar is drugs een voorbeeld van. Door simpel rond te gaan brengen van deze drugs, maak je meer dan dat je dag in dag uit gaat werken voor een hongerloon. Je bent als kind al snel buiten het systeem door dit te gaan doen. Maar, het zal het systeem niet zijn als het ook daar geen oplossing voor heeft. Want je wilt natuurlijk meer en je wilt zeker ruimer gaan wonen en vele hebbedingetjes om je heen vergaren. Het systeem laat het allemaal toe. Tot de dag dat je een bedreiging gaat worden en je te machtig gaat worden. Je wordt dan letterlijk met de grond gelijk gemaakt en alles ben je dan plotsklaps kwijt. Winnaar; het systeem. Want het systeem plukt van alle kanten. Zowel van de hardwerkende zwetende mensen als diegene, die zaken afhandelt, wat door datzelfde systeem allemaal verboden is, maar wel getolereerd wordt door datzelfde systeem, totdat je te onafhankelijk gaat worden van dat systeem. Het maakt het systeem niet uit waar ze het geld uit moeten trekken. Je zult versteld staan waar het werkelijke grote geld allemaal vandaan komt.

Inderdaad, er zijn er enkelen die hun onafhankelijkheid zo hebben kunnen verkrijgen. Al zet ik ook daar mijn vraagtekens bij, want het systeem laat onafhankelijkheid niet toe. Trouwens het systeem heeft ook die drugsbaronnen nodig, die pornosternen en vele andere criminele zaken. Alles wordt toegelaten naargelang je maar direct of indirect bijdraagt aan het systeem. Wel te verstaan, zolang je maar niets gaat claimen of boven dat systeem komt te staan.

Zo zijn onze kinderen een speelbal van dat systeem. Ze mogen niet slagen en ze mogen niet uit die put komen. Werkelijk iets aan deze zaken doen is er niet bij, want de politiek, die de speelbal is van het systeem, kan en mag niet zorgen dat alle mensen het goed gaat. Kijk naar een land als Nederland. Na de oorlog was er een geweldige welvaart, iedereen werkte zich kapot om weer op te bouwen, wat ook lukte. Maar het ging de Nederlander te goed en Jantje systeem begon grip te verliezen op de burgers die te zelfstandig werden. Op een gegeven moment was het merendeel van de Nederlanders aan het lenen. Al het lenen ging via banken en de banken waren o zo soepel. Letterlijk iedereen trapte in deze zet. Toen kwam Jantje systeem terug en ging vorderen en bij diezelfde banken werden de duimschroeven aangedraaid. Het lenen werd moeilijker, het geld was moeilijker los te krijgen en de huizen werden minder waard. Rentes werden aangepast en belastingen opgeschroefd. Zelfs banken werden gesloten onder het mom van, dat er in een keer wat mis was met die banken!

Nou, ik kan je zeggen, elke bank is mis maar zolang je vriendje blijft als bank met dat systeem, mag je doen wat je wilt. Mensen kwamen in nood en het systeem had de mensen waar ze moesten zijn, namelijk afhankelijk en schooien om te kunnen werken voor een aalmoes. Premies gingen omhoog, langer werken werd ingesteld en als het kan tot je 70ste in dienst als slaaf voor het systeem. Het systeem heeft momenteel weer de volle macht over de Nederlanders in handen. Overigens is het niet alleen Nederland maar grotendeels de gehele Europese Gemeenschap. Enkele landen weten de dans te ontspringen, landen die volop in de corruptie zitten en bestuurd worden door criminelen en hun maffiabazen. Maar hoe lang het wereldsysteem dat nog toelaat is een kwestie van tijd.

Hetzelfde is ook op deze eilanden gaande waar het systeem kleiner is, maar wel gekoppeld is aan een Amerika en Europa en al manoeuvrerend toch probeert een eigen weg te volgen. Nou ja, eigen weg is niet geheel waar, omdat deze eilanden geregeerd worden door enkele maffiabazen die de touwtjes goed in handen hebben. De gehele economie hangt en staat onder enkele burgers die de dienst uitmaken. Als pionnen mogen en kunnen deze enkele mensen alles doen met deze eilanden, mits ze internationaal niet te veel opspelen. Zoals nog niet lang geleden op st. Maarten het geval speelde, waar de heer Wathey van zijn voetstuk viel. Bij anderen op de andere eilanden verging het ook zo.

Zolang je maar meedoet in het spel, zit je heerlijk. Ook zolang het internationaal geen bedreiging is, worden de pornozaken met kinderen, mishandelingen, handel in mensen, drugs- en wapenhandel toegelaten en zijn ze alleen maar goed om de wereldeconomie te bespelen en te spekken.

Voor deze praktijken heb je mensen nodig en wat is beter dan mensen, die al niets hebben en dan ook nog eens zoveel klappen hebben gehad, en zo werkelijk geen strobreed in de weg zullen leggen. Moderne slaven noem ik hen ook en je ziet hen dagelijks hier op en rond de straten slenteren. Kinderen en jonge volwassenen die al zeer jong gelokt worden om te ontsporen. Dan nog wel met een eigen ideaal, want zij gaan er vanuit het gezin een beter leven te geven. Maar al snel in de tang van de criminaliteit waar men elkaar onder de duim heeft. Een plaats waar dan het systeem via de maatschappij gretig gebruik van maakt om mensen te bespelen. Het is duidelijk dat het systeem deze mensen nodig heeft en er alles aan zal doen om het te blijven creëren. In vele rijke landen zie je dan ook nog de armoede, niet dat ze het niet kunnen oplossen, maar puur omdat het hen zo beter uit komt! Op de eilanden is het heel duidelijk. Subsidiegelden verdwijnen, bijdragen en verdere geldelijke steun worden verdeeld. Nee, niet naar de plaatsen waar het behoort te zijn, maar naar diegenen die er weten van mee te plukken, te gebruiken en te misbruiken.

Veel geld verdwijnt, want wat hebben we eraan om dat in die bodemloze put te stoppen. Een duidelijk beleid is er niet en het enige wat wel duidelijk is, is dat het bewust toegelaten wordt.

Bij het signaleren van deze ongeregelheden zul je weinig medewerking krijgen. Dat is net wat niet mag gebeuren. Het komt goed uit dat, dat geld verdwijnt en het komt goed uit dat er minder “lastige” mensen zijn. De tegenwerking is niet van die mensen die wel willen maar niet kunnen, maar de tegenwerking is van hogerhand. Maar mocht je aanhouden dan worden er projecten opgestart, niet om direct te gaan helpen, maar op zo’n manier opgezet, dat het duidelijk gemaakt wordt, dat het verloren tijd en verloren geld is. Dat alles om zo aan te tonen, dat met deze kinderen en jonge mensen te werken, geen zin heeft.

Dan komen we op het volgende deel van het boek.

Deel III

Hoofdstuk 1

De verwachtingen van de jeugd

Dat achter het onderdrukken van kinderen veel meer zit is duidelijk, want wat heb je als systeem, aan wijsneuzen die “waarom” vragen gaan stellen of zelf kunnen denken? Is het je niet opgevallen dat er veel denkende jongeren verdwijnen naar andere landen, omdat ze hier, op deze eilanden niet welkom zijn? Hoeveel keren zien we niet dat als er een gestudeerde terugkomt, hem het leven zo moeilijk wordt gemaakt, dat hij weer schreeuwend verdwijnt van deze eilanden? Hoeveel jongeren krijgen geen baan bij de verschillende overheidsinstanties, omdat hun toekomstige meerdere ver beneden hun peil zitten en dan onder de tafel gepraat wordt door een snotneus? Hoeveel jongeren zijn er die veel verder zijn dan menig politicus, maar krijgen niet de kans, puur omdat ze nog niet bespeeld kunnen worden door onze machtige heren en dames. De politiek die zo zijn macht op het eiland zou kunnen gaan verliezen. Zo zijn er vele zaken waarom de jeugd van dit eiland verdwijnt, maar waar het hen ook nog eens onmogelijk gemaakt wordt om zich te ontplooiën of mee te helpen aan een betere toekomst.

Misschien denkt u dat dit alles ver gezocht is, maar helaas kan ik daarop niets anders zeggen dan om eens uw ogen te gaan openen. Meent u nog werkelijk dat er honger op de wereld moet zijn? Dat er zoveel leed moet zijn onder de lagere lagen van de bevolking? Meent u werkelijk dat deze mensen al hun kansen laten liggen? En zo zou ik een waslijst aan vragen kunnen aanvoeren, om u misschien wakker te maken.

Onze kinderen en jongeren zijn “ het kind van de rekening”. Ze hebben niet gevraagd om deze ellende en zullen altijd eerst proberen het beter te gaan krijgen dan hun moeder, vader of verdere familie. Zij zien en voelen ook wat er allemaal scheef is in de maatschappij. Maar door de vele klappen van de maatschappij de ze dagelijks ervaren, vervallen de kinderen meestal nog dieper dan hun ouders. Steeds lager wordt het niveau waarin ze leven, puur omdat er geen goed onderwijs meer is. Kinderen die kinderen opvoeden kunnen hun kind niet veel meer meegeven dan dat ze zelf hebben geleerd in die korte tijd. Vele zaken zijn niet, of scheef, gegroeid in hun korte leven en dan heb ik een vraag aan u: “Hoe ver was u toen u 10 jaren was?” Probeer, als het mogelijk is, terug te gaan naar die leeftijd en kijk wat u op dat moment van het leven wist. Nou, op dat niveau zijn deze kinderen weer kinderen aan het verwekken en zo blijven we in een cirkel zitten waar moeilijk uit te komen is.

Een veelkomende uitspraak hier op het eiland is; O, mijn moeder heeft me ook gekregen met haar 12 of 13, dus dat kan en mag ik dan ook. Ja, voorbeeld is voorbeeld en zo blijven foutieve instellingen maar ook foutieve beelden voortleven onder de lagere bevolkingslagen.

Nu klinkt “lagere bevolkingslaag” erg denigrerend en lijkt wel iets wat onderaan bengelt. Door u, door de ogen van een systeem met de enkele rijken in een maatschappij, wordt er ook zo naar gehandeld. Hoeveel keren dat je hoort, dat het toch verloren zaken zijn en dat je niet zoveel energie in deze lagere klasse moet steken, is schrikbarend. Als je op gelegenheden bent, waar dan mensen rondhangen die wat beter bedeed zijn en je hoort de gesprekken, dan weet je meteen waarom er zoveel negatieve energie rondhangt op deze eilanden.

- Die “zwartjes” deugen nergens voor.
- Ze zijn te lui om te werken.
- De jongeren kunnen niet leren en hangen maar met drugs op de straat.

Uitspraken die je meerdere malen hoort. Niet alleen onder de blanke bevolking, maar ook onder de lokalen die boven vele mensen menen te staan. Het is niet te geloven hoe mensen over andere mensen praten. Respect naar elkaar toe is zeer ver te vinden. Natuurlijk past dat goed in het huidige systeem, want buiten dat ze minder vermogend zijn en nergens voor dienen, zijn het

wel geweldige kinderen die verderf kunnen realiseren in de maatschappij. Verderf en meer geweld, drugs, alcohol en porno zullen zeker leiden tot meer onderdrukking en komt ten goede aan die zeer rijken, die daaruit ook nog eens een extra slaatje uit kunnen slaan. Niets, maar ook niets ontgaat het systeem, waar geld en macht mee te verdienen valt en daar horen nu ook de kinderen vanaf 10 jaar, of zelfs jonger bij.

Jongeren zijn niet “verloren” en inderdaad, ze kunnen een verleden meedragen van vele generaties terug. Zelf hebben we dat ook mogen ervaren dat kinderen met een verleden, dat generaties lang terugging, het moeilijk hadden om een goede start te maken in het leven. De genen bepalen al veel en je kunt aan vele gedragingen van deze kinderen merken dat het iets is, wat pas ontstaan is bij kinderen, van wie hun pa, ma, opa en oma ook al mee bezig waren. Door het opvangen van probleemkinderen waren er duidelijke verschillen.

- Je had de groep die al generaties lang in drugs en seks zat.
- De generatie die sinds kort daarin gerold is.
- De generatie die uit een normaal gezin komt.

Ik begin met de laatste groep.

De kinderen die voortgekomen zijn uit een “normaal” gezin, van wie de ouders net ontspoord zijn.

Deze kinderen hebben nog niet veel meegemaakt en zijn door elkaar overstuurd van wat er is gebeurd. Ze weten niet wat te doen, dwalen wat en hebben werkelijk psychisch moeilijk, omdat het voor hen niet te pakken is dat hun beschermd wereldje in elkaar is gezakt. Deze kinderen zijn op te vangen en door met veel praten, hen weer het vertrouwen in het leven te geven, zullen ze doorgaans hun leven verder goed vervolgen. Ze weten ook dingen op een rijtje te zetten. Wel moet er veel tijd gestoken worden in praten en hen laten zien wat goed en fout is in het leven. Wel is het zaak dat ze het vertrouwen in het leven behouden en dat het leven een vallen en opstaan is.

Dan komen we bij de volgende kinderen.

Kinderen die in de criminele sfeer zijn gerold, ondanks dat de ouders zelf daar niet actief zijn. Geen gemakkelijke groep, want zij weten en hebben zelf gezien wat de zwakke plekken zijn van het systeem. Ze hebben het “grote geld” geroken en weten zich te gedragen in de wereld van geld en macht. Natuurlijk lekker gemaakt door diegenen die hen inpalmen en hen wijsmaken dat, dat de ware wereld is. Die eerste jaren zijn werkelijk een paradijs voor hen, waar alles mag en alles kan. Totdat er genoeg materiaal is om hen te onderdrukken, via informatie die de “grotere” onder hen naarstig vergaren. Deze kinderen zijn nog in de roes van een wereld, waar gemakkelijk het grote geld gemaakt kan worden. Waarom naar school gaan als het gemakkelijk op straat te vinden

is? Dat is een van de vragen waar deze kinderen achter schuilen. Ja, want hoe ga jij als ouder verklaren dat je hard en eerlijk moet werken voor je geld, als hetzelfde geld gemakkelijk via drugs of porno verdiend kan worden?

Hoe ga je verklaren dat het ene goed is en de andere fout? Wat is goed en wat is fout? Vragen, vragen waar eigenlijk geen duidelijk antwoord op gegeven kan worden, omdat de maatschappij ook van rommel aan elkaar hangt. Het is moeilijk deze groep kinderen in te laten zien wat fout en wat goed is. Een van de uitspraken die op mijn pad kwam was: “Ik maak geen mensen dood, die mensen gebruiken toch zelf die troep en ik zorg alleen dat ze het krijgen!” Ja, en zo schieten me nog steeds vragen binnen, die we toen moesten beantwoorden. Toch kun je nog bij deze kinderen, via hun geweten en met veel praten, hun verstand laten werken. Zeker niet gemakkelijk, omdat ze al in een korte tijd een spoed-cursus “niet luisteren wat ouders zeggen” hebben gekregen van de maatschappij.

Moeilijker gaat het worden met de eerste in dit rijtje en dat zijn de kinderen, die geboren zijn waar meestal meerdere generaties al bezig zijn, in de wereld van drugs, alcohol, seks en andere duistere zaken. Deze kinderen hebben we ook meegemaakt en zijn veelal de meest vreemde kikkers op deze wereld. Veelal hebben deze kinderen een gespleten persoonlijkheid en zijn ze de ene periode engeltjes en de andere periode satan “himsel”.

Deze kinderen hebben een dubbel nadeel. Ze zijn geboren met een DNA wat al veel schade heeft opgelopen en een ware geschiedenis draagt van vele verdorven generaties. Het andere nadeel is, de effecten van de beschadigingen die ze opgelopen hebben door de alcohol- en drugsgebruik van de ouders.

Zoals ik al aanhaalde, de ene keer denk je werkelijk een engel in huis te hebben en zijn het kinderen vol begrip en erg afhankelijk. Dan kan dat van de ene op de andere minuut omslaan, zonder aanleiding, dat er vanuit een engel een duivel in je huis staat. Het is ook moeilijk om deze kinderen werkelijk te bereiken omdat ze in twee werelden leven. De wereld van ons systeem en de wereld die geheel los staat en buiten enig systeem staat. Om daarmee om te gaan is werkelijk moeilijk en vergt ook zeer veel geduld en tijd. Deze kinderen weten niet beter en zijn alleen triest dat zij zo verder in het leven moeten. Ze zullen tot zeer latere leeftijd een buitenbeentje blijven. Vergeet niet, zij doorzien het systeem en zij weten dat het systeem niets beter is dan hun wereld, die vrijheid blijheid is. Die “know-how” zal in hen nooit werkelijk verdwijnen. Het is te hopen dat ze een partner weten te vinden die zowel de DNA, als de zienswijze op deze wereld, weer wat terug kan brengen in hun kinderen. Veelal klikt dat niet en veelal zal de partner die ze later gaan zoeken niet veel beter zijn en ook deze gedachten hebben! Triest en pijnlijk. Als enige oplossing is dit kind totaal van zijn plaats weg te halen om zo op een andere

plaats van de wereld, een andere kans te geven. Wegsluizen? Nee, zolang een kind in het milieu blijft waarin het voor hem mis is gegaan, zal dat zich voortzetten en blijven terugvallen. Als je zo'n kind eruit kunt trekken, laat inzien dat er maar één leven is op dit moment en dat het beter is om haar kinderen deze zaken niet te laten overkomen, dan heb je al veel gewonnen. Ze willen door elkaar het beste voor hun kinderen en dat “beste” kun je zelf in gaan vullen.

Wat we momenteel hebben zijn vele kinderen van de laatst besproken groep. Kinderen die van ouders komen die al het niet zo nauw meer namen. Kinderen uit drugs, alcohol en porno wereld. Deze kinderen zijn er steeds meer en de maatschappij heeft er aan de ene kant geen oplossing voor om ze aan te pakken, maar aan de andere kant is het diezelfde maatschappij die het allemaal teweeg brengt omdat het hen goed uit komt.

Hoofdstuk 2

Het verder leven, hoe in te vullen

Zoals ik al even aanhaalde, is het voor de kinderen met een verleden, dat terug gaat in ouders en grootouders, moeilijk om een andere weg te bewandelen dan hun ouders en voorouders. Het is zeker waar, zoals het al geconstateerd is door Prof. Hoksbergen, dat deze kinderen een te zwaar verleden hebben. Een verleden wat moeilijk is weer om te zetten in een leven, zoals wij dat zou willen zien. We gaan een stap verder en dan zien we, dat deze kinderen grote beschadigingen opgelopen hebben in de opbouw van hun lichaam en hersenen. Dat komt duidelijk naar boven als je met hen werkt en als je de gesprekken met hen analyseert. Ze verwijzen naar simpele vragen zoals: “Zij doen het ook, waarom wij niet?” En ook de gedachtegang dat het systeem niet veel beter is. Dat laatste is moeilijk te ontkennen, omdat het systeem daadwerkelijk niet veel goeds in gedachte heeft voor de mens. Naast de beschadigingen aan de hersenen, door overmaat aan drugs en alcohol gebruik, zijn er ook nog de vele gevallen van incest, zoals opa met dochter, vader met dochter. Oom met nicht en zo is er een keten aan kinderen die al op zeer vroege leeftijd misbruikt en gebruikt worden door familieleden. Dat in de afgelopen generaties doorgetrokken, krijg je sterk een verval in het denken en handelen van die kinderen.

Ook is er een kleine groep, die zelfs nog niet weten dat ze familie van elkaar zijn, omdat pa met Jan en alleman naar bed is geweest. Dan bestaat zeker een mogelijkheid, dat deze kinderen ook wel eens samen in bed kruipen. De jonge kinderen weten zelfs niet wie de verwekker is van de vriend, met wie ze naar bed gaan. Ook dan heb je nog de gevallen waar alles gebeurt onder geweld en waar zeer jonge kinderen gedwongen worden om hun mond te houden, omdat er anders een familieschandaal zal ontstaan. Zaken die allemaal spelen en die je tegenkomt op dit uiteinde van een eilandje Curaçao genaamd.

Het is moeilijk om dit te doorbreken, want er zijn vele factoren die alles op de achtergrond houden. Al eerder aangehaald is wel de belangrijkste factor, het schandaal in de familie en de naaste omgeving. Ook speelt erg de rol, dat er vele kinderen verstandelijk een grote achterstand hebben en al niet voor “vol” aangezien worden. Kinderen, die in hun eerste levensjaren zaken hebben meegemaakt, wat wij volwassenen in een geheel leven niet mee zullen maken. Ze zien de seks spelletjes van ma, met elke keer een andere vriend. Ze zien het nemen van overmatig alcohol, maar ook het spuiten van drugs, waar dan volwassen mensen als dweilen op de grond liggen. Zo liederig, dat ze de kinderen erbij betrekken, niet wetende wat ze aan het doen zijn.

Beelden die hun hele leven voor hen zullen verschijnen en waar je dan ook regelmatig het gehele verhaal, over en over, weer te horen krijgt. Zo vol zitten ze ervan en kunnen ze het verleden moeilijk loslaten. Het is zeer moeilijk voor deze kinderen een ander pad te bewerkstelligen in het leven. Toch met veel praten en alle liefde geven die je maar kunt geven, zal er zeker ook een andere gedachte bij deze kinderen opkomen. Al zul je merken, dat er perioden zijn, die weer een grote terugval geven en zelfs jou aan het twijfelen brengt, of jouw opvoeding wel toereikend is voor deze kinderen.

Zelf hebben we een geval meegemaakt, waar het kind lang de indruk gaf, dat ze het normaal leven weer opgepakt had. Maar rond haar 11de viel ze compleet terug in de manier zoals het leven was van haar natuurlijke moeder, als prostituee, met aids geïnfecteerd en verslaafd aan veel drugs. Dit kind zocht haar moeder weer regelmatig op, ging ook zelf weer zwerven en het leek dat ook zij verloren zou raken. Na het overlijden van moeder, ging ze toch langzaam maar zeker een andere weg in en ze was duidelijk overtuigd, dat haar kinderen dit niet mochten meemaken. Het heeft 15 jaren geduurd, eer dat ze een regelmaat had gevonden. Nog steeds zet ze zich af tegen de huidige maatschappij. Wel met minder schade voor de mensen en kinderen om haar heen, maar gemakkelijk is ze nog steeds niet. Onstabiel is ze gebleven en de maatschappelijke afwijking “borderline”, hebben ze bij dat kind

snel opgeprikt. Want, als een deel van de maatschappij moet alles in vakjes onderverdeeld worden.

Deze gevallen komen veel meer voor en die zijn maar een klein gedeelte wat we zelf meemaken en om ons heen zien. Maar er zijn zoveel gevallen die angstvallig stil gehouden worden, omdat ze anders een schande zijn voor de familie. Het is moeilijk om in deze wereld te gaan begrijpen, wat er nu werkelijk speelt bij deze kinderen. Maar in grote lijnen kun je stellen, dat het veelal afzetten is tegen een maatschappij. Dat is één van de grootste beweegredenen, waarom een kind zo dwars kan liggen.

Nu hebben we buiten de vele kinderen met een verleden, ook nog die kinderen die zich afzetten tegen de maatschappij, die wel een pa en ma hebben en wel naar behoren zijn opgevoed. Deze kinderen zijn superwijs en menen de wereld aan te kunnen op zeer jonge leeftijd. Ook daar heeft de maatschappij een stempel voor en we noemen ze “indigo kinderen”. Kinderen die boven de normale wijsheid liggen, kinderen die werkelijk alles beter weten en alsmaar dwars op het leven staan. Deze kinderen worden door de maatschappij, met medicatie en veel onderdrukking, zo omgetoverd dat ze weer gaan passen in de maatschappij. Althans dat hoopt men, maar of het gaat lukken is nog de vraag. Ze zijn wijs en ze weten meer dan de ouders, leraren en ouderen. Het is niets nieuws en het is een fenomeen wat vroeger gehandhaafd

werd gehouden met de harde hand. Nu is die harde hand minder geworden en komen steeds meer gevallen naar boven. Onhanteerbare kinderen en soms ook wel eens onder ADHD gezet, want een stempel moet het wel hebben, niet waar?

Deze kinderen zullen onze toekomst worden en het mooie van hen is, ze zijn niet veel langer meer te onderdrukken. De maatschappij verliest langzaam maar zeker zijn grip want, wat is er nu? Deze kinderen zijn veel verder, weten de maatschappij te omzeilen en maken dat zij niet langer als slaven gebruikt kunnen worden. Ze doen wat ze willen en er is niets wat hen daar vanaf brengt. Er zijn vele hoogbegaafde onder hen, die je met geen mogelijkheid kunt onderdrukken, laat staan plat spuiten. Deze kinderen zijn in deze generatie veel meer opgekomen en zullen er nog veel meer op gaan duiken. Zoveel, dat ze niet meer tegen te houden zijn. Ook die hebben we hier om ons heen. Alleen ze hebben nog niet die “spirit” om dat te uiten. Vergeet niet, op dit eiland is lijfelijke straffen nog dagelijks een middel om kinderen te bewerken.

Geslagen worden is nog steeds normaal, zolang ze maar op school net niet uitgepikt worden met te veel letsel. Op de school, waar mijn vrouw werkte, waren er wekelijks gevallen met kinderen, die zo toegetakeld werden dat ze nauwelijks konden zitten of nauwelijks nog lessen konden volgen.

Ook waren er kinderen, die niet naar huis durfden te gaan en gingen op straat slenteren tot laat in de avond, om zo 's nachts thuis nog even te slapen. Maar er waren legio aan kinderen, die zonder eten naar school werden gestuurd! Kinderen met honger, wat nog steeds in deze tijd gaande is. Straffen voor deze ouders zijn er niet werkelijk. Ze maken zichzelf gemakkelijk van af, door te zeggen dat ze geen geld meer hebben. Dat hun gehele salaris opgaat aan drugs en aan alcohol, wordt er niet bijgezegd.

Een andere oorzaak van geen geld hebben is het gokken op dit eiland. Er zijn ouders die de dag dat ze hun salaris ontvangen, naar het casino gaan en niet eerder naar huis gaan voordat hun gehele salaris vergokt is! Dit is niet één geval maar vele. Ik raad u maar eens aan om bij de casino's te gaan kijken, wanneer het geld van die maand is uitgekeerd. Dan ziet u hen 's morgens rond 10 uur al naar binnen sluipen. Wat doet het systeem op dit eiland? Ze laten het toe en het komt hen alleen beter uit. Want wat blijkt, de casino bazen zijn ook diegenen, die de politici steunen in hun campagnes. Dus, laat de verslaafde armen hun geld maar in de casino's verspelen, zodat de politiek meer geld krijgt om aan de macht te blijven of te komen. Als klap op de vuurpijl, heeft onze maatschappij ook nog de legale en illegale loterij, waar de laatste gulden uit de zakken van de mensen getrokken worden. Zo kunnen ze ook werkelijk de armste onder de armen, nog aan een ketting leggen en zijn ze verzekerd dat die zeker nooit rijk zullen

worden. Als je ziet wat deze gokbazen uitspoken, dan vraag je, je af waar gerechtigheid is. Deze mensen zijn werkelijk machtig op deze eilanden en zoals ik al eerder stelde, veel wordt in stand gehouden door enkele machtige heren. Heren, die je niet werkelijk recht in de ogen aan zullen kijken en je zult hen persoonlijk zelden tegenkomen. Ze worden af en toe nog wel eens weggesluisd, maar dan staat er snel weer een andere maffia baas voor in de plaats. Al deze zaken dragen er toe bij, dat de kinderen en hun familieleden hun gang kunnen gaan, want het meeste geld is te verdienen wanneer er onvrede heerst en arme verslaafde mensen zijn.

In die wereld moeten de jongeren een weg vinden en dan zul je merken, dat de logica van het denken van deze jongeren nog niet zo scheef is. Wij, ouderen, hebben werkelijk kleppen voor onze ogen en denken nog steeds dat het systeem, met aangekoppelde maatschappij, het ware is. Helaas voor ons, is dat een geloof zoals vele geloven een mythe zijn. Kinderen geloven alleen wat zij zien en wat zij zelf meemaken. Wat ze meemaken is; drugs, alcohol, seks en gokken. Als je dat dan vanaf je eerste dag ziet, dan ga je daarin geloven en daar verder meewerken. Dan komen we zo op het volgende hoofdstuk, hoe krijgen we deze kinderen terug in een “normaal” leven.

Hoofdstuk 3

Terug in een “normaal” leven

Vele probleemkinderen komen, via een omweg, toch nog terecht in de mallemlen van de maatschappij. Dit gaat niet altijd zonder problemen en is zeker nooit de weg die je bedacht had. Het is zaak, dat je gaat inzien dat de bagage van deze kinderen soms zeer zwaar kan zijn.

Je kunt wel nagaan, dat als je mishandeld en gebruikt werd, of vele zaken hebt gezien, die het daglicht niet kunnen verdragen, zal dat je hele leven achter in je ogen gebrandmerkt blijven. Maar het gaat verder, want in hoeverre zijn ze verstandelijk al aangetast of beschadigd? Door de fratsen die veelal door onbekende ouders zijn verkregen, is het moeilijk om eerst eruit te halen wat er in zo'n kind speelt. Dit kan vele jaren duren en soms weet je het pas, als ze 18-20 jarige zijn, wat er werkelijk speelt in hun hoofden. Het is zaak om ze te accepteren zoals ze zijn, maar ook te luisteren en hen het idee geven dat je werkelijk om hen geeft. Dat laatste is zeer belangrijk, want dat is meestal geschaad bij hen, al van het prille begin. Als baby hebben ze niet veel warmte gekregen, maar ook zeer weinig aandacht. Hoe kunnen er dan nog mensen bestaan, die wel om hen geven! Het is moeilijk om deze kinderen te overtuigen dat je het beste voor hebt met hen.

Geen wonder als je met schoppen en geweld op deze wereld bent gekomen en niet beter weet dan dat er geweld en misbruik is.

Toch, doorgaans zul je merken dat iedereen op zijn plaats komt. Natuurlijk niet zoals je het had voorgesteld, maar dat is begrijpelijk. Wij, als ouders, zijn ouderwets en niet altijd weten en voelen wij aan wat zij bedoelen. Dat laatste “het aanvoelen”, is een punt wat deze kinderen goed beheersen. Want, omdat ze veelal als zeer jong voor de leeuwen zijn gegooid, is het aanvoelen, wat er om hen gaande is, extra alert. Dat gevoel is doorgaans goed ontwikkeld en dat is dan ook meestal de toegangspoort in hun leven. Vertrouwen is er doorgaans niet, want ouderen zijn niet te vertrouwen. Ook niet verwonderlijk, omdat ze niets anders gezien hebben dan vechtende, drugverslaafde of seksverslaafde ouders. Wat valt daar nog iets aan te vertrouwen? En zo is het zaak, om via het gevoel, aan het vertrouwen te werken. Beloften zijn heilig en het is zaak, dat je nakomt wat je hen beloofd hebt. Anders krijg je snel te horen dat ook jij de zaak belazert. Ja, want zo zien ze het snel, als je een belofte niet nagekomen bent.

Duidelijkheid is ook een belangrijk punt en we merkten ook, dat je duidelijk moet maken wat je bedoelt. Bij belangrijke zaken lieten we hen het herhalen, zodat we zeker wisten wat we gezegd hadden. Dat voorkomt vele misverstanden en vele ergernissen. Boven alles is het zaak, dat je er voor hen bent.

Wat we met alle kinderen hebben gedaan is, dat er altijd één van ons thuis was als er kinderen waren of van school kwamen. Het moment dat een kind thuiskomt en zijn verhaal niet kwijt kan, zal het op straat zijn verhaal gaan doen en dan ben je zijn contact kwijt. In alle jaren was er iemand voor ze en in die korte tijd van thuiskomen en wat eten, werden de meeste wereldproblemen besproken.

Ik vergeet nooit een moment dat ik een van de kinderen van school had gehaald en hij erg stil bleef in de wagen. Hij kwam binnen en ging meteen naar zijn kamer. Ik vertrouwde het niet en het was een vreemd gevoel wat me vertelde om naar hem toe te gaan. Ik maakte de deur open en hij lag te huilen op zijn bed. Ik omarmde hem en vroeg wat er gaande was. Hij vertelde mij het volgende; Hij meende dat hij nergens voor diende en dat hij nooit werkelijk iets kon betekenen voor ons en de rest van zijn leven. Hij was een niets en hij was te dom om te leren. Hij zou nooit werk vinden en mensen kunnen helpen. Hij was duidelijk helemaal van streek. Het ontroerde me, ik had namelijk meer een schoolprobleem verwacht, of problemen met een van zijn vrienden. Maar hij was duidelijk met zijn toekomst bezig. Ik vertelde hem zijn goede punten en ook wat belangrijk is in het leven. Zaken, die hij allemaal beheerste maar erg in twijfelde. Deze jongen heeft het nu gemaakt als zakenman en is de zekerheid zelve.

Als ik dat moment in zijn leven gemist had, was hoogstwaarschijnlijk zijn leven anders verlopen. In meerdere zaken hebben we zo die kinderen mee kunnen geven, wat ze op dat moment nodig hadden. Het is niet alleen een dak en eten samen met veel speelgoed, wat deze kinderen zoeken. Zeker dat laatste heeft geen zin, omdat deze kinderen geen speelgoed kennen, kun je ze er ook niet werkelijk blij mee maken. In het begin kochten we voor de eersten veel speelgoed en dachten we hen daarmee te winnen. Valse gedachten en onwetendheid van ons. Elk speelgoed wat we kochten, werd vernield of weggeven aan andere kinderen. Zo merkten we, dat deze kinderen geen waarde hechtten aan materialisme. Dat is een vast gegeven, want ze hebben nooit iets tastbaars gehad en weten daar ook geen waarde aan te hechten. Zo zijn vele van deze kinderen verder gegaan in het leven, zonder al die hebbedingetjes. Het leven hoeft niet zo luxe te zijn en alles hoeft niet overdadig aanwezig te zijn. Maar ook daarin zijn uitschieters, omdat er ook mensen zijn, die nu werkelijk leven in overdadige luxe en alleen menen dat de wereld draait rond en om wereldmerken en dure restaurants.

Het is waarin zij het hardste geraakt zijn en zo zijn er ook diegenen, die zich blijven afzetten tegen het systeem en juist anderen, die het systeem uitzuigen tot de laatste cent die ze kunnen bemachtigen. Duidelijk is wel, dat beide partijen dezelfde mening hebben over de maatschappij.

Hoofdstuk 4

Problemen in en rond om een adoptiekind

We hebben in het verleden aardig wat “probleem” kinderen om ons heen gehad. En het is moeilijk te aanvaarden, dat je niet alle kinderen weer terug op het “rechte” pad krijgt. Een van de zwaarste gevallen was een kind, dat afgestoten werd door een moeder die al vele kinderen had vóór deze en ondertussen al drie andere na dit kind had gebaard. Een moeder die er vanuit ging dat, hoe meer kinderen des te meer geld binnen zou komen. Wat bleek, dat er vele vaders waren die de kinderen niet erkenden en zo ook niet betaalden! Kind werd dan afgestaan aan een tehuis en dan zag hij zelden of nooit meer de moeder. Vader was al een nog groter probleem, omdat veelal de vader spoorloos was. Ook zo bij dit kind, van wie de zus ook in hetzelfde tehuis zat. Het kind was rond 8 jaar en kwam met veel problemen bij ons. Aanpassen in het gezin was al een punt, laat staan meedoen aan al de dagelijkse routines. Hij was een eenling met rare neigingen die veel leken op het doden van levens. Buiten het vernielen van vele planten, was het ook het doden van dieren een grote hobby. Maar ook voor mensen was hij zeker niet zoals het moest zijn. Kinderen om hem heen werden geterroriseerd en meisjes liet hij al helemaal niet met rust. Welke sancties je er ook tegen nam, ze waren niet zwaar genoeg en noch praten noch straffen leverden wat

op. Het was deze keer dan ook een zware klus die we niet hebben kunnen klaren. Het was een jongen, die vele beschadigingen had opgelopen in de paar jaren dat hij op de wereld was. Vader was niet te achterhalen en moeder had ook de nodige schade opgelopen en werd niet behandeld of serieus genomen. Het liep er op uit dat we hem weer moesten laten opnemen in een gesloten afdeling, omdat hij langzaam maar zeker gevaarlijke moordneigingen toonde. Dit duurde lang, omdat dit eiland niet zover is en geen instanties heeft die dan snel bijspringen. Erger nog, wij werden als criminelen behandeld, toen we aangaven dat deze jongen onhanteerbaar was. Toen hij zo ver ging, dat hij het huis probeerde aan te steken en mijn vrouw ging bedreigen, toen pas werden de instanties wakker.

Toch zijn in de meeste gevallen de kinderen terecht gekomen in een leven wat je als “normaal” kunt bestempelen. Al is het niet zoals wij het zouden verwachten in een maatschappij. Ze hebben veelal een eigen leven gecreëerd, die zeker niet het verwachte levenspatroon is, die we menen te moeten leven. Maar ze hebben wel die weg gevolgd waar je vrede mee kunt hebben. Toch zul je merken dat vele van de kinderen die een valse start hebben gemaakt, deze bagage blijven meedragen. Er zal regelmatig nog zaken naar boven komen, zeker in die tijd dat ze opgenomen worden in een gezin. Die bagage is vast geprint in hun leven en het enige wat je kunt doen is om een tegendeel te bewijzen.

Dat laatste is niet altijd mogelijk. Dit omdat zij het bewijs al hebben, dat het niet altijd zo is. Maar het is zaak om de weegschaal zoveel mogelijk door te laten slaan naar de wereld waar wij in geloven.

Bij een adoptiekind of een kind wat voor langere tijd in je huis komt, is het zaak, om ze weer terug te krijgen in de wereld van de regels in je huis. Om dat te bewerkstelligen moet je soms bergen verzetten. Deze kinderen weten allemaal dondersgoed dat er een andere wereld bestaat, waar de wet van de sterkste, het beste zal hebben. Als er meerdere kinderen in huis zijn, zal deze oorlog vele malen uitgevochten worden. Dan is het zaak, dat je dat in goede banen gaat leiden en hen gaat uitleggen dat niet alles in het leven vechten is. Nou, dat is een van de hardste noten die je te kraken hebt. Want, hoe ga je een kind van de straat zeggen dat er niet gevochten hoeft te worden voor een rang of een stand. Terwijl de gehele wereld op zijn kop staat en in rep en roer is, om op die ladder te klimmen?

Zelf heb ik nooit fysiek geweld gebruikt en vechten kan in mijn ogen absoluut niet. Dus is het zaak snel duidelijk te maken, dat er in het huis, waar ze nu slapen, eten en samenzijn, niet gevochten wordt, noch een rang of stand bepaald wordt. Dit huis is een bijzondere wereld, zonder geweld en rangen. Dat is niet altijd gemakkelijk, zeker niet bij straatschoffies, maar wonderwel

werkte deze regel altijd. Mocht het eens misgaan, dan werd dat ook heel snel duidelijk gemaakt met praten. We hadden het dan over, dat zij kennelijk niets voor elkaar over hadden en dat er geen respect naar elkaar toe was. Toch moet je er voor waken, dat je met deze kinderen niet in discussie gaat komen. Veel te veel woorden laten hen twijfelen en soms de woorden anders interpreteren. In de uitleg van een geval was er wel hele gesprekken, maar in het dagelijks beslommeringen met de andere kinderen erbij, waren er korte commando's. Dan hebben ze er niets aan, als je eindeloos gaat uitleggen waarom je dit of dat wilt. Duidelijkheid is de meest directe maar ook de zuivere manier om een kind te laten zien en leren.

Buiten geweld, heb je dan nog de psychische problemen die veel dieper geworteld zaten. Kinderen die veel hadden meegemaakt zijn doorgaans, of superdruk of werkelijk afgezonderd in een hoekje zittend. In beide gevallen is het zaak, om zo snel mogelijk contact te krijgen en er te zijn, als ze net omslaan tot het andere uiterste. Vele malen maakten we mee, dat drukke kinderen, meestal 's avonds huilend in bed of in een afgezonderd hoekje, zaten. Maar juist die stille gasten waren dan weer superagressief tot zeer druk. Ook dan is het met hen, in rust, vragen te gaan stellen waarom ze zo zijn om zo dat moment te verwerken. Contact is wel de belangrijkste zaak bij deze kinderen. Maar wat nog belangrijker is, dat je aanwezig bent als deze zaken voorvallen.

Nu is contact niet altijd gemakkelijk, want er zijn er ook bij, die achter een loden deur leven. Kinderen die zoveel gezien hebben en zoveel meegemaakt hebben, dat die dan als een hoopje vlees niet te bereiken zijn. Het is soms moeilijk en bij één kind heeft het ons 8 jaren geduurd eer dat we de oorzaak uit haar hadden. Jarenlang deed ze wel mee in het geheel, maar bij het minste of geringste sloot ze zich af en was ze onbereikbaar. Vertrouwen is dan het magische woord en op een gegeven moment komt er dat vertrouwen, als ze gaat inzien, dat het anders is dan het de eerste jaren van haar leven is vergaan. Dan komen langzaam maar zeker de zaken uit het kind. Het is niet gemakkelijk, omdat je veel moet letten op wat je zelf doet, maar ook hoe je met situaties omgaat. In het begin, toen we het nog niet doorhadden, waren de straffen en de woorden hetzelfde, als die de rest van de bups zouden krijgen voor het uitgehaalde, maar dan was er weer die loden deur en stond je weer bij af.

Adoptie en tijdelijke opvang is zeker geen gemakkelijke zaak. Je weet nooit, wat het kind in zijn hersenen heeft. Je weet nooit, in hoeverre de hersenen beschadigd of minder gevormd zijn. Je weet nooit, wat de natuurlijke vader en moeder hebben uitgespookt. En je weet nooit, wat de grootouders hebben gedaan. Bij deze kinderen is het zaak dat je gaat inzien, dat je doet wat je kunt en dat, zo goed mogelijk.

Hoe het kind zich dan verder gaat vormen is niet in jouw handen. De ene zie je al snel terug komen in het gareel en de andere zal zich nog niet na 40 jaren in de maatschappij passen. Doch, alle goeds wat je bij deze kinderen in kunt brengen in de tijd dat ze bij je zijn, is voor hen meegenomen. Zo ben ik nog de ene keer een vader voor hen en weken daarna weer een lastige stiefvader! Dat is net hoe de wind draait.

Hoofdstuk 5

Hulpverleners en de instanties

Deze twee zouden de dragers moeten zijn van het geheel. We weten dat er verschillende mensen zijn die zich werkelijk honderd procent geven om er voor de kinderen te zijn. Toch schort er veel aan de begeleiding, die je krijgt als tijdelijke opvang of als adoptiegezin. Wij werkten zeer nauw samen met de kinder- en zedenpolitie en via hen kwamen er zeer regelmatig nieuwe “slachtoffers” bij ons aanwaaien. Dan waren het dagen dat ze bleven en dan weer weken, maar ook maanden en zelfs jaren, allemaal normale termijnen. Wat we wel altijd vreemd hebben gevonden was, dat er verder totaal geen controle was wat er verder met deze kinderen gebeurde. Kinderen die door de schuld van de ouders uit huis zijn geplaatst, werden door ons opgevangen en zo goed mogelijk begeleid. Steun was er niet, laat staan professionele hulp die zich er mee bemoeide of uit ging zoeken wat er speelde. De ouders zaten vast en de kinderen werden ergens onder gebracht en zo gedumpt! Probleem opgelost, toch?

De hulp, die we in die tijden kregen, kwam grotendeels van mensen uit het veld en die dan meestal op eigen initiatief zaken afhandelden. Het is triest om te weten dat er diverse instanties zijn en dat er zelden samengewerkt wordt, laat staan van elkaar

weten wat ze uitspoken. Controle vanaf een overkoepelend orgaan is helemaal “science fiction”!

Het is uit ervaring duidelijk geworden, dat er werkelijk weinig om het kind gegeven wordt. Want bij de vele kinderen die we hebben zien komen en gaan, kwam er altijd van ons uit de vraag: “Wat gaat er nu met hen gebeuren?” We hadden twee mogelijkheden voor hen, en die waren; Ze werden na een kort verblijf weer teruggestuurd naar hun eigen omgeving, wat kan zijn de oma of de moeder. Of, de kinderen werden letterlijk gedumpt in een kinderoord!

Dat laatste was doorgaans het meest erge, want je wist dan zeker dat de probleemkinderen niet de aandacht kregen die ze nodig hadden, omdat ze daar niet genoeg bekwaam personeel hadden. Dat bleek ook wel, als je dan veel later dezelfde jongen weer zwerfend of een foto van hem in de kranten zag staan, als een crimineel die dan iets ergs had uitgespookt.

Steun vanuit de instanties was er niet, helaas tot heden nog niet en we moesten het werkelijk doen en overleggen met de mensen in het veld. Onze grootste steun was de recherche zelf en enkele medemensen die ook volop in deze mallemolens zitten. Mensen, die ook vele problemen zien en onmachtig zijn, omdat er niet werkelijk gestructureerd aan gewerkt wordt.

Net wie de meeste aandacht nodig heeft, onze jeugd, is er geen tijd, geen gehoor en geen geld voorhanden.

Het idee, dat kinderen zwerfende zijn en uit hun omgeving zijn gehaald, omdat de ouders geen tijd voor hen hebben of deze kinderen mishandelen, is een vreemde gedachte. Ook de gedachte, dat er geen werkelijke professionele hulp is. We verwonderden ons dan ook niet, waarom de jeugd zich steeds verder ging verzetten en agressief werd. Omdat er toch niet naar hen geluisterd werd! Er waren weinig mensen, die werkelijk om hen geven en nog geven. En die mensen die zich helemaal geven voor deze kinderen, stuiten tegen een log of niet werkend systeem. Of een onwillende medewerker die het in de airco kamer op een gemakkelijke stoel beter weet. We roeiden toen met de riemen die we hadden en nu nog zie je, dat de mensen in het veld, zelden of nooit werkelijk steun kunnen krijgen van de daarvoor opgeleide mensen. De instanties slapen en lijken met geen mogelijkheid wakker te krijgen zijn!

Hoofdstuk 6

Wat is er mis in deze instanties

Door de weinig contacten die we hadden met de instanties, vroegen we ons wel eens af, of er werkelijk om het kind gegeven werd. Erger nog, er waren gevallen waarvan alleen de dienstdoende rechercheur iets wist en was het dan ook zo, dat kinderen totaal afhankelijk van ons waren.

Er is een geval geweest dat we met twee kinderen inkoop aan het doen waren en ze zouden 3 dagen bij ons blijven. Na enkele uren dat de kinderen bij ons waren en de rechercheur wist dit, werden we gebeld op onze portable door een politie agent. We werden door oma beschuldigd want die had aangifte gedaan voor kidnapping! Wij vanuit de stad als een gek gereden naar het bureau kinder- en zedenpolitie, maar niemand wist van iets. Toen hebben we op eigen initiatief de reis maar vervolgd naar oma en de kinderen daar afgezet. Later bleek, dat moeder onder invloed van drugs oma in paniek had gebracht door te vertellen, dat haar kinderen door vreemde mensen waren opgepikt. De dienstdoende rechercheur die van ons geval afwist, was onbereikbaar en heeft pas later de zaak opgeklaard. Situaties die niet mogelijk zouden zijn, als alles geregistreerd zou zijn.

Een vreemde gedachte en nog meer vreemde voorvallen deden zich voor. Want, ondanks de steun die we hadden van deze recherche afdeling, was er nauwelijks een instantie die zich nog verder met iets bemoeide. Maatschappelijke werkers hebben we zelden of nooit gezien, laat staan dat ze ooit de situaties bekeken. Alleen, heel af en toe als de zaak te zwaar werd, schoof de kinderbescherming bij via een van de weinig werkelijk betrokken medewerkers. Verder hebben we in al die jaren nauwelijks met een bureau contact gehad, laat staan mensen gezien.

De instanties die er zijn, lijken werkelijk niets te willen doen, of misschien kunnen ze niets doen omdat ze niet kundig zijn in hun werk. Als je daar komt of een zaak voorlegt, dan is het eerste wat je hoort, dat ze het druk hebben! Nou, we hebben het allemaal druk, maar deze kinderen hebben het nodig om geholpen te worden, op dat moment en geen weken, maanden, jaren later! Als je ziet hoe log het er aan toe gaat, dan kun je het onderstaand verhaal misschien geloven.

Op een gegeven moment hadden we een kind dat totaal was dolgedraaid. We hadden al vele testen laten doen en er was geen touw aan vast te knopen. Het was een chaos en op dit eiland konden er drie zogenaamde kinderpsychologen niet uitkomen. Overigens, geen wonder, want later bleek dat deze mensen werkelijk niet de capaciteit bezaten om deze gevallen aan te kunnen.

Nu pas is er kennelijk één persoon die dit kan klaren, na al die jaren. Maar dat even tussendoor. We zaten met dit kind en er was maar één mogelijkheid, het kind naar Nederland sturen en het daar laten behandelen. We konden ons boeltje niet pakken want er waren meerdere kinderen die om hulp vroegen en we hadden beide ons inkomen op dit eiland. Dus, we moesten een passende oplossing vinden. Oplossingen komen altijd op het juiste moment toen een tante van dit kind zich meldde en wel bereid was om het voogdijschap over te nemen in Nederland. Zo konden ze dan verder gaan werken aan dit kind. Wij naar de kinderbescherming en daar kregen we toch de wind van voren, omdat we het kind zomaar dumpten. We hebben zware gesprekken moeten voeren, politie rapporten overlegd en nog waren wij die slechte stiefouders. Op een gegeven moment was het weer mis met dit kind. We belden de kinderbescherming op om te komen kijken, zodat ze met eigen ogen konden zien wat de problemen met dit kind waren. Natuurlijk hadden ze weer eens geen tijd en lieten ze ons met het probleem zitten. Natuurlijk niet, want dan moesten ze uit hun airco kamers komen. Ik werd zo kwaad dat ik tegen de directeur zei, dat ik direct naar de stad zou komen en dit kind met kettingen aan hun poort zou vastketenen. Dat om iedereen te laten zien hoe laks zij zijn en werkelijk weinig om kinderen geven. Na deze uitspraak kreeg ik een grote scheldpartij te horen, maar binnen drie dagen waren alle papieren geregeld, gestempeld door hen en de rechter! Dit kind kon eindelijk naar Nederland en daar geholpen worden!

Deze kindbescherming was werkelijk niet voor de kinderen. De kindbescherming was toen in handen van mensen, die veelal van een airco hielden en van hun macht. Alles wat er gedaan werd, werd gedaan door enkele mensen die een hart en ziel hadden. Juist die mensen zijn ook allemaal vertrokken bij deze dienst. Of deze kindbescherming nog draait, weet ik momenteel niet omdat we er zelden of nooit nog iets van hen horen. Wel weet ik dat er meerdere instanties bijgekomen zijn. Wel allemaal natuurlijk zwaar gesubsidieerd en maar weinig mensen die daar te vinden zijn die werkelijk voor de kinderen opkomen! Instanties die dan net naar buiten komen, als je weer eens van de daken gaat schreeuwen hoe het hier op het eiland aan toe gaat. Juist die instanties, die pretenderen iets te doen maar nooit thuis zijn als de nood werkelijk aan de man komt.

Deze instanties hebben het altijd zo druk dat er nooit tijd is. Juist in deze hoek van de maatschappij moet het zo zijn, dat er per minuut ingegrepen kan worden en snel gehandeld moet worden. De situaties kunnen zeer urgent zijn, zeker als je ziet wat een kinder- en zedenpolitie ooit tegenkomt. Het kind heeft al veel leed meegemaakt en zit niet op te wachten dat er eindelijk gesold wordt met hem. We hebben zeer veel meegemaakt, maar het meest opmerkelijke was dat de instanties altijd weg, bezig of onbereikbaar waren. Voor de kinderen? Nee, alleen als er persberichten waren en dat ze zo op de voorgrond kunnen komen.

Als je gaat zien wat er werkelijk gedaan wordt voor de kinderen, dan is het in en in triest. Want, wat wordt er werkelijk gedaan voor hen? Nou, als ik ga kijken en spitten in het geheel wat pretendeert iets te doen, dan kan ik tot een treurig geheel komen. HET GAAT BIJ DE INSTANTIES NIET OM DE KINDEREN! Het gaat om eer, ego en om op de voorgrond te komen. Treurig, zeer treurig dat de werkelijkheid zo is. Nu weet ik dat ik velen tegen de schenen schop, want we hebben diverse instanties, diverse tehuizen, maar wat gebeurt er werkelijk daar? Het gaat zeer veel om de subsidies die daarachter zitten! Ja, mensen, want met arme kindertjes valt veel geld te verdienen. Er wordt altijd maar gezegd, “Er is geen geld”. Nou, er is een zee aan geld maar deze belandt NIET bij de kinderen! De vele subsidies verdwijnen veelal! Veelal, stel ik hier, want er komt wel wat terecht bij de kinderen, want anders zouden ze stuk voor stuk sterven. Maar, als je ziet wat er blijft hangen bij de besturen, huren van panden en de vele medewerkers, val je nu ter plekke van je stoel! Veelal zijn het vrijwilligers die de zaak draaiend weten te houden. Hun mond houdend anders worden ze ook aan de kant gezet en zijn deze kinderen nog meer de dupe. Triest genoeg is er weinig gekwalificeerd personeel en zijn het ook weer meestal familie en vrienden, die alles over de kinderen te zeggen hebben! Maar de werkelijke mensen, die weten hoe de vele zware probleemgevallen aan te pakken, is werkelijk op één hand te tellen. Dat allemaal onder het mom dat er geen geld is! Geld?

Geld is er genoeg en we zouden aanspraak kunnen maken op grote sommen geld, als er maar werkelijk eens EEN project en ook werkelijk voor de kinderen opgestart werd.

Daarom zien we dat er veel kapers op de kust zijn. Kleine projecten, die weer op hun eigen manier maar wat aanrommelen. Zover dat ik kon natrekken is er geen vast beleid en zijn er geen regels, om en rond de kinderen. Iedereen kan dat, zoals het ook veel gebeurt, op zijn eigen manier doen. Je moet blijven bedelen voor professionele hulp, je moet schooien bij vele particulieren als je wat meer wilt doen voor de kinderen. Maar een duidelijk lijn is er niet. Vele kinderen zijn ondergebracht bij vrijwilligers, bij wie de instanties niet weten waar ze uithangen. Dan praten we nog niet over de zeer vele probleemgevallen, waarover oma en opa of oom en tante zich ontfermen. Als je dat werkelijk in kaart zou brengen, dan waren we in een keer gebombardeerd naar een van de meest brute landen tegenover kinderen. Helaas wordt het zowel door de politiek als maatschappij verzwegen en zo ver mogelijk weggeduwd.

En zo komen we op het volgende hoofdstuk.

Hoofdstuk 7

Wat is er mis in het systeem

Er is veel mis in ons systeem, want hoe je het ook wendt en hoe je het ook keert, het is het systeem die dit allemaal toelaat en werkelijk niets aan doet. Natuurlijk, het zijn de ouders die vele dingen veroorzaken omdat zij de verantwoordelijkheid NIET nemen over het leven wat ze zelf gecreëerd hebben. Maar waarom nemen deze ouders de verantwoordelijkheid niet? We hebben al meerdere malen dit probleem aangehaald en het is wel het geheel wat deze mensen zo gemaakt heeft. Het systeem eet van twee kanten. Dat doen ze met vele zaken, maar het is wel triest dat het over de ruggen van de kinderen gaat. Het systeem wil chaos, ellende en mensen die smeken. Het systeem speelt aan de ene kant sociaal en aan de andere kant krijgen de mensen, in de lagere treden van de ladder, dagelijks schoppen. Schoppen om op die manier hen zo dom, afhankelijk en steeds verder zakkend in een maatschappelijke put te houden. Deze mensen zijn te manipuleren en deze mensen zijn uit te buiten. En dat is waarom het systeem een grote vinger in de pap heeft, bij het leed van onze kinderen.

Op deze eilanden is het duidelijk dat niet alle kinderen gelijke kansen krijgen. Zeer duidelijk is, dat waar je in terecht komt, je het maar uit moet zoeken.

Als je geen ouders treft die voor je op gaan komen, dan zal je de opvoeding moeten zoeken op straat. Kijk naar de scholing alleen al op dit eiland. Vanuit het veld weet ik dat jaarlijks de examens aangepast worden, om maar een groter deel van de kinderen te laten slagen. Maar wat schieten de kinderen daarmee op? Niets, want ze missen steeds meer de aansluiting met hogere scholen. Kinderen die nu in het buitenland willen gaan studeren, kunnen niet gelijk met de studie beginnen die ze willen en zouden kunnen, omdat ze niet meer op het internationaal niveau zijn. Wereldwijd proberen we de kinderen meer te leren en hier op de eilanden leggen we jaarlijks de trede lager. Grotendeels omdat de leerkrachten zelf niet meer de “know-how” hebben om deze kinderen bij te scholen. Ministers en gedeputeerden vechten om een eer en zo zakken de kinderen verder en verder af op de maatschappelijke ladder.

Een voorval was dat een jongere verplicht werd om de opleiding HBO te doen op dit eiland, want dat werd verwacht van zijn baas voor wie hij werkte. Enkele keren had hij al aangegeven, dat het stof was van de eerste klas MBO, een eerste klas die hij nog in Nederland had gehad voordat hij terug naar Curaçao geroepen werd. Totdat hij na vele ruzies met de lokale overheid terug ging naar Nederland. Daar bleek dat de Curaçaose MBO en HBO in Nederland niet erkend waren, omdat ze op een zeer laag niveau waren!

Deze jongen moest beide opleidingen opnieuw doen om zo op de werkelijke HBO niveau te komen. Toen hij terugkwam na lange tijd, kreeg hij veel tegenwerking. Dit, omdat hij medelotgenoten had ingelicht over deze verplichte niet erkende diploma's. Nu is het duidelijk dat er vele HBO-ers leerkrachten zijn, die hier les geven op een zeer laag niveau, met niet erkende diploma's zoals verplicht door een minister van onderwijs. Hetzelfde is nu nog steeds gaande en dat merk je met die leerlingen die afgestudeerd zijn bij de UNA. Ook daar blijkt dat deze afgestudeerden niet verder meer kunnen, of jaren extra moeten studeren, willen ze verder kunnen gaan in het buitenland. Het niveau is zeer laag want anders zouden we te weinig zogenaamde gestudeerden hebben. Doch, stuur je deze kinderen naar het buitenland, dan halen ze wel de niveaus want dat wordt dan wel van hen verlangd.

Vele onderwijzers en leerkrachten hebben niet de bevoegdheid om kinderen les te geven en met kinderen te werken. Uit het veld maakte ik zelf mee dat een hoofd der school, die toentertijd jonge onderwijzers moest opleiden, sommige van hen afwees omdat ze absoluut niet met kinderen om konden gaan. Schreeuwen, slaan en vloeken waren kennelijk normaal in de opleiding. Toch durfde het toenmalige PA, dit hoofd der school een diploma van deze mensen onder haar neus te duwen, om het toch te tekenen dat ze bevoegd waren! Toen dit hoofd dat weigerde was er heibel en werden toch deze personen zonder de benodigde handtekeningen

gebombardeerd als onderwijzers! Werkelijk bevoegde leerkrachten en onderwijzers klagen er ook steen en been over. Maar er is noch een minister noch een schoolbestuur die ingrijpt. Erger nog, als je van hier komt en je hebt een niet erkend lokaal MBO-HBO diploma, mag je voor de klas staan! Ongekwalificeerde mensen die wel onze kinderen moeten leren en een weg moeten leren zoeken in deze maatschappij.

Onze kinderen op de lagere school hebben per jaar een steeds lager niveau te halen! Een kind uit groep acht valt in Nederland terug naar groep zes! En erger nog, er zijn papiaments talige scholen waar de kinderen nog dommer worden gehouden omdat er niet genoeg lesmateriaal is! Dat, dat mogelijk is, is gewoon omdat de momentele leiding in de politiek zelf op een zeer laag niveau bezig is. Ik heb eens aangehaald dat als je kijkt naar de curricula van de lokale politici en die van politici in Europa of Amerika, kun je zien dat de huidige machthebbers op deze eilanden zelf veel te kort schieten! Ze willen niet hebben dat er kinderen gaan komen die meer weten en dan gaan aanpakken wat er allemaal verkeerd is gedaan door hen. En zo is het zaak, dat we alles dom en onderdrukt houden. Helaas wordt dat gedaan door hun eigen ras, naar hun eigen volk toe.

Hoofdstuk 8

De kerk als spelbreker

Er zijn vele voorbeelden te geven, want ook een van de spelers in het kinderleed is de kerk! Ja, onze bisschop, o die heilige man is een van de hoofdrolspelers in de eilandelijke ellende. Want wat doet deze man en zijn geloof? Zij hebben niets aan onafhankelijke mensen, zij willen afhankelijke mensen. Zij zijn diegenen, die de gezondheidszorg tegenhouden omdat de RK het ziekenhuis bezit. De RK misbruikt kinderen. De RK bespeelt de politiek wat er wel en niet mag gebeuren. En ik kan de lijst nog langer maken, maar dat laat ik maar even, want daar zijn de kinderen niet mee geholpen.

Als je ziet hoeveel priesters hun handen niet thuis kunnen houden, alleen al op deze eilanden! Dit werd me bevestigd door een ex-priester, die vertelde dat er vele meldingen zijn van ontucht met minderjarigen. En dat onze oude en huidige bisschop niets deden en doen aan deze ontucht. Ook het Vaticaan zwijgt, want ook onze bisschop wil een plaatsje kopen in de hemel. Heel zelden waren er meldingen bij kinder- en zedenpolitie. Wie durfde iets te zeggen tegen de kerk? Wel verdwenen in die geregistreerde gevallen, die priesters via een sluiproute, snel van de eilanden. Herinnert u het geval nog van de vermoorde pastoor op dit eiland?

Ook een geval waar duidelijk was wat er daar toen speelde, maar het moest allemaal verdoezeld worden. Het is toch Gods geklaagd dat een geloof nog zoveel macht heeft! Een geloof dat uit de middeleeuwen stamt en zeker niet weet wat er in deze tijd speelt. Lokaal wordt de kerk gesteund door zeer sterke maatschappelijk hoog geplaatste personen, die elk ook op deze manier menen een plaats in de hemel te kopen.

Op een gegeven moment hebben mijn vrouw en ik een verzoek gedaan bij het Bisdom voor een stuk grond, die van hen was, om een kindertehuis te starten. De oude bisschop had er oor naar en we kregen zelfs een schriftelijke toestemming om daar een gebouw op te zetten. Door de ziekte van mijn vrouw werd de bouw uitgesteld en dat was maar goed ook. Wat bleek, het nieuwe Bisdom eiste alle grond terug en we moesten onze plannen in de ijskast gooien. De nieuwe bisschop, werd ons medegedeeld, had liever geld dan bezittingen! Geloof? Staat dan RK of het geloof voor geld? Dat bleek later wel, als je nu het volgende paragraaf gaat lezen.

Waarom horen we niets van die mensen, die door het Bisdom voor een blok zijn gezet worden om het huis waarin ze wonen, gehuurd bij het Bisdom, te kopen of te gaan zwerven op straat! Mensen die altijd hun huur hebben betaald en omdat de bisschop vindt dat geld belangrijker is dan mensen en ze stuk voor

stuk voor een blok ging zetten. Er was ook een geval, waarbij het Bisdom totaal geen contact had opgenomen met deze persoon en zijn grond en huis verkocht werd voor een aanzienlijk bedrag. Deze persoon kon uit zijn huis, want de nieuwe eigenaar wil een project starten. Een opgeknapt huis werd afgenomen door een RK, snakkend naar geld.

Buiten het RK, hebben we nog een leger aan andere geloven en sommige hebben werkelijke communes gesticht, gebaseerd op een of ander geloof. Zo zijn er ook kindertehuizen, waar het geloof, op een niet altijd normale manier, de kinderen letterlijk hersenspoelt om zo in die kerk te geloven. Deze kinderen staan op en gaan naar bed met het opdreunen, zingen en lezen van godsdienstige teksten! Ze moeten wel, want er is geen thuis waar ze naar toe kunnen gaan. Deze kinderen worden al te graag aangenomen want elk zieltje telt! Want buiten een financiële steun, betekent dat ook voor die kerk weer eentje, die ze kunnen manipuleren. Vreemd is het wel dat er totaal geen controle is op deze communes en ze kunnen doen en laten wat ze willen met de kinderen. We hebben met redelijk veel van deze kinderen contact gehad en er waren enkelen die de sektes wisten te ontlopen. Het is dan in en in triest wat er met deze kinderen gedaan wordt. Ze worden werkelijk als slaven behandeld, alles draait om het geloof en de afhankelijkheid van die heilige weldoener voor op een altaar. Een weldoener die alsmaar staat te schreeuwen hoe rot de

wereld is en hoe goed de kinderen het hebben in zijn kerk. Zo kun je werkelijk, en dat gebeurt ook veel, ook volwassenen compleet afhankelijk maken van een kerk. Geen eigen wil meer, geen eigen identiteit en alles in dienst van een kerk! Uit de vele contacten met kinder- en zedenpolitie bleek, dat ook deze weldoeners niet altijd hun handen thuis konden houden. Er kwamen nog wel eens meldingen binnen, dat ook deze heiligen zich verschansten aan een groen blaadje, zowel mannelijk als vrouwelijk. Maar een heilige is kennelijk boven de macht van een systeem en zijn ze er altijd redelijk goed vanaf gekomen. Puur omdat ze o zo'n goed werk doen en het plaatselijk gezag en politiek onder de duim hebben.

Controle is ver te zoeken en er zijn zeker geen professionals die objectief rapporteren naar Ja, waarnaar toe, want er is geen werkelijk overkoepelend orgaan waar je naar toe gaat als er zaken mis zijn. Waar is die? En wie zijn ze? Vragen die ik me al die tijd, dat we bezig zijn, nog steeds afvragen. De wetgeving is zwak op deze eilanden en daarnaast heeft diegene, die wat uitgespookt heeft, altijd wel ergens een "machtige vriend" die hem dan wel weer beschermt! Zo blijven de kinderen op deze eilanden een "free for all". Je rommelt maar met hen aan, dwingt hen tot een geloof, of anders ga je maar op straat hobbelen. En zo worden kinderen te pas en te onpas gebruikt en misbruikt. Iets wat, nog steeds blijkt, veel bij de geloven, sektes en kerken speelt, maar alsmaar ermee langs komt, omdat het geloof op deze eilanden

nog steeds de dienst uitmaakt. Zowel politiek als materialistisch, is RK die alles bepaalt en alles verdoezelt.

Zo zijn er vele zaken waarbij de kerk meespeelt en mee plukt in de ellende van de vele mensen op deze eilanden. Hoe meer ellende, hoe meer mensen die afhankelijk zijn en dat is wat zowel een kerk, als het systeem willen. Want afhankelijk wil zeggen; Wij kunnen eisen en ze zijn in onze macht.

Zolang we dat niet gaan inzien, is er geen doorbraak te krijgen, want het systeem en de kerk hebben alle touwtjes in handen, zolang we ons als slaven blijven gedragen. Namelijk, we zijn bang om te signaleren, door te geven of onze mond open te doen. Onze huidige maatschappij op deze eilanden is gebaseerd op een angstmaatschappij, waar kennelijk iedereen elkaar onder de duim heeft en zo kan aanpakken als er wat naar buiten komt. Ook dat is weer begrijpelijk omdat je bij de wet nauwelijks beschermd bent, erger nog, er is niet werkelijk een objectief rechtssysteem. Dat gaat u nu lezen in het volgende hoofdstuk.

Hoofdstuk 9

Kinderen en onze klasse justitie

Een van de redenen dat het goed mis is, is wel dat de justitie op alle fronten faalt. Vele gevallen zijn mij bekend, waar justitie ten onrechte jongeren vast laat zetten of verkeerde uitspraken doet of zelfs niet in actie komt als er uitspraken gedaan moet worden. Dat alleen maakt dat de jeugd zich steeds verder afzet tegen de regels en het gezag. Ik wil enkele voorbeelden in het kort uitlichten waaruit blijkt dat justitie werkelijk de jeugdzaken niet serieus neemt. We weten allemaal dat er klasse justitie bestaat, want ook in de grote mensen wereld is het zo, dat diegenen die zich niet door advocaten kunnen verdedigen, altijd het gedaan hebben en de hoogste straffen krijgen. Kom je met een leger aan advocaten en je zorgt dat de nodige gasten omgekocht worden of bedreigd, dan kun je vrijuit gaan.

Aldus de zaak van twee jongens die veroordeeld zijn voor 8 en 24 jaren in verband met een moordzaak. Deze jongens waren, wat later bleek, absoluut niet de schuldigen. Dit werd alsnog bevestigd nadat een harddisk voor onderzoek was verzonden naar Nederland. Uit dit onderzoek bleek dat er geprobeerd was deze gegevens te vernietigen. Ook de diverse rapporten waren vervalst en de naam van de werkelijke moordenaar geschrapt!

Niet door onbekenden zijn deze vervalsingen gedaan, maar door de juristen plus de recherche en politie, die samen dit alles opgezet hadden! Deze twee, niet gemakkelijke jongens met al een verleden, moesten voor lange tijd “opgeruimd” worden. En wat mooier is het dan, als je hen een moord in de schoenen kunt schuiven? Na lang aandringen is de PG wakker geworden en is er een onderzoek gestart. Dit moest bijna een jaar duren. Pas toen ik vroeg of het bij hun eigen kinderen ook zolang zou duren, kwam er een rapport van deze commissie. Toch duurde dat ook weer maanden, eer de nodige instanties ingelicht werden! Klasse justitie, hoe kom je erbij! Dit zou zeker niet gebeuren met een van de zonen van onze politici of van onze maffia bazen!

Dan de gevallen waar enkele jongens na een langere straf in vrijheid gesteld moeten worden. Ook hier is dan de rechter nergens te vinden en zitten deze jongens onnodig langer vast, vol ongeduld en meteen weer agressief omdat de maatschappij hen zo weer eens behandelt. De gevallen waar jongeren opgepakt worden en waar er totaal niet naar hen geluisterd wordt en waar vele zware straffen als een hamerstuk behandeld worden! Kinderen die naar een GOG worden gestuurd, wetende dat ze van daar weg gaan lopen en dan kunnen we zeggen: “Zie je nu wel wat een beesten het zijn”. En zo wordt er ook weer een zwaardere straf uitgesproken. Opgeruimd staat netjes, niet waar? Zo zijn er legio aan gevallen waarbij je zelf agressief zou worden als het jou zou

overkomen. Want buiten vele dubieuze uitspraken en soms straffen die nergens toedienen, lijkt het erop dat het meer het “opruimen” van probleemjongeren is.

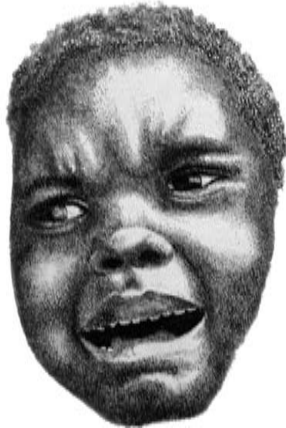
Erger is, dat de ware grote criminelen niet gepakt worden. Die maffiabazen die met duikbootjes, containers, vliegtuigen en met snelle jachten de leveringen ophalen. Diegenen die de containerhaven vol hebben staan met drugs en dus degenen die moeten controleren onder druk zetten of een zakcentje extra toebedelen. Laatst werd er een jonge moeder met een baby veroordeeld want ze had een geleende telefoon van haar vriend in haar bezit. Een telefoon waar in het verleden, een drugsbaas zaken mee deed. Wat er ook aan bewijzen voor de rechter gehouden werd, ze was strafbaar en had pech. Moeder de bak in en de baby dumpen waar dan ook! Ook het geval van een jongen die net uit Bon Futuro kwam en zich op de openbare weg bevond, waar enkele criminelen bezig waren op dat ene moment. Een dode en wat denk je, we gooien deze jongen voor een lange tijd weer vast. Geen bezit van wapen en geen werkelijke harde bewijzen. Maar justitie lost elke zaak wel op, zolang er maar niet een van de hogere bazen gepakt worden.

De meldingen van advocaten en mensen uit het veld zijn schrikbarend. Ga je dan een PG aanspreken of eens na gaat vragen hoe het kan en hoe het mogelijk is, dan zijn er altijd de smoezen

dat “er wel eens een fout gemaakt wordt”. Mijn vraag is dan altijd; “Waarom maken ze geen fouten als er een van die drugsbazen zich weer los weet te wringen? Waarom is het altijd de jeugd en die “kleine” man die moet boeten?” Hebt u ooit huilende advocaten gezien omdat ze onmachtig zijn tegen het onrecht wat de klasse justitie uithaalt met deze kinderen? Nou ik wel, en niet één keer maar meerdere malen. Ik kan u wel zeggen dat ik op dat moment de onmacht goed voelde en zelf ook het idee had dat deze wereld voorgoed bedorven is.

Nee, het rechtssysteem is een van de grote boosdoeners dat de jeugd zich steeds meer afzet tegen de maatschappij. Hoe meer geld je hebt, hoe meer je van het pad mag afwijken. Heb je zeer veel geld, dan mag je mensen doodschieten en ben je binnen afzienbare tijd weer thuis en kun je weer doorgaan met je ongere praktijken! Klasse justitie wordt niet erkend door Nederland. Nederland blijft schuilen onder dat ze niets kunnen doen en niet mogen ingrijpen. Een statuut zegt anders, maar zo zijn de gewone burgers en onze jeugd werkelijk vogelvrije mensen die vermoord, gemarteld, onderdrukt en gebruikt mogen worden, allemaal met goedkeuring van een hypocriet land Nederland genaamd.

Deel IV

Hoofdstuk 1

Wat kunnen we doen voor deze kinderen

Wat we kunnen doen is een hele waslijst, maar alles is in een korte zin samen te vatten: Hen opvangen met onze hart en ziel.

Maar er zal veel moeten gaan gebeuren:

- We zullen druk op het systeem moeten gaan uitoefenen en op deze eilanden de diverse bestuurders wakker moeten maken en hen op hun verantwoordelijkheid wijzen.
- Controles zullen er moeten zijn in alle instanties, die pretenderen o zo hard voor kinderen te werken.
- Er zal veel meer professionele inbreng moeten zijn en mensen, die weten problemen aan te pakken.
- De geldelijke stroom moet bij de kinderen komen, niet bij stichtingen die het overal voor gebruiken, zonder dat er ooit een kind iets van die subsidies ziet.
- Er moeten punten uitgezet worden, waar mensen met hun zorgen, maar ook problemen kunnen komen en dan meer gericht naar de kinderen toe.

- Wat spoken de ouders uit met hun kinderen? Dat zal via kanalen, zoals scholen, uit deze kinderen gehaald moeten worden.
- Het onderwijs moet naar een wereldwijd niveau en niet alsmaar jaarlijks de eisen verleggen omdat er anders te weinig kinderen overgaan.
- Die organisaties die er zijn, moeten gecoördineerd worden en ze moeten samenwerken. Nu is het een losse bende waar ze, zelfs in de organisatie, veelal niet weten waar hun collega's mee bezig zijn.
- Kinderen moeten kunnen praten en aangeven waar en wat ze willen en daar moet dan aan gewerkt worden.
- Als bedrijven plaatsen toezeggen, dan moet het ook zo zijn, dat ze die ook hebben als het kind gereed is voor de maatschappij. Nu zijn grote bedrijven als een Selikor, Aqualectra, Uts enz, die veel beloven maar weinig van hun beloften nakomen.
- Teleurstelling in de maatschappij zal voorkomen moeten worden.
- De eilanden hebben ieder een instantie nodig waar alle gevallen van incest, mishandelingen, misbruik en drugs centraal binnen komen.
- De stichtingen die er al zijn, moeten gecontroleerd worden en moeten aan vastgestelde eisen gaan voldoen.

- Er zal sociaal hulp op meerdere plaatsen moeten zijn en zo zouden er kleinere punten in de wijken moeten zijn, waar de mensen binnen kunnen lopen met hun problemen.
- Vaders, broers en neven moeten vervolgd worden bij ontucht bij kinderen.
- Minderbegaafde ouders en kinderen moeten begeleid gaan worden en moeten weer een kans krijgen in de maatschappij. Dit kan door klinieken op te richten waar uitgezocht wordt wat elk kind nog voor de maatschappij kan betekenen.
- Het onderdrukken van een persoon in een gezin moet aangepakt worden.
- Voorlichting campagnes naar de mensen toe, zodat er meer sociale controles gaan komen zodat er meldingen komen van de zaken, die zich voordoen, die niet door de beugel kunnen.
- Een plaatselijk politie apparaat dat wel uit hun airco kamer komt en niet schuilt als er problemen zijn.
- De subsidiegelden moeten niet verdeeld worden onder de vriendjes en diegenen die weten leugenachtige rapporten te schrijven, maar terecht komen bij die instanties die aantonen dat ze daadwerkelijk in het geheel het probleem aanpakken.

- Controle op het geheel door een onafhankelijke commissie.
- We moeten de kerk terug plaatsen waar ze behoren, namelijk in hun kerk!
- De kerk zal alle macht ontzegd moeten worden en zich niet meer bezig mogen houden met het opleggen van middeleeuwse gedachten.
- Kinderen moeten geholpen worden, zonder dat er een geloof opgedrongen wordt en daarop zullen zware controles moeten komen.

Er zijn vele zaken die nog mis zijn en die aandacht vragen. Maar wel zaken die om één ding draaien en dat is om elk kind een eenzelfde kans te geven. Het is mogelijk als we beginnen de rotte appels aan te pakken en dat zijn de vele zinloze geldverslindende stichtingen en tehuizen, de kerk en hun geloof, de politiek en het systeem. De instanties die alsmaar zich verschuilen achter onmacht en onkunde, die ze dagelijks ten toon spreiden ten koste van de kinderen.

Toch lijkt het mij zaak, om eerst eens te inventariseren van wie wat doet en welke organisatie, sekte of kerk zich bezighoudt met kinderen. Alleen dat al, zal een schokkend beeld geven. Vanuit daar, zullen er gereeders moeten komen die zich sterk moeten gaan maken voor hun toekomst, wat onze kinderen zijn.

Zonder een toekomst is alles wat nu gedaan wordt, verloren tijd en verloren energie. Er zal weer geweten gecreëerd moeten worden onder de mensen, maar zeker bij de leiders. Het geweten dat gaat zeggen, dat kinderen met respect behandeld moeten worden. Kinderen zijn altijd alweer een stapje verder dan wij ouderen en de kinderen hebben de oplossingen voor onze toekomst, puur omdat zij de toekomst zijn!

Besef, besef dat kinderen leven is en leven is ook waar wij verantwoordelijkheid in moeten blijven dragen.

Hoofdstuk 2

Wat kunnen we voor deze kinderen betekenen

Nu kan ik misschien een hoop wetenschap aanboren die uit boeken komt. Maar ik ben in al die jaren niet veel wijzer geworden van wat experts zeggen en schrijven. En wat allemaal nodig is om een kind op te voeden of te begeleiden. Veelal zijn het betweters, die niet verder gekomen zijn dan studeren en vele boeken gelezen hebben. Mensen uit de praktijk zelf hoor je zelden, want zij hebben noch de tijd, noch de moed om het op schrift te stellen. Een van de weinige boekjes die ons in het verleden geholpen heeft, is het boekje “Bodemloos bestaan” waarin o.a. prof. Hoksbergen mensen voorbereidt wat er allemaal kan spelen in de hoofden van een kind. Met deze gegevens hebben we vele kinderen kunnen helpen en ook zelf kregen we het vertrouwen dat we op de goede weg zaten. Vertrouwen die ons door zeer weinige mensen gegeven werd op dit eiland, omdat de officiële instanties ver te vinden waren en eigenlijk nog niet te vinden zijn, omdat ze geen tijd hebben voor de problemen van deze kinderen.

Wat ik in dit boekje heb willen zetten, zijn de eigen ervaringen maar ook de eigen gevoelens die ons geholpen hebben om soms, door zeer diepe dalen een weg te vinden voor deze kinderen.

In de lange tijd dat we actief bezig waren met probleemkinderen is een ding duidelijk geworden; Elk kind zoekt geborgenheid, liefde en begrip. Welk kind we ook gehad hebben in huis, deze elementen waren wel de belangrijke van al het werk. Vergeet niet dat een wereld instort voor de meeste kinderen als ze weggehaald worden bij de moeder of oma. Ik haal de moeder en de oma aan, omdat de vaders meestal niet te vinden zijn en er alleen waren bij het verwekken. Moeders of oma's zijn de centrale personen in vele kinderlevens. Maar dan gaat het mis, de kinderen worden uit huis geplaatst en waar komen ze dan? Meestal in een huis wat voor hen een kasteel lijkt en met een weelde die ze zelfs nog niet in hun stoutste dromen konden voorstellen. De kinderen zien een compleet andere wereld met totaal vreemde mensen. Mensen die ze niet kennen en een wereld compleet vreemd vergeleken met de wereld die zij gewend zijn.

Als eerste moet je hen op hun gemak gaan stellen. Zorgen dat ze weten dat het veilig is. Een omgeving zonder geweld, drugs en pijn. Vele kinderen hebben dat snel door en kunnen voelen dat het okay is. Maar er zijn in het verleden kinderen geweest die zo misbruikt en klappen hebben gehad, dat ze bij elke beweging die je maakt, al in een defensieve houding gaan zitten. De houding helemaal in elkaar gedoken om zo de klappen te incasseren. Bij enkele heeft het maanden geduurd eer ze doorhadden dat er geen geweld was bij ons in huis. Door soms mijn arm omhoog te

bewegen, kropen deze kinderen al in elkaar! Triest, want het gaf ons wel eens het gevoel dat we beulen waren. We praten wel over kinderen die met riemen, strijkijzer of baseball knuppels mishandeld werden. Zo kwamen ze meestal onder de blauwe plekken bij ons binnen.

Onze eerste taak was altijd om hen gerust te stellen. Van daaruit gingen we werken aan het verwerken van hun verleden. Wat hebben ze meegemaakt? Wat heeft de meeste schade opgeleverd? Wie hebben dat veroorzaakt en hoe kunnen we het oplossen? Dit alles werd gedaan door eindeloos te blijven praten, praten en praten. Meestal in het spel en dan zijn deze eilanden met een mooie blauwe zee ideaal. Ik liet de kinderen na school altijd kiezen, of we gaan met de jeep rijden of zwemmen. Veelal was zwemmen de optie en dan pas gingen de remmen helemaal los. Spelend in het water met een paar open kinderen, werden er vele problemen besproken. Soms was er spontaan een huilpartij en kort daarna was er weer een opgelucht gelach, allemaal tijdens het spel.

Er kwamen in die spelletjes de meest gruwelijke verhalen naar boven, waarbij we regelmatig zelf zaten te huilen. Want als je een kind hoort vertellen hoe er drugs in dat kind van 6 jaar gepropt wordt, of hoe ze seksueel misbruikt zijn geworden en toen uit wraak in vaders heiligdom hebben gebeten, dan is het moeilijk om niet agressief te worden. In het spel kregen we er veel uit,

maar toch waren er kinderen bij die zeer gesloten waren en niet het fijne los wilden laten. Deze waren fysiek zo beschadigd dat je moeilijk iets uit hen kreeg. Toch, ook bij hen was het aftasten in welke hoek hun wonden zaten. Bij deze “zware” gevallen was het veelal op het gebied van het misbruiken van hun lichaam. Vaders, ooms en broers die hen zo bedreigd hebben, dat ze zelfs na jaren nog niet durfden te praten, bang dat er iets gaat gebeuren met hen. Dan sta je voor een blok, want als deze kinderen gaan praten, moet je beloven dat je het niet door gaat vertellen. Je kunt dus bij deze kinderen geen aangiften voor hen doen. Ook wij konden verder geen acties ondernemen, omdat dan het kind gaat weten, bij later eventueel getuigen, dat je dus toch je mond voorbij gepraat hebt. Dat was voor ons de moeilijkste opdracht. Want, wat we te horen hebben gekregen was triest en ongelofelijk en we konden en mochten er niets mee doen. Voor ons was dat als een grote straf. Er waren gevallen dat we aan het koken waren van woede en waar we deze kerels persoonlijk hun hele zaakje af wilden snijden. Zodat ze wisten wat ze misdaan hadden met deze kinderen. Maar we hadden een belofte te houden. Een belofte naar de kinderen toe die ons hun geheimen prijsgaven.

Bij deze gevallen gingen we zoveel mogelijk in de gedachtegang van deze kinderen. Ik weet nog goed, toen een van de kinderen na een triest verhaal trots vertelde, dat zij die vader eens flink in zijn heiligdom gebeten had en snel was weggerend!

Mijn vrouw in haar enthousiasme riep “goed zo meid” en het ijs was voorgoed gebroken.

De onmacht, want je mag en kunt de gevallen van deze kinderen niet oprakelen, als ze na maanden, zelfs jaren het je toevertrouwd hebben. Ook het vertrouwen wat ze dan in je hebben is onvoorwaardelijk. Ze geven hun grootste geheim prijs en ze zijn dan op dat moment open en bloot voor je (figuurlijk gesproken). Ze vertrouwen je en dat mag je nimmer schaden. Doe je toch maatregelen nemen achter hun rug om, of dingen uit laten lekken, dan zijn ze verloren voor jou, maar ook voor de maatschappij. Want zie je, de maatschappij is tegen ons en jullie zijn niets beter, denken ze dan.

De vele kinderen en de vele verschillende problemen waren soms een zware last. Het waren vele persoonlijke verpeste levens. Levens waar je bij ieder kind weer iets van moest maken en kijken hoe je dat nog weer aan elkaar kunt plakken. Het was een zware taak en we hebben om die reden momenteel ook geen kinderen meer in huis. De vele kinderen zijn nu allemaal op hun plaats in zowel Europa, Amerika en op de eilanden. Toch blijft het leed doorgaan en dat zijn de kinderen die we nu in de buurt om ons heen hebben. Kinderen waar je in de ogen kunt lezen, dat er een grote historie achter zit. Kinderen van 10 die al met een baby in hun armen lopen!

Hoofdstuk 3

Wordt je energie en tijd, die je erin gestoken hebt wel beloond

Deze vraag is in mijn ogen een walgelijke vraag en ik wil er ook niet veel woorden over vuilmaken. Wel vond ik dat ik hem moest plaatsen, want ik weet dat er velen zijn die zogenaamd werken voor de kinderen omdat ze menen er iets terug voor moeten te krijgen. Kijk naar de sektes, kerken en stichtingen die veelal het doen, of om zieltjes te winnen, of om geld binnen te halen. Zelfs een lintje is er aan verbonden, in deze maatschappij! Walgelijk.

Als je op deze basis bezig bent, geloof me, dan schieten de kinderen er ook niet veel mee op en verga je later in je eigen ellende die je gezaaid hebt. Het is zaak, om betrokken te raken bij deze kinderen en het is zaak, om er te zijn als de kinderen je nodig hebben. Daarom is de smoes dat er geen tijd en geld is, de meest waardeloze uitspraak van de huidige maatschappij en zijn instanties. Zie die service clubs op de TV en kranten en dan nog eens die interviews met al die welgestelde mensen die overal te koop lopen, wat ze niet allemaal goed doen! Mensen die werkelijk iets betekenen voor deze kinderen, hebben geen tijd voor dit circus en schamen zich dat deze mensen over de ruggen van de kinderen publiciteit zoeken.

Daarbij wil ik het laten, want ik vind het zonde van de inkt en mijn tijd.

Hoofdstuk 4

Hoeveel kunnen we werkelijk voor deze kinderen doen

We kunnen ALLES doen voor deze kinderen. Er zijn geen limieten, want de kinderen zelf zijn eindeloos. Ja, je hebt er moeilijke gasten bij, maar door af te tasten, te zoeken, voelen en praten, opent er altijd een weg. Het hoeft niet altijd door jou gedaan te worden want er zijn gevallen die ver boven ons vermogen uitreiken en dan is het zaak, de aangegeven weg te volgen die je gevoel je laat zien. Denkend aan het kind dat naar Nederland moest, was dat zo'n geval en ook het kind dat werkelijk in een gesticht geplaatst moest worden, omdat hij verstandelijk ongelofelijk beschadigd was. Dit soort gevallen kun je als een gastgezin of adoptiegezin niet aan, puur omdat hier professionele hulp nodig is. Helaas hebben we niet zo veel professionele hulp op dit eiland en dat zou al een start zijn om daar aan te gaan werken. Mensen die weten met megaproblemen om te gaan, mensen die kennis van zaken hebben en niet mensen die een prijsje gewonnen hebben met een of ander proefschrift. Want ook deze mensen hebben we hier op het eiland, terend op een prijsje en dan denken dat zij werkelijk

weten wat er gaande is op deze smalle rotsen. We hebben mensen uit de praktijk nodig en die er zijn als het kind hen nodig heeft, 24 uren per dag, zonder excuses en allerlei beperkingen!

Er komen nu steeds meer kinderen bij, die hun doel missen, die niet geholpen worden en zo op de straat of door de kerk opgevoed worden. Bij beide gevallen, straat en kerk, zijn ze verloren voor hun verdere leven. Klinkt misschien niet zo aardig naar die goedwillende kerkgangers toe. Maar een kind mag niet en het moet niet mogelijk zijn dat het gehersenspoeld wordt door een geloof. Geloof zou een vrije keuze moeten zijn, maar geloof mag niet zijn dat het je opgelegd wordt, omdat je anders op de straat en bij de duivel geparkeerd wordt! Dat is waar de sektes mee bezig zijn en dat proef je ook uit de zeer veel gesprekken met deze kinderen. Ook dan zie je weer, dat deze kinderen buiten lichamelijk ook nog eens geestelijk misbruikt worden. Het mag en kan zo niet zijn dat kinderen in nood zo behandeld worden. Het is toch in en in triest dat de wetgeving dit allemaal met de ogen open toelaat, niets aan doet en zich stil houdt. We maken ons anders zo druk wat er op de wereld gebeurt, maar helaas heeft men geen oor naar wat er in hun eigen straat speelt. Is dat het asociale waarin we momenteel leven? Kennelijk wel en zijn de mensen veel meer met zichzelf en de andere kant van de bol bezig dan met hun naasten.

Maar terug op de vraag; Wat kunnen we doen voor hen? Wat we kunnen doen, zou veel kunnen zijn als wij, als burgers, eens kritisch zouden worden naar wat de politiek en kerk allemaal uitspoken. We zouden kunnen signaleren en aangifte op aangifte gaan doen. We kunnen de politiek onder druk zetten. We hebben gemerkt na een actie eind 2009, dat de politiek geen raad weet als je hen confronteert met deze scheve en onmenselijke situaties. Want hoe kun je pretenderen voor het volk te zijn, als je het volk en zijn kinderen zo laat misbruiken en gebruiken? Alleen al op die vraag weten ze geen antwoord, omdat zij het wel zijn, die deze zaken niet durven aan te pakken. Erg is wanneer er dan figuren opduiken in de politiek en dan misbruik maken via pers en via campagnes om te laten zien hoe goed ze zijn. Dan heb ik deze vraag voor al die weldoeners en al die instanties, die toen in een keer weer in het nieuws waren na een winterslaap. De vraag is: Hoe is het in hemelsnaam mogelijk dat op dit moment nog zoveel wantoestanden zijn in en rond de kinderen? Want als het allemaal zo goed was zoals ze overal roepen en schrijven, dan waren er deze toestanden niet meer, toch? De instanties die nu veelal hoog van de toren blazen en nu aandacht op deze problemen vestigen, zijn juist die instanties die tientallen jaren slapen en langs elkaar af werken. Het is daarom zaak om druk te zetten op deze instanties en al die weldoeners. Ze moeten wakker geschud worden en moeten uit hun luie bureaustoel en hun airco lokalen komen.

Er zullen ook meer controles moeten gaan komen. De subsidiegelden zullen niet uitgedeeld moeten worden aan vriendjes die veel beloven en goed zijn in rapporten schrijven.

Na 30 jaren in het veld werken is er nog steeds weinig verandering te zien. Erger nog, de problemen worden jaarlijks groter en velen zijn alleen maar bezig om “punten te scoren”, punten op hun maatschappelijke ladder, die o zo gul is om er dan een lintje eraan vast te koppelen. Ons grootste probleem op deze eilanden is, dat vele zaken niet gedaan worden voor het doel wat ze gesteld hebben, maar puur om zelf in publiciteit te komen. Dit gaat allemaal ten koste van onder andere kinderen, maar ook van de “gewone” burger. Het geld moet naar de kinderen en de minder bedeelde burger gaan en besteed worden voor professionele hulp. Vreemd genoeg kan wel iedereen opschrikken als er op de wereld weer eens een ramp is geweest, maar de grootste ramp die op hun eigen eiland speelt, wordt niet gezien.

Daarnaast lijkt het of vele ogen gesloten blijven en dat je werkelijk niet er doorheen komt om die ogen open te krijgen. Een van de opmerkingen uit de lokale pers was, dat ik het verkeerd aanpak en alles naar een ander projecteer. Ik wees deze persoon erop dat, helaas voor hem, ik niet de enige was die probeerde deze onmenselijke situaties te doorbreken. Mensen die voor me zijn gegaan of samen met ons probeerden dit openbaar te maken, falen

tot dusver. Door vriendjes te blijven en aan te pappen met anderen, hebben ze totaal geen gehoor gekregen. Nu is mijn manier van naar buiten brengen niet om met iemand aan te slijmen of hem te paaïen. Mijn manier is om mensen te confronteren, wakker maken en hen op HUN verantwoordelijkheid te wijzen. Ik schrijf “hen”, omdat de mensen die werkelijk iets doen voor deze kinderen en hun verantwoordelijkheid dragen, zich ook niet aangesproken voelen. Vreemd genoeg en eigenlijk niet vreemd, zijn het altijd die mensen die geen zuiver geweten en niet met een hart en ziel aan deze zaken werken, meteen op hun tenen getrapt. Juist die mensen bereik ik dus wel en die voelen zich aangesproken, zijn gepikeerd of boos als je het over deze kinderen hebt. Niet dat ze veranderen, nee, vergeet dat, ze zullen ook niet inzien dat juist zij de grote slaven zijn van dat systeem en zo hun medemens veel tekort doen.

Maar we gaan het nu hebben over wat we zelf kunnen doen. Want er is veel wat we zelf kunnen doen. Het wil niet zeggen dat we allemaal kinderen in huis moeten gaan nemen. Helpen kan wel door je, je ogen te gaan openen en kijken in en rond je eigen omgeving, je eigen straat en je eigen buurt. Je gaat zien wat er mis is in je omgeving en je gaat kijken wat en waar hulp nodig is. Deze hulp kan van alles zijn, van het registreren van gevallen tot het bijstaan waar deze kinderen in nood zijn. Het is zaak dat we alerter gaan worden en dat we de omgeving alleen al rond ons

eigen huis gaan voorlichten, dat er een moraal is in het leven en dat er wederzijds respect moet zijn, ook naar de kinderen toe. Wij kunnen de wereld aan de andere kant van de bol niet veranderen en dat is in de wet van het Universum ook niet de bedoeling. Zolang als we niet gaan zien wat er in en om ons mis is, zijn we het pad wat we in het leven moet volgen, totaal misgelopen.

Door ons samen sterk te maken en opkomen voor de kinderen, moet de politiek en het systeem daarachter wel gaan bezwijken, want ze hebben niets aan een volk wat tegen hen is en niet van plan is nog eens te stemmen. Daarom is het zaak, dat we gaan begrijpen dat we wel degelijk iets kunnen veranderen. Het passief denken dat er toch niets mogelijk is, is nu net wat de politiek en de maatschappij willen. Tot zolang blijven zij dan in het zadel zitten, vol onvermogen, onkunde en vele politieke misstappen. Het zou een goede zaak zijn dat wij burgers hen verantwoordelijk gaan stellen voor deze situatie en desnoods hen op het matje roepen via de rechterlijke macht. Tenslotte is het zo, dat zij deze zaken niet aanpakken maar zelfs proberen te verdoezelen; Kinderporno, wat wettelijk toegestaan is via internet en via onze vrije zone. Seks sites, opererend vanuit deze zelfde plaats en dan maar niet te praten over het vele gokken. En dan een kerk, die met open armen de arme kindertjes tot hen nemen en zo ook nog een steentje bovenop stapelen om deze kinderen voorgoed in hun macht te krijgen.

Dat zijn zaken die wij als burger niet hoeven te nemen in een vrij en democratisch land. Al heb ik al geruime tijd weinig vertrouwen in de democratie van de Nederlandse Antillen. Uit alles blijkt namelijk dat de democratie op deze eilanden niet bestaat. Als ik het fout had, dan waren er zeer zeker nu deze wantoestanden niet en dan was het ook niet mogelijk dat er zulke achtergebleven wijken zijn op dit klein eiland alleen al.

De Nederlandse Antillen inclusief Aruba, die blijven werken onder de Nederlandse vlag, is een schande voor de mensheid. We spreken internationaal zoveel schande over andere landen, maar het is wel een Nederland met de Antilliaanse politici die samen tegen alle mensenrechten van het kind schoppen. Zelf zal ik dat ook gaan aankarten bij de UNEP waar ik al eens eerder dit probleem heb laten vallen. Maar zoals je weet, er zijn organisaties die zo ondoorzichtig zijn dat je er nauwelijks doorkomt. Toch zijn de contacten met hen goed en heb ik nu de juiste mensen daar, die het aan kunnen gaan kaarten. Ik heb hoop dat binnenkort er geluiden gaan komen van de kant van UNEP. Want laten we eerlijk zijn; Hoe is het mogelijk dat we alleen al in de omgeving waar we nu wonen, kinderen anno 2010 nog misbruikt worden, gebruikt en mishandeld worden en dat de autoriteiten die al meerdere malen ingelicht zijn, zeer weinig of eigenlijk niets doen en het proberen te verzwijgen? Een Nederlandse regering die weet dat Nederlandse subsidiegelden weggesluisd worden en zelden op

zijn plaats komen? Een Nederland dat weet en ziet dat er veel leed is en zelfs in een wijk als Marchena en omgeving DAGELIJKS kinderen vergiftigd worden door de raffinaderij Isla. Zo hebben we een gedeputeerde en minister van gezondheid die vertikken om hier WERKELIJK iets aan te doen! Allemaal omdat het geld wel mooi staat op de diverse bankrekeningen! Dat allemaal ten koste van ONZE KINDEREN! Waarom nemen we dat allemaal nog?

Nou, het antwoord daar op is, dat bijna iedereen een verleden heeft en de politiek met hun machtige heren daarachter. Deze gaan meteen ingrijpen als iemand uit zijn slof schiet. Nederland pakt het anders aan en blijft maar beweren dat het een “intern aangelegenheid” is! De politiek blijft zijn kop in het zand steken en als een struisvogel spelen en roepen “ikke niet weten”. Maar als je het statuut leest wat getekend is door de Koningin der Nederlanden, dan zie je dat Nederland wel degelijk in kan grijpen! Nu worden onder de Nederlandse vlag met een oranje Koningin aan het hoofd, kinderen misbruikt, verhandeld, vermoord en gebruikt! En dat allemaal onder onze o zo meelevend Koninklijk huis! Mensen, het is walgelijk als je ziet wat het werkelijke plaatje is, want onze kinderen zijn niets meer waard dan de ratten die op het Isla terrein dagelijks vergiftigd worden! Aankloppen heeft geen zin en als je meldingen maakt bij de Koningin, worden die terug gestuurd naar het kabinet van de Gouverneur die bang is om

in te grijpen. Bang omdat ze ook werkelijk in het vuile spel van leugens en bedrog zitten. Toen ik dat eens aanhaalde en met de bewijzen naar hen terugstuurde, kreeg ik een twee regels tellende brief terug, waarin gezegd werd dat er met mij niet meer gepraat werd. Zo werd ook bewezen dat ook zelfs daar de vuiligheid is doorgedrongen. Het mag niet zijn dat je als burger lastige vragen stelt en je niet laat overrompelen met leugenachtige artikelnummers. Zo zie je dat Nederland zeer veel te verbergen heeft en kat en muis speelt.

Ja, keihard en zeer zwart/wit gesteld, maar dat alles laat de Nederlandse rood-wit-blauw vlag toe. Het is zaak, dat wij als burgers op gaan komen voor de rechten van deze kinderen maar ook gaan inzien dat wij gezamenlijk zaken kunnen veranderen. Het gaat erom dat onze jeugd een eerlijke kans krijgt en als je werkelijk om je kinderen geeft dan geef je hen deze kans. Is die kans er nog niet voor de kinderen, dan moeten we het gaan creëren. Dat is waar we aan moeten gaan werken, aan ons eigen leven, een eigen toekomst.

Hoofdstuk 5

Liefde en begrip, hoever gaan we

Liefde en begrip zijn eindeloos en het zal ook eindeloos aanwezig zijn. Nu weten we uit ervaring dat deze kinderen alles nemen wat er te nemen valt. Alle energie, alle liefde maar ook alle materialistische dingen slokken deze kinderen dagelijks van je op. Het zijn stuk voor stuk energievreters en ze weten waar ze mee bezig zijn. Er is een vaste regel bij al deze kinderen en dat is “pluk en pik in wat je NU kunt krijgen, morgen is er misschien niets meer”! Deze is een vaste regel voor al deze kinderen en zo zul je merken dat ze dag in dag uit, alle aandacht vragen. Dat is dan, met vele kinderen om je heen, al moeilijker te verwezenlijken. Zo is het dan ook zaak, dat je moet zorgen dat jij wel de motor bent die dit alles draaiende moet houden. Het is belangrijk dat je goed aan jezelf denkt. Als je lichaam rust vraagt, zul je dat in moeten lassen. Het is mooi als je dat aan de kinderen probeert uit te leggen. Ik vertelde hen dan: Als ik ziek word, hebben we allemaal een probleem, want dan gaan er dingen veranderen. Doordat we hierover met hen hebben gehad, was het voor hen duidelijk wanneer ik eens aangaf dat het even “genoeg” was. Ze respecteerden dat. Ze wisten dat het dan werkelijk nodig was. Ze wisten ook dat we er altijd waren in nood.

Wel maakte dit alles een mooi geheel en we wisten dat we samen in hetzelfde schuitje zaten met eenzelfde doel.

Wel kan ik u verzekeren dat het zeker geen gemakkelijke taak is, omdat je werkelijk niet weet wat er allemaal met deze kinderen in het verleden gebeurd is. Nachtmerries, schreeuwen, vechten en vreemde gedragingen maak je mee. Je staat dan verstoeld van wat voor een ellende in een kind opgekropt kan zitten. Nog erger is, dat je gaat beseffen wat een volwassene allemaal een kind aan kan doen.

Dit doet me denken aan een voorval bij vrienden van ons. Mensen die twee eigen dochters hadden en zich ook stortten in de adoptiewereld. Hun eerste twee adoptiekinderen waren kinderen uit Vietnam en waren gevluchte kinderen die onderweg zagen hoe hun vader en moeder doodgeschoten worden. Deze twee kinderen kwamen als 4-5 jarige in dat gezin, met de twee eigen kinderen. Alles ging geweldig goed, buiten de vele nachtmerries en zeker wel eens de tranen, van de beelden die je niet meer weg kon nemen uit hun geheugen. Beelden van een doodgeschoten vader en moeder uit een hecht gezin. Maar ze deden het geweldig en beide vervolgden hun leven en werden arts. Tussendoor hadden deze mensen nog een derde kind geadopteerd, een kind uit Colombia. Een klein jongetje dat van de eerste dag al spelletjes had, van neerschieten die hap, met zijn oudere zussen.

Hij was namelijk van de straat gehaald en zat in Colombia al met zijn 3 jaren in een jeugdbende. Alles moest dood en alles moest aangevallen worden. Hij is meteen in therapie gegaan. Er werd verwacht dat deze agressieve gedragingen wel zouden vervagen en langzaam maar zeker weg zouden gaan. Hij verbleef zo enkele jaren bij hen in huis. Op een gegeven moment werden de dochters steeds meer lastig gevallen. Tot op een dag dat ma even sliep en deze jongen, als 12 jarige, met een mes boven haar stond! Hij werd opgenomen in een tehuis waar hij ook kort daarna overgeplaatst werd naar een gesticht.

In dit gezin waren verschillende kinderen met grote tegenstellingen. De eerste twee geadopteerde kinderen waren uit een gezin gerukt door een oorlog. De laatste heeft nauwelijks een moeder gehad en is al vanaf zijn eerste jaren opgegroeid in een jeugdbende. Dat verleden kun je werkelijk met de beste bedoelingen niet veranderen of aanpassen. Het zal meegaan in de hersenen en het zal zich blijven tonen. Een soortgelijk geval maakten we mee met die ene gast die ook zeer agressief was en mijn vrouw bedreigde.

Deze kinderen kunnen daar niets aan doen, ze weten niet beter. Deze kinderen hebben psychisch zoveel beschadigingen opgelopen, dat het werkelijk nog onmogelijk is om deze te herstellen. Alsmar blijf ik bij deze voorvallen voor ogen houden:

“Wat en hoe zou ik reageren als mensen dit mij aandeden?” Want hoe je het ook wendt of keert, een kind dat zo gehersenspoeld is en zoveel heeft meegemaakt is moeilijk terug te draaien in het gareel. Vele adoptiegezinnen zullen zware klappen krijgen van hun gastkinderen en dat is een normale zaak. Want het zijn kinderen met een verleden of kinderen die veelal honderden malen meer dan wij meegemaakt hebben in een leven. Zij hebben de dood gezien, mishandelingen gevoeld en de diepste menselijke ellende aan hun eigen lijfjes ervaren. Hoe zou u reageren na dit soort ervaringen?

Toch zijn er enkele dingen die je goed moet beseffen. Vele kinderen zijn niet werkelijk meer om te tornen. Ze hebben hun beschadigingen en hebben in het verleden een valse start gemaakt. Deze kinderen zijn net bodemloze putten, wat betreft de energie die je erin steekt. Ze lijken energiezuigers, die eindeloos aandacht en energie van je eisen. Je zult zeker aan je eigen moeten denken en je zult die grens duidelijk moeten trekken. Vergeet niet, er zijn vele kinderen bij die over lijken gaan als het om hun eigen ik gaat. Wat ik daarmee zeggen wil is, niet dat ze je gaan moorden maar ze zuigen je compleet leeg om zelf in leven te blijven. Ze weten niet te delen en alles wat ze kunnen krijgen nemen ze. Morgen kan er niets zijn, en die zin blijft bij hen, vele jaren tot hun hele levenlang, doordrammen. “Morgen is er misschien niets!”

Het is zaak, dat je niet gaat verwachten dat jouw opvoeding hun leven zal redden. Hoe vreemd het ook klinkt, ze hebben jou niet nodig! Want ze hebben toch al overleefd toen wij er ons nog niet mee bemoeiden. Zo, zie je opvoeding niet als de meest volmaakte of de enige weg. Ze zullen dat in de loop van de tijd ook aantonen en je zult zien dat ze toch een andere weg inslaan dan dat jij je had voorgesteld. Het zijn stuk voor stuk eenlingen die al een duidelijke weg hebben gekozen. Het enige wat je kunt doen is hen wat bijsturen en een andere wereld tonen. Natuurlijk kun je hen gaan drillen en zoals ze in diverse heilige kerken doen, hun verstand spoelen. Maar dan nog zal, soms na vele jaren, toch weer de ware aard naar boven komen. Het is nu eenmaal in hun hersenen geschreven en in hun genen bepaald. Eén ding is zeker, dat is NOOIT meer uit te gummen. Daarnaast komt zoals nu uit onderzoek is gebleken, dat het DNA ook een vast patroon bepaalt en dat is wat ook hun voorouders allemaal hebben uitgespookt. Vergeet niet, we zitten nu al in vele generaties verder waar toen de drugs en alcohol explodeerden naar grote vormen. Dat alles zit nog eens als een extra bagage bij deze kinderen erin. Met al deze gegevens blijkt maar een ding, je kunt doen en laten wat je wilt, maar het kind gaat zelf zijn pad kiezen. Je kunt hem alleen bijstaan en proberen bij te schaven. Veranderen van een pad is niet mogelijk.

Hoofdstuk 6

Zo komen we op de titel van dit boek “Geboren voor één cent”

Eén cent, ja die ene simpele cent is meer waard dan een bankrekening van miljoenen! Deze kinderen die op deze wereld gekomen zijn en de diepste ellende meemaken, zijn er niet voor niets gekomen. Ze zijn een teken hoever wij, als huidige mens, gedaald zijn en wij moeten dan ook van hen gaan leren. Ja leren, want wat doen wij als welgestelde met die informatie die zij ons toezenden? Niets! Vele mensen sluiten hun ogen, zetten hun oorkleppen op en voor hen zijn deze kinderen alleen lastposten, raddraaiers en onmogelijke schepsels. Dan praten we nog niet over wat er nog meer over hen uitgestrooid wordt. Duidelijk dat wij, als volwassenen, erg veel tekort komen en niet meer weten wat menselijkheid is en wat respect naar het leven betekent.

Waarom gebeuren deze dingen? Kinderen zijn onze leraren, hoe vreemd het ook klinkt. Wij zouden zeer veel van een kind kunnen leren, omdat ze puur zijn en grotendeels onbedorven. Ze hebben zeker in het begin geen vooroordelen want ze kennen dit niet. Natuurlijk weten ze wie het goed of slecht voorheeft met hen. Dat komt omdat hun gevoel, hun hart en ziel nog puur zijn en nog onbedorven. Daarom zou het mooi zijn als we eens meer

respect zouden hebben naar de kinderen toe. Maar de kinderen doen meer, want waarom zien we zoveel ellende onder hen? Nou, ze laten ons zien wie en waar de rotte plekken zijn, welke mensen wat doen en welke mensen als beesten leven en ook zo gedragen. Ze vestigen onze aandacht op deze zaken, al zijn ze nog maar een jong kind. Waarom nu deze beerput opengaat is, omdat er nu zoveel gevallen zijn van kindermishandeling en verkrachting, dat de kinderen als bergen zich ophopen en zo onze ogen weten te openen. Het is genoeg! We nemen het niet langer! En zo hebben we hier op Banda'bou alleen al één wijk waar 120 probleemkinderen rondlopen! Op een klein stukje van het eiland van misschien 2 vierkante kilometer. 120 kinderen die niet een normaal leven hebben! 120 kinderen met een berg vol ellende.

Ze zijn allemaal geboren als één cent maar samen maken ze één gulden twintig! En daarom komt het nu naar buiten.

- Het kan niet langer toegelaten worden dat vaders, broers of ooms naar bed gaan met kinderen.
- Het kan niet zijn dat er zoveel zijn die een geestelijke en lichamelijke achterstand hebben omdat wij volwassenen vertikken iets te doen voor hen.

En zo zijn er nog vele zaken die niet kloppen volgens de **NORMEN DIE WIJ ZELF GESTELD HEBBEN!**

Wij menen zelf dat dit niet kan en wij spreken alsmaar onze afschuw uit, liefst ver van ons bed. Maar wat doen wij? Wij sluiten

onze ogen en het is ons “pakkie an niet”! Nee, want wat blijkt, in ons bed klopt het dus ook niet! En dat zijn de zaken waar we allemaal omheen draaien. Het is angstvallig dichtbij en het kan niet waar zijn en zo dicht in onze buurt.

De problemen met verstoten, mishandelde, gebruikte kinderen zijn wereldwijd, maar ik wil toch de aandacht meer vestigen op de paar kleine eilandjes hier in de Caribische zee. Eilandjes waar het lijkt, en dat onder de Nederlandse vlag, dat alles koek en ei is. Op deze eilanden die nog steeds onder Nederland vallen, kun je onder de kinderen ALLE ellende vinden die ik tot nu toe beschreven heb. Alle voorvallen, op één na, hebben zich op het eiland Curaçao voor gedaan en dan vraag je, je af. Hoe is het mogelijk dat dit alles onder een Nederland gebeurt, dat zo schijnheilig is door wel miljoenen aan subsidie ronddeelt op de wereld, om zo hun goedheid te tonen en hun ziel rein te kopen? Maar wanneer het in hun eigen Koninkrijk zo’n troep is, dan zijn de ogen gesloten en wordt daar geen woord over gerept. Alles wordt steeds afgedaan en afgewimpeld onder het mom van “dat het interne aangelegenheden zijn”! Maar wel met in hun hoofden het zwarte goud wat onder deze eilanden zit, laten ze deze kinderen als bedorven vlees, rondslechteren op deze eilanden om maar vriendjes te blijven met onze asociale politici op deze eilanden.

De beerput, de sociale beerput, stinkt vreselijk en wordt

door een Nederland en de plaatselijke regeringen alsmaar afgedekt door alles en iedereen te onderdrukken. Om zo te zorgen dat alles ook nog eens ontkend wordt, mocht de put toch ergens wat gaan lekken. Nou, de put is nu open en NIEMAND kan nu niet meer zeggen dat ze het niet wisten. Dit boekje zal dan ook voor een kostprijs de wereld rondgaan. Ook heb ik een waslijst aan politici in binnen- en buitenland, die dit boekje gratis gaan krijgen. Want dit probleem is een schandalig probleem, waar alsmaar onze bestuurders geen aandacht aan willen besteden. Natuurlijk niet, want wie wil nu hun eigen strontlucht ruiken en hun eigen ontlasting zien drijven?

Deze kinderen van één cent hebben wel een levenservaring die wij, als beschermd opgevoed persoon, nooit zullen krijgen. De ervaring die inhoudt, van dag tot dag te leven en werkelijk niemand te vertrouwen dan alleen zichzelf. De schoppen en de klappen die deze kinderen hebben gekregen in hun korte leven, zet mij alsmaar tot denken. Waarom zijn ze dan toch op een gegeven moment zo meegaand en doorgaans slaafs, terwijl ze weten wat hen te wachten staat. In mijn ogen zouden ze best agressief moeten zijn en net als onze ene gast, alsmaar met een geweer rondlopend mensen doodschieten. Het geheim hiervan is moeilijk te achterhalen en ooit ga ik met mijn oude garde eens hier over hebben. Kinderen hebben werkelijk overal een oplossing voor en dus ook voor de ellende die ze zeer zeker niet om gevraagd hebben.

Hoofdstuk 7

Het kind van één cent, kunnen we er vijf centen van maken

Elk kind is miljoenen waard als je het in aardse populaire benamingen wilt uitdrukken. Want het leven is niet in geld uit te drukken. Dat de maatschappij meent alles in cijfers uit te moeten drukken is de manier hoe zij menen mensen te moeten onderdrukken. Succesvolle zakenlui zijn onbetaalbaar en grote heren of dames in de maatschappij doen o zo hun best om bij de rijkste 500 te horen van de wereld. Als je dan gaat zien dat er, van de 6,79 miljard zielen die we momenteel hebben rondlopen, nog geen miljoen boven aan de maatschappelijke ladder staan, zou je moeten gaan inzien wat voor een macht de overgebleven 6.780.000.000 mensen zouden kunnen hebben! Helaas willen we dit niet weten en geloven we niet in die macht. Toch is het zo, dat we met z'n allen een ommekeer kunnen brengen in het geheel. Het systeem als onderdrukker, met een maatschappij als uitbouter.

De kinderen van één cent kennen die macht en weten, ondanks de vele dingen die ze niet weten van de maatschappij, wat te doen om te overleven en op hun maatschappelijke ladder te klimmen. Dan vraag je, je af, wie is er nu rijker? In geld is het duidelijk, maar in levenservaring en de wetenschap die zij hebben over het leven, steken deze één cent kinderen ver boven die van

de rijken uit. Het is ook wel duidelijk, als je ziet en leest hoe de hogere heren op de ladder zich gedragen. Ze weten zich alleen uit te drukken in geld, denken aan geld en leven in geld. En dan worden deze hogere heren ziek en wordt het voor hen duidelijk dat het niet belangrijk is wat voor geld je ook bezit. Het is dan pas duidelijk dat een “één cent kind” veel verder is en ook beter weet te dealen met de vele omstandigheden. Zo’n “één cent kind” weet verder te gaan en weet zich te manoeuvreren in de onkunde die het systeem en zijn maatschappij tentoonstellen.

Zo zijn voor ons wel zaken duidelijk geworden met de ervaringen die wij opgedaan hebben met de vele kinderen om ons heen. Hun denkwijze heeft ons, volwassenen, vele malen tot denken gezet. Maar ook hun zienswijze, hun manier van leven en de manier van omgaan met situaties, heeft ons meerdere malen in verlegenheid gebracht. Antwoorden die zij gaven en oplossingen die zij ons lieten zien, waren antwoorden en oplossingen waar we in vele gevallen zelf geen raad mee wisten. Vreemd genoeg zaten we vele malen als volwassenen met de mond vol tanden, maar ook met veel pijnen en vele frustraties voortvloeiend uit een onmacht die een zieke maatschappij tentoonstelt. Een ding is ons duidelijk geworden met deze kinderen; Wat zijn wij ver afgedwaald in het leven. We zijn vele hoofdzaken vergeten en we zijn zeker niet menselijk meer voor onze medemens. Zelfs in de harde wereld van deze kinderen is er een wederzijds respect.

Maar in de huidige maatschappij is het geld en ego, die de mens lager dan een dier plaatst.

Die kinderen die zwerven, misbruikt, gebruikt en mishandeld waren en zijn, hebben een wijsheid waar wij vele volwassenen alsmaar vergeten. Deze wijsheid is; **“Het leven in het nu”**. Deze wijsheid is het belangrijkste wat we meegekregen hebben van hen. Zij hebben ons laten zien dat een verleden alleen maar littekens en zware ervaringen zijn en dat de toekomst er veelal niet is. Het enige wat tastbaar en wat werkelijk gaande is, is het nu en daarmee overleven de meeste kinderen hun diepste ellende.

Dat er zoveel kinderen geen fatsoenlijke jeugd hebben gehad of een fatsoenlijk gezin gehad hebben waarin ze konden opgroeien, zien vele van deze kinderen niet als een tekort. Ze weten niet beter en ze kennen geen “normale” situatie. Voor hen is het gewoon dat je met pa naar bed gaat, het is gewoon dat je klappen krijgt als je iets misdoet en het is gewoon dat je de straat op geschopt wordt, als je niet meer hanteerbaar bent. Het zijn de wetten van de straat, wetten voortgekomen uit de drugs, porno en gokwereld en die respecteren ze. Ze kunnen niet anders, ze weten niet anders en ze handelen ook niet anders. Ze gaan dit ook doorgeven aan hun kinderen, hun kleinkinderen en achterkleinkinderen; De wet van de straat! Een wereld waar de maatschappij wel bij vaart.

Je vraagt je wel eens af, doen wij het wel goed? Leven wij nog wel in een reële wereld? Want laten we eerlijk zijn, wij menen dat de wereld koek en ei is en dat wij het weten. Maar wat is er werkelijk om ons heen gaande? Als slaven van een maatschappij weten we een ding zeker, je moet in het gareel meelopen. Zo niet, dan ben je eruit en zul je, de rest van je leven moeten boeten. Financieel word je gebroken, maar ook lichamelijk en psychisch. Dan vraag je, je af; Doen wij het wel goed en zijn misschien die kinderen van één cent niet veel verder dan wij? Met deze vraag wil ik u tot denken zetten en dit hoofdstuk afsluiten. Wie zijn nu de kinderen van één cent, zij of u?

Hoofdstuk 8

Ze zijn er, die engelen van kinderen mits je hen maar begrijpt

We nemen aan dat de ware engelen boven onze hoofden zweven. We zien engelen in weldoeners die zieltjes kopen en dagelijks in de krant staan hoe goed ze zijn. Engelen menen hun huis te hebben in de vele kerken op deze eilanden. En er zijn mensen bij, die menen zelf engel of zelfs God te zijn. Maar de ware engelen hebben we dicht om ons heen en zijn niet in die gedaanten zoals het geloof ons voorhoudt. De ware engelen hangen aan onze rok of broek, zeuren af en toe en hebben een duidelijke mening. Het zijn onze kinderen die ons een weg wijzen, de kinderen die gekomen zijn om ons te laten beseffen dat we op een dood spoor zitten. Het zijn kinderen die ons in laten zien wat er mis is, maar ook wat we goed doen. En zo kom ik op al die kinderen die wij op ons pad, ons leven, hebben mogen meemaken. Kinderen vanuit vele milieus met verschillende achtergronden en met zeer veel ervaring. Al die ervaringen hebben wij van hen mogen overnemen, mee leren werken maar ook mee leren leven.

Deze kinderen hebben doorgaans zoveel meegemaakt dat ze al veel verder waren. Ze waren kinderen van 5-6 jaren maar verstandelijk in het leven, stonden ze wel op een niveau van soms

20-30 jarige! Ja, ze voelden werkelijk vele dingen aan en ze waren zo ver in het leven omdat ze wel moesten. Hadden ze dat niet gedaan, dan waren ze al lang gestorven en dat was wat ze zeker niet wilden. Zo ook het respect naar ons toe, bijvoorbeeld als we om rust vroegen. Want deze goudkist mocht niet leeg raken, was kennelijk hun gedachte!

Van deze kinderen hebben ook wij veel geleerd en een van de grootste les is; Dat we niet moeten opgeven en dat er alleen een NU is. Deze kinderen gingen door en leefden werkelijk in het NU! Ja, het NU op dit moment! Ze wisten niet of er nog een morgen was. Zeker niet met een gekke, gedrogeerde vader en een moeder die ondertussen met een andere kerel in bed lag! Geen morgen, alleen een NU. Deze wijsheid en deze leerschool helpt ons nu nog heel veel. Want wat blijkt, het verleden is niet te veranderen en de toekomst weet je niet of die komt. Blijft er over, het NU.

Deze kinderen zijn kinderen met een extra gave en die gave is waar ik me altijd over verwonder. Ik heb veel nagedacht van wat ik zou doen als mijn vader en mijn bloedeigen moeder mij deze zaken hadden aangedaan? Hele scenario's heb ik geschreven en ik weet wel dat ik meestal als een Rambo alles had willen neerschieten!

Ja, en dan zie je weer die kinderen met die twinkelingen
in hun ogen en dan denk ik:

“Kind wat ben jij een zegen, wat ben jij een engel”.

Conclusie

In dit boekje heb ik regelmatig gehad over de kinderen die zeer veel hebben meegemaakt. Ik heb geprobeerd wat zaken op een rijtje te zetten om zo uw ogen te openen. Zaken die het daglicht eigenlijk niet kunnen verdragen en waar veelal met een grote boog omheen gelopen wordt. Deze zaken heb ik eens aangekaart op internet en wat bleek, zowel de politiek als de bevolking en grotendeels de pers zweeg! Zwijgen omdat ze niet willen weten dat dit nog gaande is op deze eilanden. Ze zwegen omdat zij de schuldigen zijn van dit probleem, het is te dicht in hun buurt. Het zou ook nog wel eens kunnen dat zij er nog zelf deel aan nemen! Maar buiten dat de vele gasten die meenden o zo sociaal te zijn op het einde van het jaar, waren ze na het afkopen, via een kerstpakketje, nergens meer te vinden. Mensen die hun zieltje jaarlijks op die manier rein kopen. Mensen die bang zijn, bang dat de werkelijkheid en de ellende net om de hoek van hun straat is. Die mensen die volop praten over het leed aan de andere kant van de wereld. De hongersnood en alle ellende die we op TV zien. Maar dan, dan blijkt dat, dat ook in hun straat te bestaan! Het is dichtbij en dan zijn ze bang! O zo bang, want nu zouden ze moeten ingrijpen en is het niet meer op veilige afstand.

Met al die sociale schreeuwers kwamen we niet verder. En de politiek en de vele pers zwegen hoofdzakelijk. Maar de wereld is groot en nu voor iedereen toegankelijk en zo gaan we de wereld in. We laten de wereld zien dat een land als Nederland garant staat voor het vermoorden, verkrachten, martelen van kinderen in eigen land. En dat Nederland de ogen sluit om zo de bevolking van deze eilanden te paaien, omdat de olie en gas belangrijker is dan wat kinderlevens! Maar, zoals ik net schreef, de wereld is klein geworden en zo zullen de ware verhalen, die uit eigen ervaringen en die van medelotgenoten, de wereld ingaan. Via internationale organisaties, internationale pers, internationale politici maar ook via het internet, zal de stinkende beerput door blijven lopen. Het mag en het kan niet zijn dat mensen hun ogen sluiten voor een fundamenteel recht van het leven van een kind. Het recht wat elk kind, elk mens heeft en wat onthouden wordt door de lokale en Nederlandse regeringen.

Dit boekje wordt zonder enig winstbejag uitgegeven en het is ook mogelijk dit vrij te downloaden. Het gaat erom dat de boodschap de wereld rondgaat en zal het ook nog vertaald gaan worden in de toekomst. Het is belangrijk dat iedereen op de wereld weet wat er gaande is en dat in een zogenaamd geciviliseerd land zo dicht om ons heen, nog dit soort zaken zich voordoen. We zoeken alles zo ver weg, maar we weten niet of, we willen het niet weten, dat er zoveel leed om ons heen plaatsvindt.

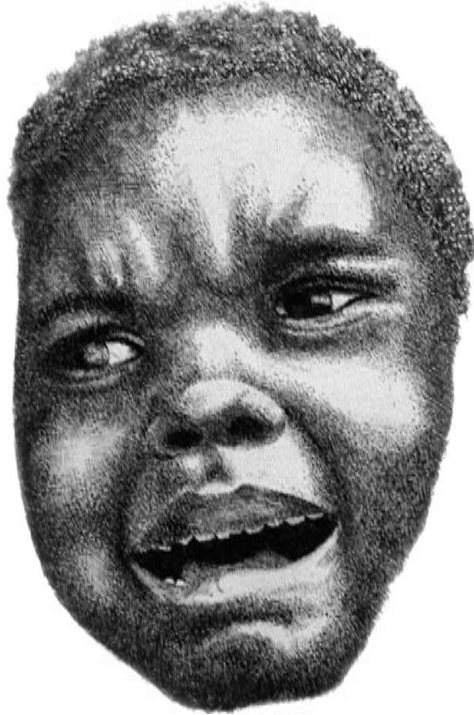
We zijn de connectie met onze naasten kwijt en we weten niet meer met onze naasten samen te werken. Vele mensen zijn duidelijk het spoor bijster en daarom deze noodroep.

Mijn wens is dat deze kinderen een eerlijke kans krijgen en dat we hen recht in de ogen kunnen kijken. Dat ze weer vertrouwen hebben in de mens, hun naasten.

Dat vertrouwen is er nu niet meer en dat vertrouwen zullen we samen hard voor moeten knokken om dat nog ooit eens terug te winnen. Vertrouwen in de mensheid, vertrouwen in de kinderen, de kinderen die ons verder gaan brengen in een toekomst die we zelf nu aan het bepalen zijn.

Vertrouwen...

John Baselmans

Kinderleed in de Nederlandse Antillen

Onze dank aan een ieder die meegewerkt heeft om dit boekje te verwezelijken. Dat we samen een doorbraak kunnen bewerkstelligen in onze logge maatschappij.

John Baselmans wrote several books.
These books can be ordered on the website;
<http://www.johnbaselmans.com/Books/Books.htm>
The published books are:

Eiland-je bewoner Deel 1	ISBN 978-1-4092-1856-2
Eiland-je bewoner Deel 2	ISBN 978-0-557-00613-7
Eilandje bewoner - Luxe edition	ISBN 978-1-4092-2102-9
Eiland-je bewoner Bundel	ISBN 978-0-557-01281-7
John Baselmans Drawing Course	ISBN 978-0-557-01154-4
The secrets behind my drawings	ISBN 978-0-557-01156-8
The world of human drawings	ISBN 978-0-557-02754-5
Drawing humans in black and white	ISBN 978-1-4092-5186-6
Leren tekenen met gevoel	ISBN 978-1-4092-7859-7
Ingezonden	ISBN 978-1-4092-1936-1
Moderne slavernij in het systeem	ISBN 978-1-4092-5909-1
Help, de Antillen verzuipen	ISBN 978-1-4092-7972-3
Geboren voor één cent	ISBN 978-1-4452-6787-6
John Baselmans' Lifework part 1	ISBN 978-1-4092-8941-8
John Baselmans' Lifework part 2	ISBN 978-1-4092-8959-3
John Baselmans' Lifework part 3	ISBN 978-1-4092-8974-6
John Baselmans' Lifework part 4	ISBN 978-1-4092-8937-1

Mañan	ISBN 978-1-4092-8949-4
De wijsheden van onze oudjes	ISBN 978-1-4092-9516-7
The world of positive energy	ISBN 978-0-557-02542-8
Words of wisdom (part 1)	ISBN 978-1-4452-6789-0
Words of wisdom (part 2)	ISBN 978-1-4452-6791-3
NU deel 1	ISBN 978-1-4092-7691-3
NU deel 2	ISBN 978-1-4092-7736-1
NU deel 3	ISBN 978-1-4092-7747-7
NU deel 4	ISBN 978-1-4092-7787-3
NU deel 5	ISBN 978-1-4092-7720-0
NU deel 6	ISBN 978-1-4092-7742-2
NU deel 7	ISBN 978-1-4092-7775-0
NU deel 8	ISBN 978-1-4092-7738-5
NU deel 9	ISBN 978-1-4092-7768-2
NU deel 10	ISBN 978-1-4092-7708-8
NU deel 11	ISBN 978-1-4092-7759-0
NU deel 12	ISBN 978-1-4092-7661-6

U leest in dit boek gebeurtenissen over kinderen. Kinderen vanaf de geboorte tot aan de dag dat ze als volwassenen worden gezien. Het zijn waar gebeurde delen uit het leven van kinderen die verkracht, geslagen, geschopt, gebruikt en verstoten zijn. Kinderen die verslaafd zijn aan drugs omdat de ouders het niet zo nauw nemen. Kinderen die onder andere door incest op aarde gekomen zijn.

Vele jaren lang hebben we deze kinderen mogen bijstaan en de nodige ervaringen mee opgedaan. De keerzijde van de medaille van deze eilandelijke maatschappij moet onderhand eens naar buiten komen. Naar buiten komen omdat er tot op de dag van vandaag de ogen gesloten worden door allerlei instanties en mensen. Puur omdat ze niet willen weten en bang zijn dat het ook allemaal gaande is op de hoek van hun straat.

Het boekje zal zeker een stimulans zijn voor diegenen die werken met moeilijke en afgestoten kinderen. Door onze ervaringen van de vele voorvallen neer te zetten, is er misschien een weg te vinden hoe je met deze adoptie/opvang kinderen kunt werken en begeleiden. Maar ook om een mogelijke oplossing te vinden hoe het probleem eilandelijk structureel aangepakt kan worden. Het is geschreven om een doorbraak te bewerkstelligen en om een groot taboe te doorbreken op onze Antilliaanse eilanden. Hopelijk dat ik u hiermee die stimulans aanreik om van onze kinderen volwaardige burgers te maken.

Kinderen die onze toekomst zijn.

John Baselmans